ILUSTRAŢII PREDIci

Meditaţii, versuri, întâmplări adevărate,
vorbe de duh spuse de oameni celebri,
culese şi redate
de
IOAN ALEXANDRU LĂPUGEAN

Arad, 2014
Editare şi copertă: MIHAELA AMBRO
Editura RAMIRA
Arad, România Tel.: 0771 - 223820; 0357 - 410053;
0745 - 645928 E-mail: editura.ramira@yahoo.com
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LĂPUGEAN, ALEXANDRU
Ilustraţii pentru predici: meditaţii, versuri, întâmplări adevărate, vorbe de duh spuse de oameni celebri / culese şi redate de Ioan Alexandru Lăpugean. - Arad: Ramira, 2014
ISBN 978-606-8115-62-7

Cuvânt înainte

Această carte conţine ilustraţii pe care le-am cules din poeziile unor poeţi români, din predicile pe care le-am auzit, din comentarii teologice, din cărţi devoţionale şi din întâmplările prin care am trecut la Seminar şi pe ogorul Evangheliei. Am folosit aceste ilustraţii în predici.
C. H. Spurgeon spunea că: „ O predică fără ilustraţii este ca o casă fără ferestre".
Nu le-am aranjat pe teme speciale, ci am lăsat ca cititorul să le folosească acolo unde crede de cuviinţă.
Această carte vine în ajutorul vestitorilor Cuvântului lui Dumnezeu, din ţara noastră.
Mulţumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să păstrez aceste ilustraţii. Mă rog ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei ce le citesc şi iau învăţături din ele.
Ioan Alexandru Lăpugean Făget, 1 iunie 2010

Tiparul executat la
S.C. MULTIMEDIA INTERNAŢIONAL S.R.L. Arad, Str. C-tin Brâncuşi nr. 87, jud. Arad

• **Istoria picturii „Cina cea de taină"** este extrem de interesantă şi instructivă. Două incidente legate de aceasta o fac una dintre cele mai atrăgătoare lecţii în ceea ce priveşte efectele unei gândiri drepte sau greşite în viaţa unui băiat sau a unei fete, a unui bărbat sau a unei femei.
„Cina cea de taină" a fost pictată de Leonardo Da 'Vinci, un artist italian însemnat, iar timpul necesar pentru terminarea ei a fost de 7 ani. Personajele, reprezentându-i pe cei doisprezece apostoli şi pe Cristos, au fost pictate după oameni vii. Modelul pentru pictarea lui Isus a fost ales cel dintâi.
Când Da Vinci s-a hotărât să picteze acest tablou măreţ, sute şi sute de tineri au fost văzuţi în strădania de a se găsi un chip şi o personalitate care să reprezinte inocenţa si frumuseţea, fără să aibă vreo cicatrice sau alte semne ale păcatului. în cele din urmă, după săptămâni de căutare laborioasă, un tânăr de 19 ani a fost ales drept model pentru pictarea lui Isus Cristos. Timp de 6 luni, Da Vinci a lucrat la realizarea acestui personaj de frunte al faimoasei sale picturi.

în următorii 6 ani, Da Vinci şi-a continuat munca la sublima operă de artă. Una câte una, au fost alese persoanele potrivite ca să îi reprezinte pe fiecare dintre cei unsprezece apostoli, lăsând loc liber pentru pictarea imaginii ce-1 reprezenta pe Iuda Iscarioteanul, o ultimă sarcină a acestei capodopere. Iuda a fost apostolul care L-a trădat pe Domnul Isus pentru 30 de arginţi, sumă care astăzi valorează aproximativ 16,96 $.

7 e^sB>

Săptămâni întregi, Da Vinci a căutat un băiat cu o faţă dură, împietrită, marcată de semne ale zgârceniei, ale înşelăciunii, ale ipocriziei şi crimei, o faţă reprezentativă pentru un personaj care şi-ar trăda chiar şi cel mai bun prieten. După mai multe încercări dezamăgitoare, pictorul a aflat că un băiat, a cărui înfăţişare corespundea cerinţelor sale, fusese găsit într-o temniţă din Roma, condamnat fiind la moarte pentru crimă. Da Vinci a plecat la Roma de îndată. Bărbatul a fost scos din temniţă şi adus la lumina soarelui. Da Vinci a văzut în faţa lui un om cu pielea închisă la culoare, cu părul lung şi neîngrijit atârnându-i pe faţă, trădând un personaj plin de vicii şi complet distrus. în sfârşit, renumitul pictor găsise persoana potrivită să-1 reprezinte pe Iuda în tablou.

Cu permisie specială din partea regelui, prizonierul a fost dus la Milano unde se picta tabloul; luni de zile, el a stat în faţa lui Da Vinci la ore stabilite, pe măsură ce talentatul artist îşi continua sarcina de a aşeza la locul potrivit în tablou acest personaj. Când a terminat de pictat, le-a spus gardienilor: „Am terminat! Puteţi să-1 luaţi pe prizonier." în timp ce era condus la închisoare, dintr-odată acesta a scăpat de sub pază şi s-a dus la Da Vinci plângând. „O, Da Vinci, uitate la mine! Nu ştii cine sunt?" Da Vinci 1-a privit de sus până jos pe bărbatul la a cărui faţă s-a uitat uimit timp de 6 luni şi a răspuns: „Nu, nu te-am văzut niciodată până când ai fost adus aici din temniţa din Roma." Ridicându-şi privirile spre cer, prizonierul a spus: „O, Doamne, chiar atât am decăzut?" Apoi, întorcându-şi privirea către pictor, a strigat: „Leonardo Da Vinci, uită-te din nou la mine, pentru că sunt acelaşi om pe care l-ai pictat exact acum 7 ani drept Isus Cristos!"

Aceasta este povestea adevărată a picturii care ne învaţă atât de puternic lecţia efectelor unei gândiri bune sau greşite asupra vieţii unui persoane. Aici, este vorba de un tânăr al cărui caracter era curat, isocent şi frumos, o persoană potrivită pentru a fi folosită drept model într-un tablou care să-L reprezinte pe Isus Cristos. Dar, în decurs de 7 ani, în urma gândurilor păcătoase şi a unei vieţi marcate de crimă, el a fost schimbat în imaginea perfectă a celui mai mare trădător cunoscut vreodată în istoria lumii.

8

v' O paralelă între adăugările pe care le-au adoptat bisericile tradiţionale şi simplitatea crezului baptist poate fi edificatoare. Redăm alături şi anul adoptării acestora.

- Rugăciunea pentru morţi - AD. 300
- Facerea semnului crucii - AD. 300
- închinarea la sfinţi şi la îngeri - AD. 375
- Instituirea împărtăşaniei - AD. 394
- Mariolatria (Măria - mama Domnului) - AD. 431
- Odăjdiile preoţeşti - AD. 500
- Mirungerea - AD. 526
- învăţătura despre purgatoriu - la catolici - AD. 593
- Rugăciunea adresată Măriei - AD. 600
- Liturghia în limba latină - la catolici - AD. 600
- Primatul Romei - primul Papă, Bonifaciu II - AD. 607
- Sărutarea papucului papal - AD. 709
- închinarea la icoane şi relicve - moaşte - AD. 786
- Folosirea apei „sfinţite" - AD. 995
- Postul de vineri - AD. 998

- Celibatul preoţilor la catolici - AD. 1079
- Inchiziţia - la catolici - AD. 1079
- Rugăciunea pe bani - AD. 1090
- Vânzarea indulgenţelor - AD. 1190
- Transsubstanţierea - la catolici - AD. 1215
- Biblia interzisă laicilor - AD. 1229
- Doctrina despre purgatoriu - AD. 1439
- Doctrina despre cele şapte sacramente - AD. 1439
- Ave Măria - rugăciune liturghică - AD. 1508
- Formarea Ordinului Iezuit- AD. 1534
- Tradiţia primeşte autoritate egală cu Biblia - AD. 1545
- Adăugarea apocrifelor la Biblie - AD. 1546
- Doctrina despre concepţia imaculată a Măriei - AD. 1854
- Infailibilitatea papală - AD. 1870
- Condamnarea şcolilor publice - AD. 1930
- Doctrina înălţării Măriei - AD. 1950
- Măria proclamată „mamă a bisericii" - AD. 1965

***%/* Dragostea frăţească**

Literatura ebraică păstrează pentru noi o întâmplare din vremea Decalogului. întâmplarea a avut loc între doi fraţi evrei. Unul era căsătorit şi avea mulţi copii. Al doilea era necăsătorit. Holdele lor, moştenite de la părinţi, se aflau una lângă alta. După seceriş, fratele necăsătorit şi-a zis în sinea sa: „Eu nu sunt căsătorit şi nu am copii, deci nu am nevoie de toată recolta pământului meu." Noaptea, s-a dus la pământul lui, a luat mai mulţi snopi de grâu şi i-a mutat pe holda fratelui său. Câteva zile mai târziu, fratele mai mare s-a dus şi el la mirieştea sa şi a mutat pe ogorul fratelui său mai mulţi snopi de grâu din dorinţa de a-1 ajuta.

într-o noapte, au ajuns fără să ştie unul de altul, cam în acelaşi timp, în holdele lor. Fiecare, cu vreo trei snopi în braţe, a pornit spre ogorul celuilalt din dorinţa de a-i face un bine. în lumina lunii au ajuns să se vadă unul pe altul. Atunci, şi-au lăsat snopii jos şi s-au îmbrăţişat ca doi fraţi mişcaţi de puterea dragostei.

- **Exemplul personal**

în 7.01.1975, împreună cu un membru al bisericii, am fost în vizită la câteva familii din Criciova. La una dintre familiile vecine cu biserica, un frate ne-a mărturisit că a văzut pe geam o femeie creştină, oarbă din naştere, care căuta cu băţul uşa bisericii. Când a văzut-o, şi-a chemat soţia credincioasă şi i-a zis: „Uite, această femeie oarbă găseşte uşa bisericii şi eu să nu o găsesc?" în vremea aceea, acest om era un era beţiv, dar atunci el s-a pocăit şi a devenit credincios.

• Ce mesaj transmitem

Dacă privim într-o apă stătătoare şi curgătoare, curată şi liniştită, vedem cerul. Aşa e şi cu oamenii cu inima curată şi smeriţi. Când privim în ei vedem cerul.

^ Dreptarul biblic

în Franţa sub un balon de sticlă se află etalonul metrului şi din când în când se verifică cel din uz cu acest etalon. Aşa trebuie să ne verificăm şi noi viaţa trăită după etalonul biblic.

10

- **Experienţă personală**

Iuri Gagarin, când a zburat pentru prima dată în Cosmos, a spus: „Nimic nu-i mai frumos ca pământul!"

• Declaraţie adevărată

în 1973, cei trei cosmonauţi, după 84 de zile petrecute în laboratorul cosmic, găsesc că „întreaga lume arată frumos."

- **Pregătirea pentru cer**

La sfârşitul anului 1974, în USA a avut loc o conferinţă religioasă unde a participat şi comandantul navei spaţiale Apolo 15 care a spus că NASA 1-a pregătit 5 ani ca să zboare până la luna. Câţi ani de pregătire ne trebuie nouă să ajungem în cer?

• Nădejde în necazuri

Când se lasă întunericul se văd strălucind mai puternic astrele cereşti.

• Trecerea vieţii

Coboară vremea ca o apă Nestăvilită-n lunga-i cale Şi fiecare ceas îngroapă Comoara vieţii tale.

• Cel mai important lucru

Nu-i important unde aş fi. în munţi sau văi pot locui, în scump palat sau într-un cort, Că ceruntreg cu mine-1 port.

^ Nepăsare

De rupi din codru-o rămurea, Ce-i pasă codrului de ea? Ce-i pasă lumii-ntregi De moartea mea?

• Valoarea credinţei

Poţi să pierzi mărgăritare Bogăţii cu raiu-n spic Dacă n-ai pierdut credinţa încă n-ai pierdut nimic.

• Semănând Cuvântul

în prima zi de Seminar, în data de 18.10.1974, am văzut în curtea Seminarului, pe clădire, o statuie reprezentând un semănător care semăna sămânţa. Mi-am dat seama de lucrarea pe care o aveam de făcut cu toţii pe ogorul Evangheliei.

11

*/ **Dragostea jertfitoare**

în Almanahul „Scânteia" din anul 1972, am văzut o imagine sugestivă: un austriac a lovit cu săgeata o barză. Săgeata s-a înfipt în pieptul berzei, care a continuat să zboare ducând hrană pentru puii ei.

1/ învierea din morţi

„Mormântul nu este o alee oarbă, ci un tunel. Se închide cu un amurg şi se deschide cu zorii dimineţii... Simt că n-am spus nici a mia parte din tot ce este în mine... Setea după infinit dovedeşte infinitul." *(Victor Hugo)*

• Existenţa Ini Dumnezeu

Picătură-n marea vremii, Nu contează crezul tău: Adevăru-i neschimbabil, Vrei, nu vrei... e Dumnezeu!

*/ Un **ţel** în **viaţă**

0 luptă-i viaţa, deci te luptă Cu dragoste de ea, cu dor. Pe seama cui? Eşti un nemernic De n-ai un ţel hotărâtor.

*%/ **Ce ştim despre fulger**

Conform constatărilor oamenilor de ştiinţă, în jurul pământului se petrec cam 360.000 de fulgere pe oră. Specialişti ai companiei General Electric au calculat cu ajutorul creierelor electronice că un fulger are 100 de milioane de volţi, un curent de 10.000 de amperi şi o energie de 4 Kw/h. Durata lui e de câteva milionimi de secundă, iar viteza de 300.000 km/s.

v' Dincolo nu-i scăpare

Pe marginea apelor care formează cascada Niagara, înainte de prăvălirea năvalnică în cascadă, există o inscripţie cu cuvintele: „Dincolo nu-i scăpare!"

•" Existenţa vieţii după moarte

Pe monedele vechi ale Spaniei se aflau imprimate coloanele lui Hercule, iar dedesubt era inscripţia: „Non plus ultra", adică „dincolo de Gibraltar nu mai există nimic". Aşa cum zic unii necredincioşi, dincolo nu mai există nimic.

12

învăţaţii vremii, adunaţi la Salamina, căutau să-i demonstreze lui Cristofor Columb că dincolo

e doar nemărginitul infinit al apelor. Dar, într-o zi, la 12.10.1492, călătorii de pe corabia „Pinta" a lui Columb au strigat extaziaţi de bucurie: „Pământ! Pământ!" După aceasta, guvernul Spaniei a pus să se taie cuvântul „non" din inscripţia „Non plus ultra", rămânând doar „plus ultra", adică „dincolo mai este pământ".

^ **Pericolul ispitei**

Gândacul Lomechusa îşi câştigă hrana şi protecţia, şi chiar îngrijirea larvelor, în cuibul harnicelor furnici, speculându-le unele slăbiciuni. Se ştie că furnicile se dau în vânt după sucurile dulci. Lomechusa plăteşte găzduirea cu câteva picături de lichid dulce şi narcotic. în schimbul "drogurilor", furnicile vicioase îi hrănesc pe intruşi şi chiar le tolerează în furnicar progeniturile.

^ **Ademenirea celui rău**

Lăcusta denumită „floarea diabolică africană", rudă bună cu călugăriţa, are un torace lărgit şi ambele articole coxale lăţite şi foarte viu colorate. Când stă în poziţie de pândă, seamănă cu o floare atrăgătoare. Insectele care zboară din floare în floare se lasă ademenite şi se aşază pe această „floare diabolică", care le prinde şi le consumă.

• Tu **eşti un om**

Orice om ar trebui să aibă un ceas, care să-i strige la fiecare sfert de oră „Tu...", la fiecare jumătate de oră „Tu eşti...", la fiecare trei sferturi de oră „Tu eşti un..." şi când bate ora „Tu eşti un om".

^ **Antenă radiotelescopică**

La Arecibo, un mic orăşel din Puerto Rico, a fost instalată cu câţiva ani în urmă antena radiotelescopului Centrului Astronomic şi de Cercetare a Ionosferei, aparţinând Universităţii CornwelL Recent, puterea emiţătorului a fost mărită până la 450 KW.

Pentru repunerea în funcţiune a antenei s-a emis un program inedit. Timp de 3 minute, instalaţia a lucrat în regim de emiţător şi a

emis 1679 de impulsuri care informau despre globul pământesc, despre cum suntem noi, din ce compuşi chimici este alcătuită lumea vie, în ce galaxie se află planeta noastră.

Puterea de transmitere în impuls a întrecut puterea tuturor centralelor electrice de pe glob. Vor trebui să treacă 24.000 de ani pentru ca aceste semnale să ajungă la marginea galaxiei noastre şi încă 48.000 de ani ca să putem primi răspuns de la eventualele fiinţe raţionale care ar trăi undeva în Calea Lactee.

Informaţiile transmise de la Arecibo vor traversa 300.000 de aştri. Pentru înregistrarea semnalelor de întoarcere, antena va funcţiona o bună parte pe recepţia radio din cosmos.

• Invitaţia păcatului: falsă

Motto-ul primului restaurant, deschis în 1766 de către Roze şi Pantaille, era în latineşte şi se traducea astfel: „Veniţi la mine, voi cei înfometaţi şi vă veţi restaura forţele."

^ **Schimbarea vieţii. Predarea celui credincios**

Odată, un frate chinez călătorea cu trenul şi se afla în compartiment cu alţi trei călători, care nu erau creştini. Ca să treacă vremea, aceştia au vrut să joace nişte cărţi şi, pentru că lipsea un al patrulea, l-au invitat pe fratele nostru să li se alăture. „îmi pare rău că trebuie să vă decepţionez, le-a spus el, dar nu pot să joc cărţi deoarece nu mi-am adus mâinile cu mine." „Ce vrei să zici?", l-au întrebat cei trei cu nedumerire. „Aceste perechi de mâini nu îmi aparţin mie", le-a spus el, şi apoi a început să le explice despre transferul de proprietate care avusese loc în viaţa lui, prin pocăinţă (Rom. 16:9).

• Lepădarea de sine

Un mare lider naţional a scris în autobiografia sa: „Eu nu vreau nimic pentru mine însumi; eu vreau totul pentru ţara mea."

Dacă un om a vrut ca ţara lui să aibă totul şi el nimic, noi nu putem să-I spunem lui Dumnezeu: „Doamne, eu nu vreau nimic pentru mine însumi; eu vreau totul pentru Tine. Eu

vreau tot ceea ce vrei Tu şi nu vreau să am nimic în afara voii Tale."? Numai când ne luăm locul
14
de slujitori, El îşi poate lua locul de Domn.
• Rămânerea în **Cristos**
Ţinta ispitei este întotdeauna de a ne determina să facem noi ceva. în primele trei luni ale războiului purtat de japonezi în China, chinezii au pierdut multe tancuri şi nu puteau să facă faţă maşinii de război japoneze, dar au pus la punct următoarea tactică: atunci când veneau tancurile, se trăgea un singur foc de armă, dintr-o ambuscadă. După un timp destul de lung se trăgea un alt foc şi, după o altă tăcere, se trăgea un altul. Ce se întâmpla atunci? Conducătorul tancului nu-şi dădea seama de unde vin împuşcăturile şi, dorind să descopere locul, scotea capul prin turelă. Atunci, un foc bine ţintit îi aducea sfârşitul. Atâta vreme cât era ascuns, el era în perfectă siguranţă. întreaga tactică era concepută spre a-1 face să iasă la iveală. Aşa face şi diavolul, noi însă trebuie să rămânem în Hristos.
• Sfatul lui Watchman Nee
Watchman Nee locuia în America în casa unei familii creştine. Curând după sosirea lui, cei doi soţi l-au rugat să se roage pentru ei. Nee i-a întrebat care este necazul şi ei i-au răspuns: „0, în ultima vreme n-am fost cum trebuie. Suntem atât de uşor iritaţi de copii şi amândoi ne-am ieşit din fire de foarte multe ori. Ne dăm seama că-L necinstim pe Dumnezeu. Vreţi să vă rugaţi ca El să ne dea răbdare?" „Acesta este singurul lucru pe care nu-1 pot face", a zis Nee. „Ce vreţi să spuneţi?", l-au întrebat ei. „Vreau să spun că un lucru este sigur şi acela este că Dumnezeu nu vă ascultă rugăciunea." La aceasta, plini de uimire, i-au zis: „Vrei să zici că noi am ajuns atât de departe încât Dumnezeu să nu ne mai asculte când îi cerem să ne facă răbdători?" „Nu, nu vreau să spun asta, dar aş vrea să vă întreb şi eu: V-aţi rugat vreodată ca El să vă dea răbdare? Da, v-aţi rugat. Dar v-a răspuns Dumnezeu? Nu. Şi ştiţi de ce? Deoarece voi nu aveţi nevoie de răbdare!" Atunci ochii soţiei au străfulgerat. „Ce vrei să zici?", a întrebat ea. „Cum n-avem nevoie de răbdare, când noi ne ieşim din fire de dimineaţa până seara! N-are sens ce spui dumneata." Nee a răspuns repede: „Nu de răbdare aveţi nevoie, ci de Hristos."

15

• Cunoaşterea Scripturii
Watchman Nee era versat în cunoaşterea Scripturii şi se considera pe deplin capabil să-i instruiască pe ţărani, printre care erau multe femei fără ştiinţă de carte. După mai multe vizite, şi-a dat seama că el cunoştea cartea pe care ele abia o silabiseau, dar că ele îl cunoşteau pe Acelea despre care vorbea Cartea.
• Importanţa Duhului Sfânt
Părerea unor teologi despre Duhul Sfânt: „Fără Duhul Sfânt, Dumnezeu este departe; Hristos rămâne în trecut; Evanghelia este o literă moartă; Biserica - o simplă organizaţie; autoritatea - o dominaţie; misiunea - o propagandă; cultul - o evocare; iar lucrarea creştină - o morală de sclavi. Dar în El, Cosmosul este înălţat şi geme născând împărăţia; Hristos cel înviat este aici; Evanghelia este putere de viaţă; Biserica înseamnă comuniune trinitară; autoritatea este o slujire eliberatoare; misiunea este o pogorâre **a** Duhului Sfânt; Liturghia este memorial şi anticipare; lucrul omenesc este îndumnezeit."
• Ascultarea de Stăpânul vieţii
Wactchmann Nee, la sfârşitul unei veri, a fost găzduit de o familie pe care a convertit-o la Hristos. Apoi s-a întors la Shangai.
El povesteşte: „în lunile de iarnă, omul avea obiceiul să bea vin la masă şi uneori făcea abuz. După plecarea mea, odată cu venirea iernii, a apărut şi vinul pe masă; în ziua aceea, aşa cum le era de acum obiceiul să facă, soţul s-a plecat să spună mulţumirea pentru mâncare - dar cuvintele nu voiau să vină. După vreo două încercări zadarnice, el s-a întors spre soţie. «Care-

i necazul? De ce nu ne putem ruga astăzi? Ia Biblia şi vezi ce scrie acolo despre băutul vinului.» Wactchman Nee le lăsase o Biblie, dar, deşi femeia ştia să citească, ea nu ştia unde să caute şi oricât a răsfoit paginile n-a găsit nimic despre vin.
Ce să facă în această situaţie? în Biblie nu găseau nimic, Nee era departe şi nu se puteau întâlni decât peste câteva luni, aşa că soţia a zis: «Bea-ţi vinul. O să-1 întrebăm noi pe fratele Nee cum stau lucrurile cu vinul când ne vom întâlni iar.» Dar omul nu găsea cuvinte pentru rugăciunea lui către Domnul, aşa că în cele din urmă i-a spus soţiei:

16

«Ia vinul de aici». După aceasta, amândoi s-au rugat uşuraţi şi au cerut binecuvântarea pentru mâncare. Mult mai târziu, când soţul s-a dus la Shangai, 1-a vizitat pe fratele Nee şi i-a povestit întâmplarea în felul lui simplu, zicând: «Frate Nee, Şeful din mine nu m-a lăsat să beau vin." «Foarte bine, frate!», i-a răspuns el. «Să asculţi totdeauna de Şeful din tine!»"

• Tăria de caracter. (O întâmplare a lui Watchmann Nee) „în 1929 m-am întors din Shangai în oraşul meu natal, Fuchow. într-o zi, mă plimbam pe stradă rezemându-mă de un baston, foarte slab şi cu sănătatea zdruncinată. La un moment dat, m-am întâlnit faţă în faţă cu un fost profesor de liceu. M-a luat cu el într-o cofetărie şi ne-am aşezat la masă. S-a uitat lung la mine, de sus până jos şi de jos până sus, apoi mi-a zis: «Ascultă, pe vremea când erai elev la noi ne-am gândit foarte mult la tine şi speram că tu vei realiza ceva foarte mare în viaţă. Vrei să-mi spui că asta eşti, ce-mi văd ochii?» Pe când îmi punea această întrebare răscolitoare, se uita ţintă la mine. Trebuie să mărturisesc că, auzindu-1, prima mea dorinţă a fost să mă prăbuşesc şi să plâng. Cariera mea, sănătatea mea, totul era dus şi eu stăteam în faţa bătrânului meu profesor, care mă învăţase dreptul în şcoală şi care mă întreba: «Eşti încă în starea asta deplorabilă, fără niciun succes, fără niciun progres, fără nimic de arătat?»
Chiar în clipa următoare, şi trebuie să admit că atunci mi se întâmpla acest lucru pentru prima dată, am cunoscut dintr-odată ce înseamnă să ai Spiritul Gloriei odihnindu-se peste tine. Gândul de a fi în stare să-mi torn viaţa pentru Domnul meu mi-a inundat sufletul de glorie. Nimic altceva nu mai era asupra mea decât Spiritul Gloriei. Am putut să-mi ridic atunci privirea în sus şi să zic fără nicio rezervă: «Doamne, îţi mulţumesc!» Profesorului meu i se părea o totală risipă să-I slujesc Domnului, dar Evangheliile de aceea există, să ne aducă pe fiecare dintre noi la o adevărată estimare a valorii Lui."

f' Inscripţia de pe crucea dintre cruci

ISUS Nazarineanul, Regele Iudeilor
„Iesous ho nazoraios ho basileus ton ioudaion" - limba greacă

17

„Ieshua hanatzri melekh haiehudhim" - limba ebraică „Isus Nazareus Rex Iudaeorum" - limba latină

• Visul Klaudiei Procula

Soţia lui Pilat, Klaudia Procula, a avut un vis în timp ce Domnul Isus era răstignit. Domnul Isus striga, venind cu mărire: „Daţi-mi înapoi sângele pe care Eu l-am vărsat pentru voi!"

• Instruirea altora

învăţând pe alţii te instruieşti, povestind - observi, afirmând -examinezi, arătând - priveşti, scriind - gândeşti.

• Apreciere avantajoasă

Există trei metode sigure de a intra în graţiile unui scriitor. Iată-le în ordinea ascendentă:
1. Să-i spui că ai citit una din cărţile lui.
2. Să-i spui că i-ai citit toate cărţile.
3. Să-i ceri să te lase să citeşti manuscrisul noii sale cărţi. Numărul 1 va insufla respect faţă de persoana ta, numărul 2 îi va
provoca simpatia, iar cu numărul 3 vei cuceri un loc în inima lui.

• Dragostea faţă de soţie

Muzicantul Massieu, care era orb, îşi iubea cu pasiune soţia, deşi i se spusese că este foarte urâtă. Un oculist celebru i-a propus să-1 opereze pentru a-i reda vederea, dar Massieu refuză: „Aş pierde dragostea soţiei mele şi această dragoste mă face fericit. De ce aş renunţa la fericire?"

• Păcatul limbii. Argument

Copilul: De ce se zice „limba maternă"?
Tatăl: Hm! Pentru că mama vorbeşte mai mult ca tatăl.

v' Regretele vieţii

Cato cel Bătrân a regretat doar trei lucruri. Acestea erau: 1. A lăsat să mai treacă o zi fără să-şi facă testamentul;

2. A călătorit pe mare când putea să meargă pe uscat;
3. I-a spus un secret nevestei.

^ Câte cuvinte rostim în viaţă

în cursul vieţii sale, un om de cea. 60-70 de ani rosteşte peste un milliard de cuvinte.

• Cât doarme un om în viaţă

Omul doarme 1/3 din viaţă.

• Ce alegem?

Noi nu putem alege cum să murim, dar putem alege cum să trăim. Nu te teme de ziua de mâine, Dumnezeu este deja acolo!

• Cât respiră omul într-o viaţă

în decursul vieţii, omul respiră tot atâţia metri cubi de aer, cât ar intra în cinci clădiri de capacitatea hotelului Intercontinental din Bucureşti.

• Câtă apă bea un om în viaţă

în toată viaţa lui, un om bea cea. 70.000 litri de apă (7 vagoane).

***/ Cât consumă omul în viaţă**

De la naştere şi până la moarte, omul poate consuma 25 de tone de făină, 5 tone de carne, 14 tone de fructe şi zarzavaturi, 2 tone de grăsimi, o tonă de zahăr - în total aproximativ 50 de tone de alimente.

%/ **Puterea inimii**

Inima pompează în organism 4200 cm^3 de sânge pe minut, 2520 litri pe oră, aproape 60 de tone în 24 de ore şi aproximativ 34 de garnituri de tren a câte 50 de vagoane cisternă fiecare, într-o viaţă de 70 de ani.

»/ Rolul rinichilor

Prin rinichi se filtrează 120 ml de plasmă în fiecare minut şi 180

de litri în 24 de ore, ceea ce înseamnă că în decurs de 24 de ore tot sângele se „curăţă" trecând prin rinichi de 30 de ori.

%/ **Gândirea înainte de decizie**

Vorbele cele mai scurte - DA, NU - sunt cele care cer timpul cel mai lung de gândire.

• Soţul ideal

Publicaţia „Daily Mirror" din Londra a făcut un sondaj în rândul cititoarelor pentru a afla părerea lor despre soţul ideal. Răspunsul considerat cel mai bun a fost următorul: Soţul ideal este acela care este convins că s-a căsătorit cu femeia ideală.

>/ Neuropatologie profilactică

O firmă franceză oferă spre vânzare un serviciu de masă destinat a fi spart în cursul certurilor conjugale. Afacerile firmei sunt strălucite, iar reclama folosită sună astfel: „Este de preferat să spargi vesela, decât să faci infarct. Vesela spartă costă mai puţin decât tratamentul medical."

•" Vitejia grecilor

Am citit undeva că o mână de greci, viteji ca leii, au apărat o trecătoare împotriva perşilor. Un

spion, care venise să vadă ce se întâmpla, s-a întors să povestească marelui împărat că acei apărători sunt nişte creaturi mizerabile, întrucât erau ocupaţi cu pieptănatul părului lor. Despotul, însă, a văzut lucrurile în adevărata lor lumină şi a spus că oamenii care îşi pun în rânduială părul înainte de începerea luptei pun mare preţ pe capul lor şi nu vor să se plece înaintea morţii din laşitate.

%/ **Ocolirea pericolelor** (Atenţie pe marea vieţii) Un vapor străbătea distanţa dintre două porturi, de-a lungul unui ţărm foarte stâncos. Unul dintre pasageri 1-a întrebat pe căpitanul vasului dacă stâncile care se văd ieşind din ocean sunt periculoase. „Da,

desigur, sunt chiar periculoase pentru vapor!" „Şi căpitanului nu-i este frică?"; „Nu, nicidecum, căci drumul nostru este pe deplin asigurat şi putem naviga liniştiţi."; „Şi cum se poate aşa ceva când stâncile sunt aşa de periculoase?"; „Foarte simplu! Ocolesc stâncile de departe, navigând în largul oceanului! Ţine-te departe de păcat!

• împotrivirea faţă de păcat

Un tată în vârstă avea un fiu care umbla pe drumurile păcatului, în fiecare seară, fiul ieşea din casă şi petrecea cu cei răi şi stricaţi. Tatăl 1-a rugat în repetate rânduri să renunţe la calea rea a păcatului, însă în zadar.

într-o seară, bătrânul tată a încercat încă o dată să îşi convingă fiul care se pregătea să iasă. El s-a aşezat în pragul uşii, spunând: „Fiule, nu te las să ieşi decât călcând peste mine!" Fiul a încercat să-şi dea tatăl la o parte şi 1-a îmbrâncit. Bătrânul a căzut peste pragul uşii, iar fiul a sărit peste trupul tatălui şi a pornit iarăşi spre păcat.

Isus Hristos se pune de-a curmezişul în calea păcatului.

t/ Ce rămâne în urma noastră

Augustin Louis (Paris, 21.08.1789 - 23.05.1857), matematician. Sfârşitul vieţii sale a intervenit subit; ultimele cuvinte i-au fost: „Les homes passent, mais oeuvres demeurent" = Oamenii trec, dar operele rămân.

• Inscripţie pe statuie

Lui Descartes (31.03.1596-11.02.1650), matematician francez, i s-a ridicat în orăşelul natal o statuie pe care este trecută maxima sa: „Dubito, ergo cogito; cogito ergo sum" = Mă îndoiesc, deci cuget; cuget, deci exist.

v' Responsabilitate în lucrare

Gauss, Cari Friederich Johann (30.04.1777 - 23.02.1855), matematician german, obişnuia să-şi noteze foarte pe scurt toate noutăţile pe care le afla, în acel Tagebuch - un jurnal şi un itinerar al gândurilor

sale. Sigiliul său personal închipuia un om cu câteva roade, iar dedesubt era gravată maxima sa preferată: „Pauca sed matura" - Puţine, dar coapte.

• Epilog pe mormânt

Keppler Johann (27.12.1571 - 15.11.1630), astronom şi matematician german, a murit sărac, lăsând în urma sa doar 22 de scuzi, o haină, 2 cămăşi, 57 de efemeride, 16 table rudolfiene şi ... epitaful pentru mormântul său: „Mensus eram coelos nune terae metier um-bras; mens coelestis erat; corpo umbra jacet." = Am măsurat cerurile, acum măsor umbra pământului, inteligenţa este cerească, aici nu se oglindeşte decât umbra corpurilor.

• Importanţa cunoaşterii

în ultimele clipe de viaţă, Laplace a spus: „Ce que nous conoissons est peu de Chase, ce que nous ignovons est immense" = Ceea ce cunoaştem este prea putin, ceea ce nu ştim este imens.

• Schimbarea în bine

Dr. E. M. Joad, unul dintre filozofii cei mai de seamă ai lumii, a fost ani de-a rândul şeful catedrei de filozofie de la Universitatea din Londra. Dr. Joad şi colegii săi, Julian Huxley, Betrand Russel şi H. G. Wells, au făcut probabil mai mult ca să submineze credinţa inte-

lectualilor din ultima generaţie decât oricare alte grupuri asemănătoare. Dr. Joad crede că Isus a fost doar un om, că Dumnezeu este o parte din univers şi dacă universul s-ar distruge, se va distruge şi Dumnezeu. El subscria la filozofia forţei vitale a lui Show. El nu credea în păcat, ci că omul ajunge inevitabil în Utopia. „Daţi omului un răgaz şi el va avea raiul pe pământ." Dr. Joad era militant în lupta împotriva creştinismului din ultima generaţie.
în 1848, în ziarul de dimineaţă „Los Angeles Times", pe pagina a doua, era tipărit chipul cărturarului vârstnic, venerabil, şi tot acolo se afla şi o declaraţie despre schimbarea dramatică produsă în viaţa lui. El povestea cum, ani în şir, s-a opus creştinismului. Dacă altă dată nega păcatul, acum a ajuns să creadă că păcatul este o realitate. Două

războaie mondiale şi iminenţa celui de-al treilea i-au demonstrat clar că este un păcătos. Acum, credea că singura explicaţie pentru păcat se află în Cuvântul Domnului şi unica soluţie se află în Crucea lui Isus. Ceea ce a negat toată viaţa lui a ajuns acum să îmbrăţişeze, înainte să moară, Dr. Joad a devenit un urmaş plin de râvnă al Mântuitorului.

• Isus Hristos în istorie

Amold Tonbee, cel mai mare istoric al zilelor noastre a repartizat în scrierile sale lui Isus din Nazaret un spaţiu mai mare decât oricăror alţi şase oameni mari care au trăit pe pământ luaţi la un loc, inclusiv Mahomed, Buddha, Cezar, Napoleon, G. Washington etc.

• Fără pace

H.G. Wells, filozoful şi istoricul de renume spunea la vârsta **de** şase de ani: „N-am pace, viaţa este la capătul puterilor."

• Realităţi **triste**

Poetul Byron spunea: „Zilele mele sunt ca frunza vestejită, florile şi roadele s-au dus, mi-au rămas numai viermele, cancerul şi durerea."

f' Disperarea

Thoreau - geniul literar spunea: „Cei mai mulţi oameni îşi duc viaţa într-o disperare tăcută."

• Isus Hristos nădejdea noastră

Raplh Barton, unul dintre cei mai însemnaţi caricaturişti din S.U.A., a lăsat un bilet prins cu un ac de gămălie de pernă, înainte de a-şi pune capăt zilelor: „Avusesem puţine greutăţi, mulţi prieteni, mari succese; m-am destrăbălat cu femeile, am vizitat ţările mari ale lumii, dar m-am plictisit să tot inventez trucuri cu care să-mi umplu cele 24 de ore din zi."

• Golul din noi

Pascal, fizicianul şi filozoful francez, formulează situaţia în felul

următor: „Există un gol în inima fiecărui om, pe care nu-1 poate umple decât Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Hristos."

»/ **Biblia şi rugăciunea în viaţa de familie**

Ştiai că în S.U.A. una din 2,5 căsătorii sfârşeşte prin divorţ? Informaţia aceasta a fost luată din studiile Dr. Pitirim Sorokin, care a fost mai mulţi ani profesor vestit la Harvard. Totuşi, acolo unde soţul şi soţia sunt credincioşi, citesc zilnic Biblia şi se roagă împreună, doar una din 1015 căsătorii sfârşeşte prin divorţ.

%/ **înştiinţare înaintea morţii**

Romanii au primit de la egipteni, prin greci, un obiect ciudat. La ospeţe, un om arăta mesenilor o statuetă făcută din lemn, reprezentând un cadavru aflat în coşciug. Apoi le spunea: „Bea şi veseleşte-te, căci după moarte vei fi şi tu la fel."

i/ Biruinţa creştinismului

Ateul David Hume a zis: „Zăresc amurgul, apusul creştinismului." Sărmanul de el a fost confuz; nu a putut deosebi răsăritul soarelui de apusul soarelui.

%/ **Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu**

„Aseară, la uşa unui fierar m-am oprit,
Privind cum în nicovală băteau din greu ciocanele toate,
Iar lângă uşă, afară, am zărit:

0 mare grămadă de ciocane sfărâmate.
Câte nicovale ai avut de ai sfărâmat atâtea ciocane?
Pe harnicul meşter, curios l-am întrebat.
«Nicovale?, zice el, doar pe aceasta.
Lovind în ea, toate ciocanele s-au sfărâmat.»
Şi tot aşa, în Sfânta nicovală a Cuvântului lui Dumnezeu,
Timp de veacuri toţi scepticii loviră înfuriaţi
Şi asurzitor zgomot de sfărâmare s-a auzit mereu,
Dar nu nicovala s-a frânt, ci ei căzuseră sfărâmaţi."
(John Clifford)

%/ **Veşnicia Scripturii**

1 Petru 1:23-25 - apostolul este inspirat să afirme că Cuvântul Domnului nu numai că rămâne în veac, ci rămâne AFTHARTOS, adică nestricăcios, incoruptibil, exact, fără greşeli, fără erori.

• **Cuvântul care rămâne**

Isaia 40:6-8 - Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veci (YAQUM). Ce înseamnă YAQUM? înseamnă „a se ridica", imaginea fiind a ceva ce a fost doborât, strivit, călcat la pământ sub călcâi, dar care se ridică iarăşi. E folosit în contrast cu lucrurile atât de trecătoare ale pământului, lucruri care se distrug. Cuvântul, însă, rămâne în veci.

• Biblia pe care o avem

în Psalmul 119:89, citim: „Cuvântul Tău Doamne, NATSAB în ceruri." în traducerea King James, citim: „Pentru veci, Doamne, Cuvântul Tău este stabilit în ceruri." Ceea ce ne spune psalmistul este că, înainte de a fi dat pe pământ, Cuvântul a existat în ceruri. Această carte scrisă pe pământ este doar o copie a ceea ce Dumnezeu a scris în ceruri.

»/ **Receptivitatea informaţiilor**

Omul primeşte informaţiile în proporţie de 1% prin gust, 1,5% prin pipăit, 3,5% prin miros, 11% prin auz şi 83% prin văz.

• Nu lua crucea ca să o „anulezi" mai târziu

Crucea rusească are două bare transversale, una din ele fiind oblică. Explicaţia este următoarea: un preot a zis enoriaşilor săi: „Voi nu vreţi să ascultaţi de cruce, voi nu vreţi să trăiţi frumos aşa că eu am să scot crucea din Biserică". Şi aşa a făcut. Numai că oamenii s-au revoltat aşa de tare împotriva lui, încât a fost silit să o aducă înapoi, dar a adus-o „anulată". Preotul a zis: „Eu v-o aduc înapoi, dar v-o aduc cu o linie trasă pe ea, căci voi aţi anulat crucea."

Crucea aceasta „anulată" a fost mai târziu copiată ca un original. Caută să afli în viaţa ta „crucile anulate" - hotărâri modificate şi reduse, promisiuni ţinute pe jumătate.

24

25

%/ **Cât reţinem**

Un cercetător francez (Roger Muchielli) a arătat că în condiţiile unei atenţii voluntare cu un grad de concentrare, reţinem: -10% din ceea ce citim,
- 20% din ceea ce auzim,
- 30% din ceea ce vedem,
- 50% din ceea ce vedem şi auzim în acelaşi timp,
- 80% din ceea ce spunem,
- 90% din ceea ce spunem şi facem în acelaşi timp.

/* **Câte mesaje recepţionăm

Cercetările au arătat că creierul uman poate fixa maximum un mesaj la 1/10 sec, ceea ce într-o viaţă medie de om ar reprezenta un maximum de mesaje de 10 la puterea a zecea (10^{10}).

/* **Isus Hristos în căutarea celui pierdut

„Isus Hristos a umblat prin lume. Urmele paşilor Săi divini nu vor fi şterse niciodată. Aceşti paşi divini au fost paşii unui Om... nu ai unui înger, nu ai unui spirit fără trup, nu ai unui ideal abstract, ci ai Omului Isus Hristos." (Peter Bayne)

%/ **Dovezile învierii**

„în calitatea mea de jurist, am făcut o analiză îndelungată a dovezilor referitoare la învierea

lui Isus Hristos. Pentru mine dovezile sunt concludente, convingătoare şi, de foarte multe ori, ca judecător la Curtea Supremă, am fost la situaţia să pronunţ un verdict pe baza unor dovezi mult mai slabe decât acestea ... Eu accept fără rezerve datele pe care ni le prezintă Evangheliile referitoare la înviere, ca fiind mărturia unor oameni demni de încredere asupra unor fapte pe care au fost în stare să le dovedească." (Sir Eduard Clarke)

***/ Ce trebuie să avem? Ce e mai important?**

„Cine are Duhul Sfânt în inimă şi Sfânta Scriptură în mână are tot ce-i trebuie." *(Alexander Maclaren)*

• Unirea Duhului Sfânt cu cel credincios

Iată o ilustrare a puterii care rezultă din unirea Duhului Sfânt cu un credincios:
„Am în mână o bucată de plumb. 0 ţin deasupra unui bazin cu apă şi-i dau drumul. Plumbul este atras irezistibil în jos şi se duce la fundul bazinului. El a fost guvernat de legea gravitaţiei. Iau aceeaşi bucată de plumb, o ataşez unei bucăţi mari de lemn şi o arunc din nou în bazin. Acum, ea pluteşte în apă. Nicio schimbare nu a avut loc în natura plumbului sau în tendinţele lui, iar legea gravitaţiei nu a încetat să existe, dar prin unirea cu lemnul, plumbul e fost supus unei legi mai puternice şi anume legea care guvernează corpurile plutitoare, fiind astfel eliberat de atracţia în jos a gravitaţiei." (/". *Oswald Sanders)*

• întâi o fi şi apoi o face

„Dacă natura umană ar fi perfectă, atunci n-ar mai fi deosebire între «a fi» şi «a face». Acţiunile unui om ar fi o adevărată expresie a fiinţei lui lăuntrice." *(A. W. Tozer)*

• Ce semănăm?

Semeni un gând, culegi o faptă; Semeni o faptă, culegi un obicei; Semeni un obicei, culegi un caracter; Semeni un caracter culegi un destin.

• înţelepciunea creştină

„înţelepciunea este mai mult decât cunoaşterea, care e o acumulare de fapte ... ea este aplicarea corectă în problemele morale şi spirituale." *(J. O. Sanders)*

• Smerenia creştină

„Umilinţa este liniştea desăvârşită a inimii. Smerenie înseamnă să nu fiu niciodată întristat, îndurerat sau dezamăgit. înseamnă să nu aştept nimic ciudat din ceea ce mi se face, înseamnă să fiu liniştit când nimeni nu mă laudă şi când sunt blamat şi dispreţuit." *(Andrew Murphy)*

26

27

***/ Iubirea aproapelui**

Să iubesc întreaga lume, mare lucru nu-i. Singura mea problemă e vecinul de alături.

•" Trenul spre veşnicie

„Fiecare om are un tren al gândurilor lui în care călătoreşte când e singur. Demnitatea şi nobleţea vieţii lui, cât şi fericirea lui depind de direcţia în care merge acest tren, de bagajele pe care le poartă şi de decorul prin care trece." *(Joseph Fort Newton)*

***1/* Dragostea soţului faţă de soţie**

„Cel mai important lucru pe care un tată îl poate face pentru copiii săi este s-o iubească pe mama lor." *(Theodore Hesburgh)*

>/ Nevoile celui credincios

„Tot ce trimite El e indispensabil pentru noi, dar nu avem nevoie de nimic din ceea ce El nu ne dă. Domnul Isus împlineşte trebuinţele noastre, nu dorinţele noastre. Una e să avem nevoie de ceva şi alta e să dorim acel ceva." *(John Newton)*

%/ **Greutăţile vieţii**

Greutăţile sunt un instructor sever pus peste noi de Legislatorul şi Veghetorul suprem care ne cunoaşte mai bine decât ne cunoaştem noi pe noi înşine şi ne iubeşte mai mult. Cel ce se luptă cu noi ne întăreşte nervii şi ne *cizelează* dibăcia." *(Edmund Burke)*

%/ **Mulţumirea faţă de Dumnezeu**

„Dacă vrea cineva să-ţi arate cea mai scurtă şi cea mai sigură cale spre fericire şi desăvârşire, ar trebui să-ţi facă o regulă din a mulţumi şi a lăuda pe Dumnezeu pentru tot ce ţi se întâmplă." *(William Law)*

*/ **Doctrina adevărată**

Doctrina - îţi arată calea pe care trebuie să umbli învăţătura - îţi arată cum să rămâi pe cale

Mustrarea - îţi arată unde te-ai abătut de la cale îndreptarea - îţi arată cum să te întorci pe cale.

***1/* Hainele minciunii**

Minciuna este orice înşelătorie: în cuvinte, în fapte, în atitudine sau în tăcere, în exagerări voite, în denaturarea adevărului sau în crearea unei false impresii.

^ **Dragostea lui Isus Hristos**

Singurul lucru în care Diavolul nu poate intra este dragostea lui Hristos, căci, dacă ar intra acolo, el ar înceta să mai fie diavol.

• Cunoaşterea adevărului în toate privinţele

Odată, soarele s-a certat cu luna. Soarele spusese: „Frunzele pomilor sunt verzi", pe când luna susţinea că au culoarea argintului. Luna declară că oamenii, pe pământ, în genere dorm, în timp ce soarele afirmă că, de obicei, oamenii se mişcă. Apoi, luna întrebă: „Atunci de ce este aşa linişte pe pământ?"; „Cine ţi-a spus asta?", se miră soarele. „Pe pământ este mult zgomot." Discuţia a durat un timp îndelungat. După aceea veni vântul. El ascultă discuţia şi zâmbi. „Cearta voastră este fără rost. Eu suflu şi când este soarele şi când este luna. în timpul zilei, când soarele se află pe bolta cerească, totul se petrece cum spune soarele. Este zgomot pe pământ, oamenii lucrează şi frunzele sunt verzi. în timpul nopţii, când răsare luna, totul se schimbă. Oamenii dorm, domneşte liniştea şi culoarea frunzelor se schimbă în argintiu. Uneori, când un nor acoperă luna, ele par chiar negre. Nici tu, soare, nici tu, lună, nu cunoaşteţi întregul adevăr."

^ **Discuţia dintre un italian şi un evreu**

Un italian discuta cu un evreu: „Voi, evreii, sunteţi mândri. Se face propagandă uriaşă pretinzând că sunteţi cei mai inteligenţi oameni din lume. Nimic mai fals! în Italia s-au făcut săpături şi, în unele straturi de pământ vechi de cel puţin 2000 ani, s-a găsit sârmă, ceea ce dovedeşte că strămoşii noştri romani din acea vreme cunoşteau

telegraful." Evreul răspunse: „în Israel s-au făcut săpături, dezgro-pându-se straturi vechi de 4000 de ani şi nu s-a găsit nimic, ceea ce denotă că noi am avut telegrafia fără fir mai înainte ca voi să fi avut telegraful."

• Existenţa lui Dumnezeu

Un fermier rus a fost întrebat odată dacă crede în Dumnezeu. El a răspuns afirmativ. A fost întrebat din nou: „Pentru ce ai crede în El? L-ai văzut?"; „Nu, a fost răspunsul său. Dar tot aşa, n-am văzut niciun japonez în viaţa mea. Cu toate acestea, cred că japonezii există. Armata noastră a luptat contra lor în Al Doilea Război Mondial. Aceasta este o dovadă suficientă pentru mine. Dacă n-ar exista Dumnezeu, ce rost ar avea să luptaţi împotriva Lui?"

• Rezolvarea problemei în familie

Un soţ şi o soţie se certau în permanenţă. Cearta începea de obicei de la radio. Ea dorea muzică, iar el dorea ştiri. într-o zi, soţul a fost schimbat, primindu-L pe Dumnezeu în sufletul lui mic. Când s-a întors acasă şi a sosit momentul de tensiune, el s-a dus la radio şi a pus muzică. Soţia lui s-a uitat cu uimire la el şi i-a zis: „Dar... acum e ora buletinului de ştiri."; „Da, a răspuns el, ştiu, dar m-am gândit că ţie ţi-ar place mai mult să asculţi muzică." Ea abia îşi putea crede urechilor şi, în cele din urmă, apreciind gestul lui, s-a dus la radio şi 1-a pus pe buletinul de ştiri. Din acel moment, problema s-a rezolvat între ei, căci fiecare se gândea mai întâi la celălalt.

• Apostolul Andrei în Dobrogea

Istoricul Eusebiu de Cezarea (+340) ne relatează către anul 342 - după informaţiile mai vechi,

de aproape un secol, ale scriitorului Alexandrin Origen (185-254), reluate în secolul al XlV-lea de istoricul bizantin Nichifor Callist -, următoarele: „Când sfinţii apostoli şi ucenici ai Mântuitorului nostru s-au împrăştiat peste tot pământul ... Andrei a luat (spre evanghelizare) Scythio", pe care cei mai mulţi istorici romani şi străini au identificat-o ca fiind Scythia Minor sau Dacia Pontica (Dobrogea de azi).

30

• învierea **lui** Isus Hristos

învierea lui Isus Hristos a fost:
- doctrina fiecărui apostol;
- credinţa fiecărui adevărat credincios;
- curajul fiecărui martir;
- tema fiecărui slujitor;
- puterea fiecărui evanghelist.

• începuturile creştinismului în România

în viaţa sfântului Andrei, păstrată în Synoxarium Ecclesiae Con-stantinopolitanae, ed. H. Delahaye, Bruxellis 1902, col. 265-266, se spune: „Lui Andrei cel dintâi chemat, i-a căzut la sorţi Bitinia, părţile Pontului Euxin (Marea Neagră) ... Tracia şi regiunile care se întind până la Dunăre."

• Mesajul creştinismului

Scriitorul Tertulian (240) afirmă că mesajul creştin a pătruns şi la daci, la sarmaţi, la germani şi la sciţi „et loca Sarmatorum Dacorum et Germanorum et Scytharum" - Tertulian, Adversus judaeas 7 P.L.II, 650 A, compusă între 200-206.

• Primii misionari în **Dacia** Traiană

După cucerirea Daciei regelui Decebal de către împăratul Traian (98-117), odată cu legiunile romane, a venit în Dacia Traiană un număr de soldaţi creştini din Siria, Palestina, provinciile Asiei Mici şi Macedonia, locuri în care în anii 51-52 şi 57 predicase Pavel. Aceştia au răspândit creştinismul printre geto-daco-romani, în ţinuturile de la sudul şi nordul Carpaţilor.

• înaintarea Evangheliei

Scriitorul alexandrin Origen (185-254), în comentariul său la E-vanghelia după Matei, P.G. XII, col. 1655, compus între anii 246-249, spune: „Ce să zicem de britani sau germani, care locuiesc lângă o-cean sau de barbarii daci, sarmaţi şi sciţi, dintre care cei mai mulţi nu au auzit cuvântul Evangheliei, dar îl vor auzi la sfârşitul acestui secol?"

31

»/ Mustrarea conştiinţei

Departamentul de poliţie din San Francisco a primit o scrisoare anonimă, expediată din Greenville, care conţinea trei dolari destinaţi să acopere preţul unei cutii de conserve. Cutia fusese furată dintr-o băcănie cu ani în urmă. Expeditorul scrisorii, care nu şi-a dezvăluit identitatea, scria că în toată această perioadă a avut remuşcări pentru gestul comis.

^ **Pericolul falsităţii**

Când a avut loc războiul dintre Nord şi Sud în S.U.A., soldaţii din Nord aveau îmbrăcăminte albastră, iar cei din Sud îmbrăcăminte gri. Un soldat s-a îmbrăcat cu un costum gri în faţă şi albastru în spate. El era din Nord. Credea că e în siguranţă. Fără să-şi dea seama, s-a întors şi, deodată, a fost împuşcat din ambele părţi - făţărnicia şi fuga de responsabilitate.

^ **Pe cine hrănim**

Un şef indian mărturisea unui misionar că, înainte de a se pocăi, în el se aflau doi câini care se băteau deseori. Unul era alb, iar celălalt era negru. Misionarul 1-a întrebat care era mai tare şi indianul i-a răspuns: „Cel pe care îl încurajam eu".

v' Stăruinţă în luptă

Printr-o curte unde se afla un câine mare, au trecut doi câini de vânătoare. Câinele mare s-a

aruncat asupra lor şi a fost bătut foarte rău. A doua zi s-a întâmplat la fel, a treia zi la fel. După 7 zile, cei doi câini nu au mai trecut pe acolo. Câinele a luptat fără să se gândească la înfrângere.

***s/* Cum să câştigăm totdeauna**

Un baschetbalist american nu a cunoscut ce este înfrângerea. „De ce?", a fost întrebat. „înaintea fiecărui joc mă retrag şi îmi vorbesc mie. De exemplu: Dacă tu pierzi jocul ăsta, nu e bine. Câştigă cealaltă echipă. Nu avem bani, nu avem haine. Copiii nu au de mâncare... Nu las ca echipa cealaltă să îmi aducă copiii în situaţia de a muri de foame! Nu vreau ruinarea familiei. Voi lupta." El a câştigat întotdeauna. Aşa trebuie şi în ce priveşte Evanghelia.

• Maturizarea în viaţa creştină

Pe măsură ce anii treceau, apostolul Pavel creştea în har. La începutul misiunii sale, trecându-şi în revistă trecutul, a mărturisit: *„Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli, nu sunt vrednic să port numele de apostol." [1* Cor. 15:9). Puţin mai târziu a afirmat: „...sunf *cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii."* (Ef. 3:8). Şi, întrucât viaţa lui se apropia de sfârşit, el se plângea: *„Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi dintre care cel dintâi sunt eu"* (1 Tim. **1:15).**

• Rugăciunea mirelui şi a miresei

Doamne, Te rog să-mi dai seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba lucrurile care pot fi schimbate şi înţelepciunea de a cunoaşte diferenţa.

•* Resemnările vieţii

M-am resemnat, atât a fost să fie!
Mă uit cum cade soarele-n apus
Şi-aştept răspunsuri care n-o să vie,
La întrebări pe care nu le-am pus. *(Otilia Cazimir)*

• Tăria Bibliei

„Să aperi Biblia? Mai degrabă să aperi un leu." *(Martin Luther)*

• Secretul în lupta creştină

în ring, alături de boxeri se află antrenorul fiecăruia cu prosopul în mână. Aruncarea prosopului de către unul dintre antrenori e semn că jucătorul respectiv abandonează jocul. **Să** nu aruncaţi „prosopul"!

• Scăpare din robie

în timpul celui de-al doilea război mondial, generalul american Wain Right, împreună cu alţi soldaţi, au fost luaţi prizonieri în Filipine şi aduşi în Japonia. Japonezii i-au umilit în cel mai josnic mod. După

un timp, deasupra Japoniei a zburat un avion din care se aruncau manifeste. în manifeste se cerea Japoniei capitulare necondiţionată. Generalul a luat un manifest, s-a dus la comandantul închisorii şi, arătându-i manifestul, i-a zis: „Noi suntem comandanţi!" Biblia este dovada că am scăpat de robie.

^ Secretul succesului

Un american care deţinea o societate de oţel a câştigat un milion de dolari într-un an. El şi-a chemat un prieten şi 1-a rugat să-i dea nişte sfaturi ca să câştige şi mai mult. Acesta a luat un bilet şi a scris patru lucruri. Patronul a promis că, dacă va fi bine, îi va trimite un cec drept răsplată. După două săptămâni a trimis un cec de 25.000 de dolari.

1. Scrie lucrurile care vrei să le faci mâine.
2. Numerotează-le în ordinea importanţei.
3. începe cu primul şi, când eşti gata, începe cu al doilea.
4. Fă zilnic aceste lucruri.

^ Socrate şi cele trei filtre

Când cineva venea la Socrate cu anumite informaţii, acesta îi punea trei întrebări:

1. Ai siguranţa deplină că ceea ce îmi spui este pe deplin adevărat?
2. îmi faci mie vreo bucurie cu cele ce îmi spui?
3. Eşti convins că este absolut neapărat să ştiu ceea ce vrei să îmi spui?

v' **Primii creştini**

Despre primii creştini se spune că purtau inele. Numai că pe inelele lor erau săpate cuvintele: *Memento mori* = „adu-ţi aminte că vei muri"; *Aeternafides* = „credinţă veşnică Mirelui ceresc".

•" Umblarea după lucrurile de sus

O legendă din India spune că Domnul Isus şi apostolii au ajuns la un râu peste care era un pod stricat. O parte din el fusese luată de ape. Arătând spre pod, Domnul le-a zis ucenicilor: „Vedeţi, asemenea
acestui pod este şi lumea aceasta. Podul e făcut să treci peste el, dar să nu-ţi faci casă pe el. Lumea e făcută să treci prin ea, dar să nu-ţi faci „casă" în ea. Să treci prin lume, dar să nu-ţi clădeşti viaţa prin
ea.

• Binecuvântările necazului

Cu Domnul Isus nu avem necazuri, ci oportunităţi. Orice necaz e o binecuvântare deghizată.

• Optimism şi pesimism

După temperamentul emotiv al oamenilor avem: tipul pesimist, care vede totul în negru şi tipul optimist care vede totul în culori trandafirii.

• Trei tipuri religioase

Psihologia religioasă cunoaşte un mare număr de tipuri religioase. Astfel, după I. Goron, preponderenţa unei funcţiuni a spiritului ne dă tipul gnostic, mistic şi moralist.
Când, în trăirea religioasă, precumpăneşte raţiunea avem tipul gnostic, omul care trece prin examenul cunoaşterii logice. Când precumpăneşte sentimentul, avem tipul mistic, omul care experimentează la maxim, în duh, credinţele religioase. Când precumpăneşte voinţa, avem tipul moralist, omul care exemplifică în conduita sa zilnică principiile religioase.

^ **Trei tipuri de oameni**

După gradul de cultură al oamenilor avem:
- tipul hedonist - care, în trăirea religioasă, urmăreşte plăcerea inimii şi desfătarea ochilor;
- tipul utilitarist - care, în trăirea religioasă, urmăreşte folosul, avantajul unei vieţi sufleteşti fără niciun risc - o viaţă liniştită şi împăcată cu Dumnezeu, cu lumea şi cu sine;
- tipul spiritualist - care, în trăirea religioasă urmăreşte desfătarea spiritului, satisfacţia de a trăi în comuniune de iubire sfântă cu Dumnezeu.

34

35

%/ **Ce este rugăciunea**

„Rugăciunea este liman pentru cei învăluiţi de vifor, ancoră pentru cei asupriţi de valuri, toiag pentru cei osteniţi, comoară pentru cei săraci, adăpost pentru cei bogaţi, ajutor contra bolilor pentru cei slabi şi apărarea sănătăţii pentru cei sănătoşi." *(Fer. Augustin)*

%/ **Strigătul rugăciunii**

„Rugăciunea este un strigăt de speranţă." *(Musset)*

/* **Dulceaţa părtăşiei

Rugăciunea este „Fiică a vieţii religioase şi clipă petrecuta în cer." *(S. Vincent)*

• Omul credincios

St. Mill: „Un om cu credinţă este o putere socială egală cu 99 de oameni care n-au decât interese."

• Minunăţia credinţei

„Credinţa e un frumos curcubeu care uneşte cerul cu pământul." *(Geibel)*

• **„Credinţa** este «organul» prin care respirăm parfumul veşniciei." *(Schubert)*

%/ **O singură credinţă**
„Nu cunosc altă credinţă şi alt refugiu decât credinţa în Dumnezeu şi în nemurirea noastră. Aceste învăţături au format gloria omenirii." *(G. Sand)*
^ **Trei mari bogăţii cereşti**
- bogăţiile harului Său (Efeseni 1:7),
- bogăţiile slavei moştenirii Lui în sfinţi (Efeseni 1:18),
- bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungii Lui răbdări (Romani 2:4).

• Prioritatea lui Charles Spurgeon
Cu câţiva ani înainte de moartea sa, Spurgeon a primit oferta u-nei companii americane de a face un turneu într-o serie de oraşe mari, unde urma să ţină, timp de 50 de zile, tot atâtea predici. în compensaţie, firma se oferea să suporte toate cheltuielile de transport şi cazare pentru el, pentru soţia sa şi pentru secretară şi îi oferea suma de 50.000 de dolari. Spurgeon a refuzat prompt: „Pot face mult mai mult. Voi sta la Londra şi voi încerca să câştig 50 de suflete în acest timp".

• Ce ne dă credinţa
„Raţiunea face pe om, credinţa pe creştin. Raţiunea ne duce pâ nă la marginea infinitului, credinţa ne dă pe Dumnezeu întreg. *(Lacordaire)*

• Omul din ţărâna pământului
Fizicienii spun că omul e un grăunte de praf, care nici nu există deoarece corpul e alcătuit dintr-un gol mare. Dacă s-ar putea comprima aşa de tare ca să dispară toate spaţiile din şi dintre molecule, omul ar deveni ca un fir de praf, încât abia s-ar vedea cu lupa.

• Nicio deosebire
într-o biserică de albi şi de negri erau mari probleme şi ceartă. Pastorul s-a rugat pentru enoriaşi şi, la Cină, a luat paharul, s-a uitat la ei prin vin şi le-a zis: „Aveţi aceeaşi culoare." Prin sângele lui Hristos, toţi avem aceeaşi culoare.

• Obicei ciudat
La evrei era în vechime un obicei ciudat. Se punea o piatră în mâna mortului şi i se spunea: „Când ajungi în Şeol - locuinţa morţilor - aruncă cu piatra în Isus." Iată ura mare şi necredinţa lor în Isus Hristos.

• Tradiţia Bisericii
Un pastor american a spus că fiecare biserică îşi are tradiţia ei, formată din şapte cuvinte: „în felul acesta n-am făcut niciodată înainte".

36
37

---

i/ Cât **să** predicăm
Un pastor din Suedia a predicat despre Ioan Botezătorul. în prima parte a predicii se întreba de ce Ioan Botezătorul nu a fost „pus" în Vechiul Testament şi în a doua parte de ce nu a fost „pus" în Noul Testament. După 40 de minute a declarat că nu ştie unde „să-1 pună". Un membru s-a ridicat şi a zis să-1 pună în locul lui că el pleacă acasă.

• Timpul
Kronos - timp măsurat: sec, min., ore, zile etc.

• Puterea tradiţiei
Un evanghelist din Suedia era la o biserică veche de o sută de ani. Băncile, la fel de vechi, erau tari, solide. Lucrarea, însă, nu mergea. Oamenii erau bătrâni. într-o duminică, evanghelistul a pus băncile în formă de „U." Când au venit, membrii au fost şocaţi de ce au văzut. Erau interesaţi de aspectele organizatorice, nu de funcţionarea lucrării.

• Păcatul e păcat
Dicţionar. în Anglia a fost editat recent „Dicţionarul expresiilor parlamentare", destinat

membrilor Parlamentului care, în cursul dezbaterilor, doresc să-şi apostrofeze colegii. Dicţionarul este menit să elimine injuriile rostite de regulă în forul legislativ. Astfel, fiecărei expresii injurioase îi corespunde una sau mai multe formulări perifrastice. De exemplu, pentru cuvântul „mincinos", în dicţionar există nu mai puţin de 125 de sinonime, între care „falsificator de adevăr" sau „persoană care foloseşte anapoda sensul cuvintelor" - păcatul trebuie numit păcat.

• Un „DA" rostit la 4559 metri

Antonio Porro şi Nadia Nasotti sunt doi tineri din oraşul Lecco (Italia). Ei sunt pasionaţi de alpinism într-o asemenea măsură încât, atunci când au hotărât să se căsătorească, ei au decis ca pur şi simplu ceremonia să se desfăşoare pe muntele Roşa, la o înălţime de 4.559 metri. Desigur că nu a fost uşor să îşi îndeplinească această dorinţă.

Cei 25 de invitaţi au fost nevoiţi să-şi demonstreze prietenia faţă
de tinerii căsătoriţi printr-un efort consistent care să le permită să ajungă la locul ceremoniei. Până şi reprezentantul stării civile a fost ales dintre cei capabili să urce la acea înălţime. Când au fost întrebaţi de ce au ales locul respectiv pentru ceremonie, cei doi tineri au răspuns: „Actul căsătoriei este unic şi am dorit să-i oferim un cadou tot unic."

• Pruncul născut în ieslea Betleemului

în Al Doilea Război Mondial, Australia a avut baze militare în Guineea. După terminarea războiului, acestea au fost retrase. Zece ani mai târziu, făcându-se o verificare de rutină, s-au descoperit triburi de canibali. între ele era ceartă. Pentru a ajunge la pace, ele foloseau o metodă ciudată. Unul dintre triburi alegea un copil, după care tatăl îl lua din braţele mamei şi 2. trimitea în junglă. La fel făcea şi tribul rival. Noaptea, părinţii se duceau şi schimbau copiii. Dacă unul dintre copii murea, atunci începea lupta. Dacă, însă, trăiau amândoi, ei ajungeau fiecare în tribul rival, era iubit şi devenea copilul păcii
Isus, Copilul păcii, a murit şi a înviat. El nu mai moare niciodată.

• Cu Isus Hristos pe cale

Un om şi-a văzut viaţa în vis. El a observat două urme de paşi. L-a întrebat pe Isus ale cui sunt celelalte urme. Domnul i-a spus că sunt ale Lui. Tot timpul vieţii a călătorit alături de el. La un moment dat, a apărut doar un singur rând de urme. Uitându-se cu atenţie şi văzând că sunt urmele lui, s-a gândit şi a zis: „Doamne, atunci când am trecut prin necazuri în viaţă, de ce m-ai părăsit?" Şi Domnul i-a răspuns cu blândeţe: „Uită-te bine ale cui sunt urmele!" „Ale Tale!", a zis omul, iar Domnul Isus i-a spus că, acolo unde a fost greu, 1-a luat în braţe.

• Păcatul zgârceniei

Cea mai avară femeie din lume a fost Henrieta (Hetty) Howland Green (1835-1916), născută Robinson, la moartea căreia a rămas o avere în valoare de 95 de milioane de dolari. Zgârcenia ei a mers atât de departe, încât şi-a lăsat propriul fiu să piardă un picior (prin amputare) din cauza timpului irosit în căutarea unei clinici cu asistenţă

medicală gratuită. Hrana sa era păsatul de ovăz, pe care-1 consuma rece - ar fi costat prea mult să-1 încălzească. A murit din cauza unei crize de apoplexie în timpul unei dispute al cărei subiect erau calităţile laptelui smântânit. *(Guiness Book ofWorlds Records)*

%/ **Recunoştinţa**

Un sclav pe nume Androcles a fost condamnat să fie dat fiarelor în amfiteatrul Coloseum din Roma, fiindcă fugise de la stăpânul său, un proconsul din Africa. Un leu trebuia să-1 sfâşie, iar spectatorii aşteptau cu nerăbdare sângerosul spectacol... Deodată, fiara ş-a oprit, înaintând domol şi adulmecându-1 pe condamnat, 1-a privit cu ochi blânzi. în cele din urmă, s-a culcat la picioarele lui. Ce se întâmplase? Leul îl recunoscuse pe omul care, mai înainte, în deşertul african, îi scosese un ghimpe din laba unui picior. Drept urmare, sclavul a fost graţiat şi i s-a dăruit şi leul care-1 urma ca un câine credincios.

• Minune dumnezeiască
Generalul Allenby a fost însărcinat cu capturarea Ierusalimului. Trebuia mai întâi să-1 bombardeze, însă bombardamentul ar fi produs o pagubă ireparabilă. Generalul s-a pus pe genunchi şi s-a rugat Domnului să poată ocupa oraşul fără să pricinuiască distrugerea lui. S-a simţit apoi îndemnat să trimită câteva escadrile de avioane, cu gândul să îi sperie pe turci. Dumnezeu a folosit lucrul acesta, iar armatele turceşti s-au predat fără ca măcar un foc să fi fost tras (Is.31:5). S-a întâmplat în Primul Război Mondial.
%/ **împlinirea profeţiilor**
Acum câţiva ani, un colonel din armata turcă i-a cerut profesorului Cyrus Hamlin de la Universitatea Roberts din Constantinopole să-i dea dovada că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Profesorul 1-a întrebat dacă a vizitat vreodată ruinele Babilonului. Colonelul i-a răspuns: „Da, şi să vezi ce mi s-a întâmplat... Am angajat un şeic bogat să vină cu oamenii lui pentru a mă ajuta la vânătoare. Am descoperit că tot felul de animale sălbatice şi de păsări trăiesc printre ruine, aşa că am avut un vânat bogat, ca niciodată în viaţa mea. Ne-am necăjit chiar, atunci când arabii ne-au spus că e vremea să plece ca să-şi întindă corturile la 6 mile depărtare. Am încercat să-i mituim, dar ei ne-au refuzat, spunându-ne că nu există arab care să rămână acolo peste noapte, pentru că locul e bântuit de lucruri rele, care îi vor omorî sau le vor face rău." Atunci, Dr. Hamlin şi-a deschis Biblia şi i-a citit Isaia 13:19-21. Dovada aceasta a fost suficientă pentru colonelul turc. El s-a convins că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.
^ **Profeţie împlinită**
Iosefus şi Diodorus ne spun că, atunci când Titus a cucerit Ierusalimul, în anul 70 după Hristos, toţi evreii cu vârsta de peste 17 ani au fost urcaţi în corăbii şi trimişi în Egipt ca să lucreze în mine. Acolo au fost vânduţi la pieţele de sclavi, care erau atât de aglomerate încât nimeni nu-i mai cumpăra. Cum a ştiut Moise lucrul acesta cu 1400 de ani înainte ca să se întâmple? (Deut. 28:68)
V' **Satul rău**
în 21.03.1982 am fost în judeţul Arad. Călătorind de la Secaş spre Gurahonţ, am întrebat pe cineva care este denumirea unui anume sat şi el mi-a zis: „Satul Rău" - în prezent, Brazi. Eu i-am pus altă întrebare: „Poartă acest nume pentru că au fost oameni răi"? „Nu!", mi-a răspuns bătrânul. „De aici au ieşit episcopi, preoţi şi profesori universitari." Poate ieşi ceva bun din Nazaret?
• Mântuirea celui căzut
în luna martie 1982 am vizitat un bătrân care a căzut de la credinţă cu ani în urmă, dar care la bătrâneţe s-a întors la Dumnezeu. Cineva i-a spus că nu îl înmormântează şi atunci el i-a arătat textul din Ezech 18:21-23. Mi-am dat seama cât de mult tânjeşte sufletul după mântuire, mântuire pe care el a primit-o acum, cu adevărat.
^ **Predicarea Cuvântului**
0 biserică luterană din Siberia, care a fost fără pastor timp de 40 de ani, a fost vizitată recent de reprezentanţii Federaţiei Mondiale Luterane. Ce credeţi că i-au spus enoriaşii pastorului ordinat? „Ia Biblia

şi predică." A predicat o oră, dar oamenii au mai dorit să asculte şi astfel a mai predicat o oră şi încă una. în total trei ore. Ei ar fi vrut să asculte mai departe, dar el s-a oprit.
Oamenii sunt setoşi după Evanghelie.
• Din experienţa lui Dumnezeu
„He stands but kneel mast He stands strongest who kneels weakest He stands longest who kneels longest." Când am fost în Dallas, am avut ocazia să văd Biblia lui W.A. Criswell. Pe Biblia lui erau scrise aceste cuvinte.
• Succesul în vestirea Evangheliei

Harry Simmons a scris o carte despre „Four Looks for Successful Speeking" (Patru atitudini necesare pentru o predicare de succes):
1. Priveşte la public şi primeşte inspiraţie,
2. Priveşte constant la public,
3. Priveşte la grupuri de oameni din audienţă. Mişcarea capului şi a ochilor să fie în aşa fel încât aceştia să creadă că ai discuţii individuale cu ei.
4. Priveşte la oameni individual; priveşte în ochii ascultătorilor, ca şi când ai avea o conversaţie familiară.

• Ce să predicăm

W. Criswel a predicat în prima Biserică Baptistă din Dallas timp de 17 ani şi 8 luni, din Geneza până la Apocalipsa.

⁄ Cele şapte peceţi

La un serviciu memorial ţinut în cinstea senatorului Hubert Hummprey, în St. Paul, statul Minesota, preşedintele Jimmy Carter a rostit un elogiu, afirmând printre altele: „Mahatma Gandhi a spus că există şapte păcate în lume: bogăţie fără muncă; plăcere fără cunoştinţă; cunoştinţă fără caracter; comerţ fără moralitate; ştiinţă fără umanitate; adorare fără sacrificiu; politică fără principiu."

• Cimitir

„Cimitir" este un cuvânt grecesc, care înseamnă „a legăna un copil ca să doarmă". Dacă locurilor de îngropare a creştinilor li s-a dat numele de cimitire, este fiindcă ele nu sunt altceva decât odăile de adormit ale copiilor lui Dumnezeu. Acolo stau culcaţi până dimineaţa, în Biserica creştină de la început exista obiceiul de a spune celor care mureau: „Noapte bună, până ne vedem dimineaţa".

• Lipsă de înţelepciune

Un nebun a fost trimis să cumpere făină şi sare. El a luat o farfurie în care să pună cumpărăturile. I se spusese să nu amestece aceste două articole ci sa le ţină separat. După ce negustorul i-a umplut farfuria cu făină, nebunul, gândindu-se la instrucţiunile primite, răsturnă farfuria, cerând să i se pună pe fund sarea. A dus sarea la şeful său, care-1 întrebă unde este făina. Nebunul întoarse farfuria pe partea cealaltă, ca s-o găsească. în felul acesta s-a pierdut şi sarea.

• Curiozităţi ebraice

în Biblia ebraică (Thora), cartea Plângerile lui Ieremia are forma unui acrostih: capitolul 1-22 versete, de la Aleph, prima literă a alfabetului, până la Taw, ultima li-teră; capitolul 2 - la fel; capitolul 3 - 66 versete, 3 de fiecare: aleph, aleph, aleph, beth, beth, beth... taw, taw, taw; capitolul 4 - 22 de versete, la fel ca primul; capitolul 5 - 22 versete, care nu mai au nicio ordine.

Acest lucru ne arată că plângerea lui Ieremia începe în capitolul 1, creşte în intensitate, ajunge la apogeu în capitolul 3, se stinge încet la capitolul 4 şi se opreşte de tot la capitolul 5, capitolul speranţei.

• Psalmul 119

Psalmul 119 este împărţit în 22 de fragmente a câte 8 versete fiecare. De notat este faptul că fiecare grup de versete începe cu o literă din alfabetul ebraic - Aleph... etc.

• Sunetul

Sunetul... pe scara decibelilor (dB): 10 dB - foşnetul frunzelor;

20 dB - şoptitul; 30 dB - ticăitul ceasului; 40 dB - discuţie normală; 90 dB - motocicleta; 100 dB - formaţia „Deep Purple"; 118 dB -„Emerson Lake and Palmer"; 120 dB - tun greu; 124 dB - formaţii americane de rock; 130 dB - supersonicul de aproape.

• Puterea ispitei

Samson a putut urca muntele ducând porţile cetăţii cu amândoi stâlpii, dar Dalila 1-a atras în valea Sorec (Jud. 16:3-4).

• Cum **folosim banii**

1100 sicii de arginţi furaţi şi găsiţi, dar greşit folosiţi (Jud. 17:2-3). Ce lăsăm copiilor noştri?

• O dorinţă bună şi o practică greşită

închin cu mâna mea argintul acesta Domnului... (Jud. 17:2-3).

t/ Greşeli care ne costă

Greşelile Levitului (Jud. 17:9)

• Să ne slujim de mâna dreaptă

Oamenii care nu se slujeau de mâna dreaptă..., dar cea stângă nu dă greş (Jud. 20:16).

Aplicaţii - nu ne slujim de mâna dreaptă,
- nu dăm mâna cu fraţii,
- nu dăruim,
- nu luăm Biblia să citim,
- nu ajutăm.

•" Puterea egoismului

Când copilaşul a avut 1 an şi 6 luni i-am dat pufuleţi. El i-a luat cu mâna dreaptă, până ce a umplut-o. Apoi a luat cu mâna stângă. Când mâna stângă a fost plină, i-a pus sub braţul mâinii drepte şi a luat din nou unul câte unul. Când a fost din nou plină, a dus-o iarăşi sub braţ. Câţiva au căzut şi i-a luat. I-am dat unul câte unul în continuare. Când s-a umplut iarăşi mâna, am privit cu atenţie ce voia să
facă. Nu a fost mulţumit cu câţi a avut, ci a început să-i ia cu gura, de la mine din mână.

• Consecinţele alcoolului

0 sticlă de bere de patru grade conţine circa 8 grame de alcool, iar un pahar de vin de 13 grade conţine 11 grame de alcool pur. Consumul unui singur pahar de vin de 13 grade provoacă în sânge o concentraţie de 0,7 -1,2 grame de alcool la mie, stare în care şoferul are tulburări nervoase şi o întârziere mare a reacţiilor.

• Ceasul morţii

Aşa vrea poate Dumnezeu
Aşa mi-e datul sorţii,
Să n-am eu pe băiatul meu
La cap la ceasul morţii! *(„Mama", de G. Coşbuc)*

V' **Beneficiile credinţei**

„Dar ştiu un lucru mai presus
De toate câte ţi le-am spus.
Credinţa-n zilele de-apoi
E singura tărie-n noi,
Că multe-s tari cum credem noi
Şi mâine nu-s." *(„Moartea Iui Fulger", de G. Coşbuc)*

• Nădejdea în **faţa morţii**

Pe cer când soarele-i apus
De ce să plângi privind în sus?
Mai bine ochii-n jos să pleci,
Să vezi mormântul pe-unde treci.
El nu e mort! Trăieşte-n veci,
E numai dus. *(„Moartea lui Fulger", de G. Coşbuc)*

^ **Fructificarea oportunităţilor**

„... iar de n-are scop viaţa
fă să aibă clipa scop." *(„Gazel", de G. Coşbuc)*

^ **Realitatea morţii**

Ce urmă lasă şoimii-n zbor? Că tot ce eşti şi tot ce poţi
Ce urmă, peştii-n apa lor? Părerea-i tot dacă socoti
Să fii cât munţii de voinic, De mori târziu ori mori curând
Ori cât un pumn să fii de mic, De mori sătul ori mori flămând
Cărarea mea şi-a tuturor Tot una e! Şi rând pe rând
E tot nimic! Ne ducem toţi!

(„Moartea lui Fulger", de G. Coşbuc)

%/ **Neputinţa în faţa morţii**

Ah, mamă, tu! Ce slabă eşti, N-ai glas de vifor, să jeleşti, N-ai mâini de fier, ca fier să frângi, N-ai mări de lacrimi, mări să plângi, Nu eşti de foc, la piept să-1 strângi, Să-1 încălzeşti!

(„Moartea lui Fulger", de G. Coşbuc)

^ **Stăpânirea de sine**

Odată, pe când se plimba printr-o piaţă foarte aglomerată, Socrate a exclamat: „Câte lucruri de care eu nu am nevoie există!". S-a mulţumit cu puţin.

• Tăria caracterului

„Ştiam bine - mărturiseşte Alcibiade în „Banchetul" - că prin bani, Socrate era mult mai greu de atacat decât Aias, prin fier."

%/ **Despre căsătorie**

Socrate a săvârşit prin a socoti căsătoria un rău necesar, nici mai bună, nici mai rea decât celibatul. Când un prieten i-a cerut sfatul dacă să se căsătorească sau nu, Socrate i-a răspuns, jumătate în glumă, jumătate în serios: „Oricum o vei face, te vei căi."

f' O **viaţă morală**

Hennogene, unul dintre prietenii lui Socrate 1-a întrebat dacă nu
găseşte cu cale să se apere cât de cât; înţeleptul atenian i-a răspuns tot printr-o întrebare: „Nu ţi se pare că mi-am petrecut toată viaţa gândindu-mă la apărarea mea?" Şi cum prietenul lui tot nu se dumerea, a adăugat: „Pentru că toată viaţa mea n-am făcut nimănui rău, ceea ce eu socotesc drept cea mai frumoasă pregătire a apărării mele".

• Atitudine faţă de lăcomie

Ultima dorinţă adresată de filozoful Socrate atenienilor, a fost de a-i pedepsi pe cei trei fii ai săi, ori de câte ori aceştia, robiţi de patima înavuţirii, ar da uitării nevoile sufletului. „Pe copiii mei când vor creşte, să-i pedepsiţi oameni buni şi să le pricinuiţi aceeaşi mâhnire pe care v-am pricinuit-o eu vouă, ori de câte ori veţi găsi că ei se îngrijesc fie de averi, fie de altele mai mult ca de virtute; şi să-i certaţi cum v-am certat eu, ori de câte ori se vor arăta altora a fi ceva, nefiind nimic... dacă-mi veţi împlini dorinţa aceasta voi socoti că am primit ce se cuvine de la voi, eu şi copii mei..."

^ **Plăcerea şi durerea**

„Ce ciudat pare, dragii mei, ceea ce oamenii numesc plăcere!", constată Socrate. Ca printr-o minune, ea se naşte firesc în legătură cu ce pare contrar ei... Dacă Esop ar fi cugetat la aceasta, ar fi făcut o fabulă: cum că Zeul, voind să împace aceste două lucruri ce se războiesc, fiindcă n-a putut, s-a mulţumit să le lege strâns laolaltă capetele. Şi de aceea, când se iveşte cuiva una din ele, îndată apare şi a doua.

• Semnul revenirii lui Isus

Un studiu al Centrului pentru apărarea informaţiei, grup american care se pronunţă pentru dezarmare, prezintă câteva cifre semnificative:)

- din totalul de 164 de state al lumii, 45 participă într-o formă sau alta la conflicte armate, în cadrul cărora sunt implicaţi direct în lupte 4 milioane de combatanţi,
- în total, marile puteri furnizează principalele arme pentru aceste războaie unui număr de 43 de ţări,

- în aceste conflicte au fost uciși circa 5 milioane de oameni. în

opt din aceste conflicte participă trupe străine care totalizează 500.000 de combatanţi. Studiul se referă la perioada anilor 1980-1982.

^ **Recunoştinţa - floare rară**

Dumnezeu a chemat la masă toate virtuţile. S-au prezentat: Adevărul, Dreptatea, Mila, Credinţa, Facerea de bine şi Recunoştinţa. în timp ce toate stăteau laolaltă şi aveau o bună părtăşie, Binefacerea şi Recunoştinţa s-au retras la o parte şi erau străine una faţă de alta. Văzându-le astfel, Dumnezeu le-a întrebat care este cauza izolării lor. Ele au răspuns: „Noi, adică Binefacerea şi Recunoştinţa, nu ne-am întâlnit faţă în faţă. Suntem necunoscute şi străine una faţă de alta."

Datornicul ocoleşte întâlnirea cu binefăcătorul.

^ **O predică în trei puncte**

Predicând pe marginea textului „Adame, unde eşti?", un predicator negru a spus: „Eu împart acest pasaj în trei părţi":

1. Mai întâi, orice om trebuie să fie undeva.
2. Apoi, unii oameni sunt acolo unde n-ar trebui.
3. în sfârşit, cei care sunt acolo unde n-ar trebui să fie, se vor trezi acolo unde n-ar dori să fie.

v' Concluziile lui Wesley

Mai mulţi vizitatori care au intrat în Catedrala Westminster Abbey trebuie să fi fost mişcaţi când au citit trei dintre memorabilele expresii ale lui Wesley, săpate pe monumentul ridicat aici în amintirea lui şi a fratelui său:

1. Eu privesc întreaga lume ca şi când ar face parte din Biserica mea.
2. Dumnezeu îşi înmormântează lucrătorii, dar îşi continuă lucrarea Sa.
3. Aflat pe patul de moarte: „Cel mai minunat lucru este că Dumnezeu este cu noi."

• Importanţa aducerii aminte

Marele filozof Aristotel numea memoria „cărturarul sufletului."

^ Un caz **rar**

Despre renumitul Dr. Johnson se spunea că n-a uitat niciodată ce a văzut, ce a citit sau ce a auzit.

• Cir şi soldaţii

Despre Cir se spune că îi cunoştea pe nume pe soldaţii din armata persană.

• Memorarea Scripturii

Thomas Vincent ştia pe de rost Noul Testament cu Psalmii.

i/ Mărturia prin trai

Să ne ferească Domnul să fim veodată preoţi ai lui Dumnezeu la altar şi fii ai lui Belial la uşa cortului întâlnirii, ci dimpotrivă, cum spune Grigore de Nazianz despre Vasile cel Mare: „Să tunăm când predicăm şi să fulgerăm când trăim!"

• Faptele celor credincioşi

Duhul Sfânt nu ne-a păstrat predicile apostolilor. Deşi predicile lor au fost bune, totuşi Duhul Sfânt a avut grijă numai de „faptele lor."

t/ Prezenţa divină

Un teolog sau un episcop la fel de admirabil a exprimat bine şi cu tărie adevărul acesta: „Steaua care i-a călăuzit pe magi la Hristos şi stâlpul de foc care 1-a călăuzit pe Israel în pustie nu numai că au strălucit, ci au mers înaintea lor în pustie." (Ex. 13:21; Mat. 2:9).

^ **Sinceritate**

Glasul lui Iacov ne va face prea puţin bine dacă mâinile noastre sunt mâinile lui Esau.

v' Un adevăr de necontestat

Iov a spus că toţi oamenii mor şi sunt tăiaţi ca spicele coapte! Apoi a pus întrebarea: „Nu este

aşa?" Iar mai departe: „Cine mă va dovedi de minciună, cine-mi va nimici cuvintele mele?" (Iov 24:24-25).

J

• Recunoaşterea păcatului

Cineva s-a dus într-o temniţă şi a întrebat pe rând câte un întemniţat care e cauza şi ce a făcut de a ajuns în temniţă. Toţi au spus că sunt nevinovaţi şi că nu au făcut nimic rău. La urmă de tot, unul dintre ei, când a fost întrebat, a spus că el e vinovat şi că a făcut mari rele de a ajuns acolo. Atunci cel ce 1-a interogat i-a zis: „Afară cu tine de aici. Ce cauţi aici? Tu rău, în mijlocul celor buni? Vrei să-i contaminezi şi pe ei?"

• Greutăţile femeii în gospodărie

în dorinţa de a cunoaşte volumul de muncă îndeplinit de o femeie casnică, în grija căreia se află soţul şi doi copii, un grup de statisticieni francezi a înregistrat de-a lungul unui an întreg activitatea depusă de aceasta. Cele aflate vi le prezentăm şi dumneavoastră.

Astfel, în acest interval de timp:

- gospodina spală 18.000 de cuţite, furculiţe şi linguri, 13.000 de farfurii, 6.000 de ceşti, 3.000 de oale şi cratiţe
- gospodina transportă dintr-un loc în altul manual toate obiectele amintite pe care le-a spălat, în greutate totală de aproxmativ 5 tone.

Cercetătorii au măsurat, de asemenea, distanţele parcurse pe zi de o femeie casnică şi iată ce au constatat: dacă locuieşte într-un apartament obişnuit cu două camere şi dependinţe, atunci ea face în medie 10.000 de paşi pe zi, iar în cazul în care în jurul casei este o grădină, numărul paşilor creşte la 17.000. Dacă se ia în considerare şi mersul la piaţă, reiese că într-un an, femeia parcurge pe jos 2.000 km.

• Alesul artelor frumoase

Michelangelo, alesul artelor frumoase, îşi făcea singur pensulele.

• Numele copiilor

0 legendă talmudică spune că mulţimea îl iubea mai mult pe Aaron, decât pe Moise, căci Aaron, neavând menirea să împartă dreptatea, putea să dea curs liber pornirii inimii lor. El mergea din cort în cort, sfătuind pe copii să fie buni şi explicându-le îndatoririle faţă de părinţii lor. în amintirea căsniciilor cărora cuvântul său le adusese bună înţelegere, 40.000 de copii purtau numele de Aaron. Iar atunci când un om se simţea ispitit de păcat, se gândea: „Dacă păcătuiesc, cum voi privi în ochii lui Aaron fără ca să roşesc?".

v' Cum reacţionăm

Magdiel şi Corneliu se certau pentru două mingi mici. Una era din plastic, iar a doua din burete. Corneliu plângea pentru una anume, iar Magdiel i le-a pus în faţă pe amândouă şi a zis: „Pe care o vrei?" Când Corneliu a întins mâna spre cea mai frumoasă, Magdiel îi zise: „Asta este a mea!" - Aşa se întâmplă între copii.

^ **Puterea exemplului**

„Mai întâi împodobeşte-te pe tine însuţi, apoi găteşte pe fratele tău", zic rabinii.

• Importanţa sfinţeniei

Grigore zice: „Mâna care urmăreşte să cureţe pe altul, nu trebuie să fie murdară ea însăşi".

^ **Cererea ucenicilor**

Domnul Isus a vorbit cum n-a vorbit niciun om, iar în ce priveşte rugăciunile Lui, ele i-au mişcat aşa de mult pe ucenici, încât au zis: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!".

• Respect faţă de Cuvînt

în biserica din Olanda, de îndată ce predicatorul începe să vorbească, toţi îşi pun pălăria. Acesta este un obicei în ţările puritane mai vechi şi a rămas multă vreme şi între baptişti, dar de îndată ce începe să se roage, fiecare îşi scoate pălăria.

»/ **Tinereţea şi salvarea**

S-a calculat că:

- după 25 de ani, numai 1/1.000 este salvat
- după 35 de ani, numai 1/50.000 este salvat

50

51

- după 45 de ani, numai 1/200.000 este salvat
- după 55 de ani, numai 1/300.000 este salvat
- după 75 de ani, numai 1/700.000 este salvat.

Dr. Wilbur Chapman a făcut un test, în cadrul unei întâlniri la care la care au participat 4.500 de oameni. El a dorit să ştie numărul celor salvaţi şi vârsta la care au fost salvaţi:

- 400 au fost salvaţi pe când aveau sub 10 ani
- 600.....între 10 - 14 ani
-1.000.....între 16 - 20 ani
- 24.....după 36 de ani.

Numărul celor nesalvaţi a fost de 1.857 (Ecles. 12:1; Fapte 7:58; 9:11-18).

*/ **Exemple din viaţa Domnului Isus**

Viaţa şi moartea Domnului Isus sunt ca o mărturie împotriva mândriei.

1. Mândria naşterii şi rangului - Nu este acesta fiul tâmplarului? (Mat. 13:55).
2. Mândria bogăţiei - Fiul omului nu are unde-şi odihni capul (Luca9:58).
3. Mândria responsabilităţii - Poate ieşi ceva bun din Nazaret? (Ioan 1:46).
4. Mândria aparenţei personale - N-avea nici frumuseţe nici strălucire (îs. 53:2).
5. Mândria reputaţiei - Prietenul vameşilor şi păcătoşilor (Luca 7:34).
6. Mândria învăţăturii - Cum cunoaşte acest om, că niciodată n-a învăţat? (Luca 7:15).
7. Mândria superiorităţii - Şi Eu totuşi sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeşte (Luca 22:27).
8. Mândria succesului - Dispreţuit şi părăsit de oameni (îs. 53:3).
9. Mândria abilităţii - Eu nu pot face nimic de la Mine însumi (Ioan 5:30).
10. Mândria voinţei personale - Fac voia Celui ce M-a trimis (Ioan 5:30)
11. Mândria intelectuală - Vorbesc cum m-a învăţat Tatăl Meu. (Ioan 8:3).

• Predica autentică

Marele reformator Luther, care a predicat după perioada Evului Mediu întunecat (mileniul diavolului), a zis: „Eu predic ca şi când Hristos ar fi fost crucificat ieri, a înviat din morţi astăzi şi ar reveni mâine pe pământ."

• Limitele banilor (proverb chinezesc)

Cu banii poţi cumpăra:

- pat, dar nu somn;
- cărţi, dar nu inteligenţă;
- podoabe, dar nu frumuseţe;
- medicamente, dar nu sănătate;
- lux, dar nu cultură;
- distracţie, dar nu fericire;
- un ceas, dar nu timp;
- crucifix, dar nu Salvator;

»/ **Despre bunătate**

Se spune că Nelson, marele amiral al Angliei, a fost foarte vestit în ce priveşte bunătatea. După o victorie navală, i-a fost adus înainte tocmai amiralul inamic, cel care declanşase război împotriva lui. Acesta, auzind despre faima bunătăţii lui, îi întinsese mâna. Nelson, fără

să pregete, i-o strânse şi-i spuse îndată: „Tu ţi-ai întins mai întâi sabia şi apoi mâna, dar eu sunt gata să-ţi strâng mâna chiar şi acum".

• Existenţa duhurilor necurate

Dovezi:

1. Intensitatea credinţei antice.

Dr. A. Rendle Short istoriseşte că în foarte multe cimitire s-au găsit cutii craniene trepanate. într-un cimitir s-au găsit 126 de asemenea cranii. Se ştie că aceste găuri se făceau ca să se creeze posibilitatea demonilor să iasă din trupul omenesc.

52

53

2. Mărturia istoriei.

Iosif Flavius - în Antichităţi 8, 2, 5 descrie un caz pe care el, personal 1-a văzut: „... Eu personal am văzut un om oarecare din propria mea ţară, cu numele de Eleazar, care a vindecat pe îndrăciţi în prezenţa imperatorului Vespasian, în prezenţa fiilor lui, în prezenţa ofiţerilor lui superiori şi în prezenţa unei oştiri mari. Modul de vindecare era acesta: el punea în nările îndrăcitului un inel făcut din rădăcina «ma-cherus», izgonind demonii prin el. Şi îndată ce îndrăcitul cădea pe pământ, el înconjura casa omului, pentru ca demonii să nu se întoarcă. Ca să demonstreze celor de faţă că bolnavul s-a tămăduit, Eleazar punea înaintea acestuia o cană cu apă şi ordona duhurilor necurate ca în clipa ieşirii lor s-o răstoarne."

Iosif Flavius ne informează mai departe că exorciştii evrei se foloseau foarte mult de o anumită plantă, care creşte în Valea Mache-rus, nu departe de fortăreaţa lui Irod, unde a fost întemniţat Ioan Botezătorul. Ei au numit-o astfel după numele acelei văi. Macherus era asemenea unei flăcări de foc, din care seara începeau să emane anumite raze ca de fulger. Această plantă se smulgea foarte greu, pentru că cea mai mică atingere de ea costa viaţa. Astfel, mai întâi trebuia ca acele emanaţii să se stingă şi numai atunci să fie scoasă. Exorciştii săpau un şanţ în jurul plantei, aproape până la vârful rădăcinii, după care legau de ea un câine; când acesta se smucea şi o smulgea, murea pe loc. Dar chiar şi aşa era foarte periculoasă la atingere, fiind necesar să fie luată cu rădăcina în jos. Ea n-a fost vătămătoare decât în cazul în care era folosită în singurul scop pe care-1 avea, de a vindeca anumite boli şi de a alunga demoni.

3. Mărturia medicinei moderne.

Paul Tournier scrie în „Cartea cazurilor din lumea medicală": „Mulţi medici, în lupta lor împotriva bolilor, au observat ca şi mine că suntem confruntaţi cu anumiţi adversari, inteligenţi, îndemânatici şi inventivi".

Dr. Rendle Short a ajuns la următoarea concluzie: „în lume există atâta răutate, dezastre morale, războaie, catastrofe fizice şi boli. Toate acestea sunt o parte dintr-un război declanşat din partea duhurilor rele, aşa cum am văzut din cartea lui Iov."

^ Febra - frigurile

în Israel erau trei feluri de febră:

1. „Febra minoră" sau febra Maltei. Simptome: anemie, ofilire, se termina cu moartea.
2. „Febra intermitentă" care se întrerupea sau febra tifoidă.
3. „Febra majoră" sau malaria.

***/ Dărnicia creştină**

Dă-I partea Lui, lui Dumnezeu, Cu cinste şi dreptate, C-atunci şi cele ce-ţi rămân Sunt binecuvântate.

• Rolul inimii

Inima are rolul să pompeze sânge, nu să-1 ţină. Inima e făcută ca să dea sânge în mod regulat, în cantitate suficientă şi în orice condiţii.

• Păcatul fumatului

Femeia e ultima victimă a Zeului petelor galbene. Gene Tunney, fost campion de box, a scris

într-un articol: „Nimeni nu neagă faptul că nicotină e o otravă. De fapt, e la fel de rapidă şi fatală ca şi vitriolul; un singur strop dat unui iepure provoacă convulsii imediate şi moartea. Nicotină dizolvată din câteva ţigări şi pusă pe limba unui adult, îl ucide în 15 minute. Din fericire, cea mai mare parte din nicotină se volatilizează în fum şi nu iei doza deodată. Dar dacă fumezi un pachet pe zi, inhalezi 400 de miligrame de nicotină pe săptămână, într-o singură doză, cantitatea aceasta te-ar ucide ca un glonte."

• Relaţia şi cunoaşterea

în zilele noastre nu are importanţă ce ştii, ci pe cine ştii.

^ Nevoia de rugăciune

în Bisericile noastre ne ocupăm mai mult de aer condiţionat decât de rugăciunea condiţionată.

54

55

• Rededicare în slujire

în Biserică, stâlpii au făcut loc pernelor.

• De vorbă cu Dumnezeu

Spovedania din tranşee. Reprodusă de revista „Unirea", după ce a fost radiodifuzată prin staţia de radio WOR. Ea a fost găsită asupra unui soldat american, mort pe frontul italian, în 1943. Nu se cunoaşte numele ostaşului şi nu i s-a aflat identitatea. Din conţinutul ei reiese că a fost scrisă chiar în ziua bătăliei, care i-a răpus zilele. Mai grăitoare decât tomuri de filozofie lumească, o traduc cum mă ajută puterile:

„Iată-mă-s Doamne. N-am stat niciodată de vorbă cu Tine. Dar acum vreau să leg un cuvânt şi să te întreb: Ce mai faci? - Adică s-a întâmplat aşa: unii mi-au spus că Tu nu eşti şi eu, ca un prost, i-am crezut. Noaptea trecută însă, dintr-o groapă de obuz, am văzut cerul Tău. Abia atunci m-am lămurit că ei au spus o minciună. Dacă aş fi deschis ochii mai demult, mi-aş fi dat seama că au dosit Numele Tău. Nu-mi lua în nume de rău: Ai vrea să-mi strângi mâna? Iubirea Ta va avea milă şi de simţămintele mele târzii... Ce soartă! A trebuit să vin pe aceste locuri ale iadului, pentru ca să mă vindec de orbire. îmi pare rău că nu prea mai am multe de spus. Dar ce bucurie, Doamne, că Te-am întâlnit. Nici vreme nu prea mai am; momentul atacului e în câteva clipe, dar ştiindu-Te aproape, nu mai tremur.

Semnalul! Trebuie să plec, Doamne, atât însă vreau să ştii, Ţi-o spun în fugă: dogoreşte în mine inima pentru Tine. Iar acum, după toate semnele, lupta va fi crâncenă, cine ştie dacă în noaptea asta nu voi bate la uşa Ta... Deşi nu am fost prieten cu Tine până acum, îndrăznesc să Te întreb: ai vrea să mă aştepţi în prag? Prea mândru mai ieri să scot un vaiet, nu mă ruşinez de lacrimile pe care mi le stoarce durerea că nu Te-am cunoscut de-a lungul vieţii mele... La revedere, Doamne! Straniu, dar de când Te cunosc, moartea nu mă mai înspăimântă."

James Walker de la staţiunea de radio WOR, încheindu-şi anunţul, a adăugat:

„Nu am citit niciodată ceva mai frumos, mai zguduitor. Versurile nu sunt la înălţimea poeţilor nemuritori. Dar Dante, Milton sau Virgiliu

nu le-au întrecut în elocvenţa sincerităţii. Acestea sunt cuvintele ultime ale unui soldat necunoscut mie, necunoscut vouă, dar nu străin lui Dumnezeu."

• Cum lucrează Dumnezeu

Dumnezeu lucrează cu lucruri „rupte". De exemplu: Isus a luat pâinea din mâinile copilului şi a frânt-o, apoi şi numai apoi a putut să hrănească mulţimile. Vasul de alabastru a fost spart şi numai atunci parfumul său s-a răspândit în toată casa şi în toată lumea. Isus spunea: „Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi."

• Lacrimile pocăinţei

Augios era împăratul epeienilor şi era cunoscut pentru bogăţia nemăsurată a turmelor sale, printre care şi 12 tauri albi, consideraţi sfinţi de zeul Helios. Ani de zile, grajdurile acestor tauri au stat necurăţate. Atunci, Euriteus i-a impus lui Hericle să cureţe grajdurile. Heri-cle a făcut lucrul acesta deviind cursurile râurilor Alfeu şi Peneu, prin grajduri! (din mitologia

greacă).
Numai prin lacrimile pocăinţei ne bucurăm de iertarea păcatelor.
• Pregătirea pentru rugăciune
„Trebuie să ne rugăm pentru a duce o viaţă creştină", spunem noi, dar adevărul este că trebuie să trăim o viaţă creştină ca să ne rugăm.
• Rodirea credinciosului
în Geneza, orice lucru care avea viaţă a adus roade după soiul lui. Tot aşa, un om născut din nou trebuie să aducă roade.
• Duhul Sfânt
Duhul Sfânt nu acordă nicio atenţie pungii lui Simon Magul.
• Prima societate a Bibliei
Cu ani în urmă, a trăit în Wales - Anglia, o fetiţă pe nume Mary Jones. Pe vremea aceea, cărţile erau scumpe şi foarte rare. Mary Jones

îl primise pe Domnul Isus în inimă şi dorinţa ei cea mai mare era să aibă o Biblie.
Şase ani de zile a lucrat Mary pe unde a putut şi a strâns toţi banii câştigaţi, ca să-şi poată cumpăra o Biblie. Ea a aflat că singurul care ar putea să aibă o Biblie de vânzare ar fi un pastor din oraşul Balo, aflat la 40 de km de satul ei. Pe atunci nu existau nici trenuri, nici maşini. într-o dimineaţă, Mary a pornit la drum spre oraşul Balo, cărând cu multă grijă, într-un săculeţ, banii agonisiţi cu atâta trudă.
A mers ore în şir, a coborât şi a urcat prin câmpii şi păduri, iar seara târziu, frântă de oboseală, a ajuns la casa pastorului din Balo. Mary a căpătat cartea mult dorită de ea. Pastorul a fost foarte impresionat de sacrificiul fetiţei. El a spus povestea ei la mai mulţi pastori. Unul dintre ei a avut o idee şi a spus celorlalţi: „Ca Mary Jones s-ar putea să fie mai mulţi în ţara noastră şi în toată lumea. Haideţi să înfiinţăm o societate de tipărire şi de răspândire a Bibliei." Aşa a luat fiinţă prima Societate de acest fel din lume. Astăzi, Biblia se tipăreşte în mai mult de 1000 de limbi şi dialecte.
Dragostea unei fetiţe pentru Domnul Isus a inspirat o lucrare care răsună astăzi în toate ţările.
• Lupta împotriva păcatului
Dacă ai un acces de mânie, plimbă-te in aer liber. îţi poţi spune gândurile vântului, fără să jigneşti pe nimeni.
• Hărnicia celui credincios
Dacă ai un acces la trândăvie, numără bătăile ceasului. Fă asta timp de o oră şi vei fi fericit să-ţi scoţi haina şi să munceşti din greu.
• Renunţare la ambiţii
Dacă ai un acces de ambiţie, du-te în cimitir şi citeşte pietrele de la capul mormintelor. Ele îţi vor spune care este sfârşitul oricărei ambiţii.
• Remediu în deznădejde
Dacă ai un acces de deznădejde, priveşte multele binecuvântări

pe care Dumnezeu ţi le-a dat şi la cele pe care ţi le-a promis pentru viaţa viitoare.
• Lecţie din istorie
George Santayona, filosof şi poet american din sec. al XX-lea a spus: „Cei care ignoră trecutul sunt obligaţi să-1 repete".
•" Pericolul lăcomiei ^
Lev Tolstoi, un romancier rus, istoriseşte povestea ţăranului Pa-kham care a făcut anumite fapte de vitejie. Ţarul 1-a răsplătit, făgă-duindu-i atâta teren cât poate înconjura într-o zi, astfel încât la apusul soarelui să ajungă de unde a plecat. în lăcomia lui, Pakham ar fi vrut să obţină mai mult decât ar fi meritat să aibă. De la prânz până la apusul soarelui, el a fugit peste

puterile lui. Cu ultima suflare, a depăşit linia de pornire exact când soarele apunea şi a căzut mort.
Ce ar folosi unui om să câştige toată lumea dacă şi-ar pierde sufletul? (Marcu8:36).
• **Din ce** unghi **privim noi problema**
într-una din zilele de la sfârşitul anului 1989, Corneliu şi Samuel se certau la masă. Ce se întâmplase de fapt? Pe masă era un caiet al lui Amiel, care primise o notă la şcoală. Nota era nouă. Dar Samuel spunea că e nota şase.
Au venit la mine şi le-am explicat că amândoi au dreptate, dar depinde din ce poziţie priveşti nota.
• **Cum răspunde Dumnezeu la rugăciune**
John Ellis Lorge vorbeşte despre parabola celor trei copaci, în cartea sa „Gândeşte la aceste lucruri, iată rezolvarea lui": primul copac se ruga ca atunci când va fi tăiat, să devină o parte din temelia unui palat nobil - cea mai măreaţă clădire care a ieşit vreodată din mâinile oamenilor... Frumosul său lemn însă a fost întrebuinţat la ridicarea unui grajd sărăcăcios. Dar în acest grajd se născu copilul Isus.
Cel de-al doilea copac îi ceru lui Dumnezeu ca atunci când toporul îi va fi pus la rădăcină, scândurile sale să fie folosite pentru construirea

celui mai splendid vas care a navigat vreodată pe apele celor şapte mări. în loc de aceasta însă, lemnul a fost folosit pentru construirea unei umile bărci pescăreşti şi copacul resimţi întreaga insultă a acestui fapt. Dar din acea barcă neînsemnată a predicat Isus divinele cuvinte, pe malul mării Galileea!
Cel de-al treilea copac îl imploră pe Dumnezeu să nu lase vreodată ca crudul topor să-1 secere; ci, odată cu trecerea anilor să-1 ajute să îşi întindă falnicele ramuri către cer... Dar ziua întunecată a sosit şi tăişul ascuţit a ajuns la rădăcina sa: atunci, strigătul împotriva lui Dumnezeu se ridică din fiecare fibră a trunchiului său. încercatul copac a fost destinat să devină crucea pe care Isus Şi-a întins braţele, Crucea de pe Calvar. El urma să-şi înalţe în veşnicie nobilele ramuri spre ceruri.
Dumnezeu ştie să răspundă la rugăciuni!
• **Atenţie, bărbaţilor!**
Dintr-o recentă anchetă socială a reieşit că bărbaţii italieni şi spanioli sunt cei mai leneşi, nelucrând aproape nimic în gospodărie, în Germania, situaţia este mai bună: o treime din bărbaţi spală vasele măcar o dată pe săptămână, iar din când în când aspiră. însă numai 1 din 10 bărbaţi s-a încumetat o dată în viaţă să-şi calce cămaşa.
• **Un singur Dumnezeu**
în 31 august 1990 eram în aeroportul din New York şi am avut o discuţie cu un indian. Credea în o mie de zei, zeul puterii, al cunoaşterii etc. Din când în când, credea şi în Dumnezeu, doar că Dumnezeu nu e Dumnezeul lui.
%/ **Confruntare** neplăcută
Mergând spre şcoală prin parc ca să predau religie, m-am întâlnit cu un copil. L-am întrebat de ce nu rămâne la ora de religie şi l-am luat de mână. Mergând spre şcoală, ne-am întâlnit cu alţi copii, care i-au zis: „Ce mă, nu ai vrut să rămâi la religie? Ai zis că ţi-e foame, tâlharule!"
• **Sinceritate şi curaj**
Am promis copiilor, pe când predam Biblia la şcoală, că îi duc la cofetărie. La ora următoare, copiii m-au întrebat: „Mergem la cofetărie?" „Da", le-am răspuns eu. Nu a trecut mult şi am fost întrebat de un altul. Deodată, a venit Corneliu la mine şi mi-a zis: „Taţi, când zici Amin?" „Acum", i-am răspuns eu. Am încheiat ora, ne-am rugat şi am plecat la cofetărie...
• **Legătura omului cu Dumnezeu**
într-o zi, s-a stricat o linie de troleibuz lângă Universitate, în Bucureşti şi pentru a o repara, a

fost trimis un atelier mobil. Ca să poată trece, celorlalte troleibuze li se cobora legătura - întreruptă, în timpul unei viteze mici, viteză cu care nu puteau să meargă decât câţiva metri. învăţătura: Odată ce omul şi biserica nu mai au legătură cu Dumnezeu, nu se mai poate înainta. Exemplul lui Acan.

%/ **Dragoste, curăţie, unitate**

La deschiderea anului I de Seminar, 1974 -1975, la Basarab, am primit câte o floare roşie, simbolul dragostei, şi una albă, simbolul cu-răţiei. Le-am adus la Seminar, toţi, şi le-am pus pe toate într-o vază (unitate).

• Coroanele împăratului

Coroanele purtate de Regele Ferdinand şi Regina Măria au rămas, dar ei au murit... (ce i-ar folosi unui om...).

• Răspândirea Bibliei

în 1967, s-au distribuit 100 milioane de Biblii, prin 35 de societăţi biblice, la 1/35 de locuitori ai lumii.

în 1968, Societatea Biblică Unită a distribuit 104 milioane; în S.U.A. s-au distribuit 51.642.211 de exemplare ale diferitelor părţi din Biblie.

Societatea India distribuie anual peste 4 milioane de Biblii, pentru poporul său.

Societatea Biblică Americană, în colaborare cu Societăţile Unite,

trimite Biblii în 150 de ţări.

Numărul limbilor şi a dialectelor vorbite pe pământ se ridică la 2700.

Societatea Biblică pentru Marea Britanie şi străinătate a tipărit începând din 1804 un număr de 293 de milioane de exemplare.

^ **G.S. Tîtov,** al doilea astronaut sovietic, care la 6 august 1961 a zburat în Cosmos, a făcut 17 revoluţii în jurul Pământului şi a zis că nu L-a întâlnit pe Dumnezeu.

^ **Preţul fericirii**

„O, pentru această fericire şi viitor aşa măreţ,
Nimica nu-i prea mult în lume şi nu-i nimica mai de preţ.
Dar n-am decât o viaţă, Doamne, şi-un singur suflu pământesc,
Ce-n schimbu-acelei fericite împărăţii să-Ţi dăruiesc...
Şi-i prea puţin... pe-o fericire şi pentr-un veac aşa măreţ
Dac-aş avea, Isuse, Doamne, aş da o mie de vieţi..."

• (Intrarea pe) poarta cea strâmtă

Cuvântul „AGONIZOMAT din limba greacă, tradus prin „Nevoiţi-vă", înseamnă o luptă pe viaţă şi p3 moarte; luptaţi-vă pe viaţă şi pe moarte ca să intraţi pe poarta cea strâmtă.

• Spre cine să ne îndreptăm inimile

Emblema manuscrisului Evangheliei după Ioan este „Vulturul" şi tot asemenea unui vultur, Ioan, prin Evanghelia Sa, ne înalţă inimile spre Soarele Dreptăţii.

^ **Cuvinte spuse în faţa morţii**

- Un martir al Bisericii din Smirna: „Mă grăbesc să mor, pentru a învia."
- Ieronim (374): „Luaţi parte la bucuria mea! Iată momentul care mă face liber pentru totdeauna."
- Bernard (1153): „Nu mai cunosc lumea aceasta."
- Ioan Hus (1415), mort la Praga, pe rug: „Isuse, Fiul Dumnezeului celui viu, ai milă de mine!"
- Savonarola (1498) - precursor al reformei, a murit la Florenţa pe rug, cântând de bucurie: „Doamne, Tu eşti lumina şi mântuirea mea. De ce să mă tem?"
- Luther (1546): „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul!"
- Esprit Sequier (1704), mort pe rug la Pont-de Montvert: „Fraţilor, nădăjduiţi în Cel Etern! Carmelul dezolat va înverzi iarăşi şi Libanul singuratic va înflori iarăşi ca un trandafir."
- Blumhardt (1880): „Te binecuvântez pentru victorie."
- Contele de Zinzerdorf (1760), întemeietorul bisericii Morave: „Mă voi duce la Mântuitorul meu; sunt gata, sunt supus în întregime voii Sale."

- John Wesley (1791), întemeietorul metodismului: „Lucrul cel mai bun este că Domnul e cu noi."
- Lacordarre (1861): „Nu mă mai pot ruga, dar îl privesc."

^ **Curaj în faţa morţii**

John Williams (1834), misionar îm Polinezia: „Moartea este un eveniment extraordinar pentru acela care merge spre Isus."

v' **Poezia promoţiei 1974-1978 a Seminarului Teologic Baptist**

în zadar se zbate şi asudă Fruntea voastră galbenă ca ceara Nu puteţi: degeaba-i orice trudă Să legaţi cu lanţuri primăvara.
Muguri noi ţâşnesc din putregai, înfrunzeşte şi-nfloreşte ţara Şi voi vreţi când noi intrăm în mai Să legaţi cu lanţuri primăvara.
(N. Labiş)

• Ţara vieţii

T. Fallot (1904): „Nu mă plângeţi. Nu spuneţi: Păstorul nostru s-a sfârşit prea repede, ci spuneţi: în fine, a ajuns în Ţara Vieţii."

62

63

Contele de Sf. Vidai (1905), evanghelist: „Se poate oare ca o aşa slavă să fie pentru mine, un biet păcătos?"

• Cum îl cunoaştem pe Dumnezeu

Unii specialişti în studierea artei privesc tablourile din biserici cu lanterne, din diferite unghiuri, ca să observe psihologia autorului şi a celui din pictură. într-o mănăstire, un astfel de specialist stătea în faţa unui tablou care îl reprezenta pe Domnul Isus. L-a privit cu lanterna din toate unghiurile, dar nu era mulţumit. Atunci, îngrijitorul (ghidul) i-a spus: „Dacă vrei să-1 cunoşti, apropie-te de tablou, înge-nunchiază şi priveşte în sus". Omul s-a conformat. Copleşit de frumuseţea Domnului Isus, s-a proşternut cu capul lipit de pământ. Doar aşa îl putem cunoaşte pe Dumnezeu.

• Etimologie lingvistică

Martir - combustibil, în Evul Mediu.

»/ **Supravieţuire miraculoasă**

După patru ani de cercetări, Institutul de cercetări medicale asupra radiaţiilor, de pe lângă Universitatea din Hiroşima, a constatat că 57 de persoane, aflate pe o rază de 500 de metri de locul exploziei bombei atomice, au supravieţuit. 53 dintre acestea fuseseră adăpostite de o clădire din beton armat; 4 însă se aflau în exterior. Acestea din urmă ar fi primit teoretic de 12 ori echivalentul dozei mortale de radiaţii (600 unităţi) şi totuşi au supravieţuit în mod miraculos. Ştiinţific, fenomenul a rămas deocamdată inexplicabil.

• Să privim la noi

Într-un parc era o clădire pe care era prinsă o firmă: „Vreţi să râdeţi? Poftiţi, intraţi!" Orice om care intra, râdea de el însuşi, pentru că acolo erau nişte oglinzi concave care-1 deformau.

• Timpul

Grecii aveau o expresie pe care o foloseau ca să descrie timpul. „Timpul", ziceau ei, „care şterge toate lucrurile".

• Trăirea prin credinţă (necesitatea trăirii prin credinţă)

Şammai a fost de părere că Moise a primit 613 percepte pe muntele Sinai, 365 în concordanţă cu zilele anului, cu ajutorul soarelui, şi 248 în concordanţă cu generaţiile oamenilor.
- David le-a redus la 11, în Ps. 15
- Isaia le reduce la 6 (îs. 33:15)
- Mica le reduce la 3 (Mica 6)
- Habacuc le reduce la 1 (Hab. 2:4). „Cel neprihănit va trăi prin credinţa lui!"

• Despre farisei

1.„Fariseii umărului". Ei au ţinut Legea în toate amănuntele şi şi-au purtat faptele lor bune pe umeri; totul ca să fie văzuţi de oameni.

2. „Fariseii care aşteaptă puţin". Ei erau fariseii scuzelor, pentru faptele bune mereu amânate. Ei ziceau, dar nu făceau niciodată.
3. „Fariseii vânătăilor sau ai sângerării". Talmudul ne spune cum se autochinuiau. Ei nu şi-au permis să privească o femeie pe stradă. Ca să evite un astfel de lucru, ei închideau ochii şi astfel se loveau de zid. Aceste vânătăi le măreau faima şi renumele că sunt foarte pioşi.
4. „Fariseii pisălogi", „fariseii cocoşaţi" sau „fariseii dezordinei". Aceşti farisei mergeau la petreceri îndoiţi şi cocoşaţi. Ei cădeau jos prin împiedicare şi astfel făceau paradă prin umilinţa lor.
5. „Fariseii cumpenei" sau „ai calculelor." Pentru ei, religia era un calcul între pierdere şi câştig. Ei credeau că Dumnezeu pune fiecare faptă bună în contul lor.
6. „Fariseii timizi" sau „fricoşi." Ei curăţau întotdeauna partea dinafară a blidului şi a străchinilor - fricoşi de pedeapsa divină.
7. „Fariseii temători de Dumnezeu".
• în războiul minune din 1967 s-a ştampilat până şi pe timbre noul salut: „Baruk Ha ba!" Binecuvântat e cel ce vine! (Luca 13:35)
•" Pentru ce sunt ochii
în Rusia circulă o legendă în care se spune că un împărat a avut o fată oarbă, care credea că ochii sunt făcuţi numai pentru plâns. Un

prinţ s-a îndrăgostit de ea şi a iubit-o atât de mult, încât datorită dragostei lui, ea a început să vadă. Tatăl ei nu a dorit ca ea să afle adevărul, dar ea a aflat că ochii nu erau numai pentru plâns.
^ **Cazul unui submarin** care avusese un accident: oamenii trăiau, aveau legătură cu centrul, dar erau îngropaţi de vii. Orice salvare şi orice variantă folosită în timpul acela furtunos nu i-a putut salva.
t/ învierea din morţi
în Westfalia s-a întâmplat un accident într-o mină. Şase oameni erau în pericol de moarte. Prima intervenţie a constat în introducerea unei ţevi pentru aer, apoi s-a introdus o a doua ţeava pentru alimente şi în final o a treia pentru a-i salva. Toţi cei ce se aflau în faţa televizoarelor au auzit ştirea salvării unuia dintre mineri. Se ştia însă că şi ceilalţi vor fi salvaţi. Domnul Isus a ieşit din mormânt şi dacă El a înviat, şi noi vom învia.
• Pregătire pentru cer
„Cerul este un loc pregătit pentru oameni pregătiţi." (D. L. Moody)
• Răzbunare omenească
Herodot spune că atenienii s-au dus în Ionia şi au ars Sardesul, provocând cumplita mânie a lui Darius. Acesta a luat un arc şi o săgeată, a tras spre cer şi ajurat în numele lui Zeus că se va răzbuna pe atenieni. De asemenea, a poruncit unui rob să-i spună în fiecare seară, la cină, de trei ori: „Stăpâne, aminteşte-ţi de atenieni!"
• Unitate
Când a pornit lupta împotriva spartanilor cu o armată numeroasă, Xerxes 1-a întrebat pe Demaratos, un fost conducător al Spartei refugiat în Persia, despre spartani. El i-a zis: „Şi lacedemonienii când se luptă unul împotriva altuia nu sunt mai prejos decât alţii, dar când luptă toţi împreună sunt mai presus decât toţi ceilalţi oameni!" Şi spartanii au biruit.

• Loialitate faţă de stăpân
Efialtes - un spartan care a trecut la perşi, şi-a trădat ţara. Astfel, perşii i-au biruit pe spartani încă de la început. Numele Efialtes a devenit sinonim cu cuvântul „trădare". Fără el, Xerxes nu putea să biruiască. Să nu trecem de partea duşmanului!
• Păcatul mândriei

Pausanias, un spartan care a ajuns mare, i-a învins pe perşi. I s-au adus elogii, dar el a început să dea semne de înfumurare. A pretins chiar ca pe trepiedul dedicat de greci templului lui Apolo din Delfi, pentru victoria lor, să scrie următoarele: „Pausanias, conducătorul grecilor învingători ai perşilor, a dedicat această ofrandă lui Phebus".
Când lacedemonienii au citit aceste rânduri, le-au şters îndată şi în locul lor au scris numele tuturor cetăţenilor care făcuseră ofrande. Pausanias devine trădător şi îi trimite pe perşi cu corespondenţa; aceştia însă erau omorâţi. E urmărit şi fuge într-un templu al Atenei, HalMoikos. Acesta era o clădire inviolabilă, dar ei au scos acoperişul, au zidit uşa şi au pus o pază pentru ca Pausanias să moară de foame. Pe când îşi dădea sufletul, a fost scos afară (mândria duce la cădere).

• Păcatul lăcomiei

„O să fiu bogat într-o zi", şi-a spus Elyesa Bazna, născut în Iugoslavia. A ajuns valetul ambasadei engleze în Turcia, apoi agent secret (spion) în cel de-Al Doilea Război Mondial. A spionat ambasada Angliei, sub numele de cod Cicero, pentru a transmite informaţii statului german. Sumele pe care le primea erau fabuloase. într-un final, se retrage şi începe o altă activitate. Hotelul „Celik Palas" creştea văzând cu ochii.
Bazna e prins cu lire false şi este ruinat. La 16 aprilie 1954 a intervenit pe lângă guvernul german ca să fie despăgubit, dar nu rezolvă nimic. încearcă şi a doua oară degeaba. în ziua când a crezut că totul va merge bine şi va fi bogat, a aflat că nu mai are nimic.
Să te consideri posesorul a trei sute de milioane de lire şi să constaţi că nu posezi nimic...

66

67

t/ Atitudine corectă

„Nu studia cu gândul să ajungi un mare predicator; zidurile Ie-rihonului s-au dărâmat cu coarne de berbec. Ca să dai hrană, priveşte doar la Isus şi ceea ce doreşti ţi se va da, iar ceea ce ţi se va da va fi binecuvântat, fie că e un bob de orz, o fărâmă de pâine, o coajă sau o pâine întreagă de grâu.
Gura ta va fi un râu care curge sau o fântână astupată, după cum îţi este inima în predică; în vorbire sau în scriere, ocoleşte orice contrazicere; nu înjosi decât pe diavol şi nu ridica în slăvi decât pe Hristos." *(Barridge)*

• Atenţie la drum

Anul nou îţi stă-nainte Ca un câmp alb de zăpadă. Tu ai grijă unde umbli, Urmele or să se vadă.

*/ **Creştinul şi lumea**

E normal ca vaporul să fie în apă
Dar e groaznic când apa e în vapor.
E normal să fie creştinul în lume
Dar e groaznic când lumea e în creştin. *(D.L.Moody)*

*%/ **Antidot împotriva mâniei**

Când eşti mânios,
Numără până la 10 şi apoi vorbeşte. Când eşti foarte mânios, Numără până la 100 şi apoi taci.

*%/ **Pacea între semeni**

Pacea? - „Vă dau pacea Mea" (Ioan 14:27)
Un reporter de la postul de radio al Institutului Biblic Moody din Chicago a luat într-o zi, în ajunul sărbătorilor, un interviu pietonilor de pe stradă. întrebarea la care oamenii trebuiau să răspundă a fost: Cum putem avea pace pe pământ? Poate oare să fie într-adevăr pace

68

pe pământ? S-au găsit trecători care să spună că nu e pace, înţelegere între oameni, pentru că există sisteme economice care creează diferenţe sociale între oameni, contradicţii care nasc

ură, pizmă, lupte şi războaie. Până acum nu s-a găsit un sistem care să înlăture aceste contradicţii şi se pare că un asemenea lucru nu este posibil; prin urmare, nici pacea nu poate să domnească în lume.
Altcineva a spus că pentru a se ajunge la pace e nevoie de o mai bună comunicare, de dialog deschis între indivizi şi între ţări. Atunci când ne vom cunoaşte mai bine unii pe alţii, spunea acesta, vom înlătura divergenţele dintre noi. Dar tot el a recunoscut că divorţurile care cresc pe scară mondială şi care arată un putregai moral în întreaga lume, demonstrează că nu există pace nici între oamenii care se cunosc, care şi-au legat viaţa împreună, dar trăiesc în dușmănie şi ură.
Un altul a venit cu ideea nouă, modernă, de a trăi aşa cum ne place, de a face tot ce ne place, indiferent dacă e moral sau nu, dacă e bine sau rău; să facem ce ne place şi din faptul acesta se va naşte o satisfacţie şi o pace în toată lumea, astfel încât toţi vor fi mulţumiţi. Aceasta este de fapt o formă de catifea pusă peste acelaşi cuvânt „destrăbălare", care a adus în istorie crime, războaie şi dezastru. Pacea nu apare când fac ce-mi place mie, fără să-mi pese de semenul meu.
Atunci, reporterul a început să-i întrebe pe oameni dacă cred că religia poate aduce pace pe pământ. I s-a răspuns: Nu. Religia nu poate aduce pacea pe pământ, pentru că religia creează diferenţe de păreri, de doctrină, de priorităţi contrare în închinare, fără nimic real în adâncul sufletului, ci doar o luptă pentru cine e mai mare sau cine are dreptate. Nimeni nu a spus despre Domnul Isus.
Reporterul şi-a încheiat reportajul cu remarca amară că, într-o ţară creştină, creştinii au uitat de Prinţul Păcii.
Nimic nu poate aduce pacea pe pământ, afară de Domnul Isus Hristos. El este pacea noastră. Dacă nu avem nimic altceva decât pe El, atunci avem pace, dar dacă avem totul şi nu îl avem pe El, suntem fără pace.

t/ Nici o devaluare

„Plata păcatului" n-a devaluat.

59

• Clopotul libertăţii

Unul dintre trofeele de acum 200 de ani, care inspiră lumea de azi, este clopotul libertăţii aflat la Philadelphia. Pe acest clopot se află înscrise cuvintele din Levitic 25:10: „Să proclamaţi slobozenia în ţară pentru toţi locuitorii ei." Bărbaţii de stat din acea vreme au luat aceste cuvinte biblice ca pe o poruncă a lui Dumnezeu dată lor. în dangătul clopotului, ei auzeau vocea divină: „Să proclamţi slobozenia în ţară pentru toţi locuitorii ei!" Şi în vorbele, în faptele şi în hotărârile lor au împlinit porunca divină.
Azi, după 200 de ani, când toţi admiră faptele şi deciziile acelor bărbaţi, se confirmă de fapt împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvintele înscrise pe clopotul din Philadelphia i-au atras acestuia numele de „clopotul libertăţii."

*/ **Lumina din casă**

în Anglia, Anul Nou nu se serbează zgomotos, iar familiile nu-şi fac invitaţii sau vizite reciproce în mod organizat. Totuşi, există o lege nescrisă, conform căreia oricine poate să se ducă în această noapte în vizită, în orice casă, chiar şi la necunoscuţi, fiind sigur că va fi bine primit. Oaspetele însă este obligat să aducă cu el un cărbune pe care să-1 arunce în vatră sau în focul căminului gazdelor, dorindu-le acestora ca focul să lumineze necontenit în casa lor.

• Cât poate costa o greşeală

Nicio eroare de punctuaţie nu e plăcută, însă nu întotdeauna asemenea greşeli sunt dezastruoase. Şi totuşi, o greşeală de punctuaţie făcută în 1962, în SUA, a costat 18 milioane de dolari. Din cauza scăpării unui singur semn din programul pentru un calculator electronic, zborul unei rachete cosmice spre planeta Venus a trebuit să fie anulat.

• Minunea din natură

De la suprafaţa oceanului mondial se evaporă anual câte 448.000 km^3 de apă sau, altfel spus, un strat acvatic gros de 1,2 m, iar de la suprafaţa uscatului 71.000 km^3 de apă; aşadar, întregul pământ elimină
anual, prin evaporare, 519.000 km^3 de apă, însă exact aceeaşi cantitate cade înapoi pe pământ sub formă de precipitaţii; atâta doar că precipitaţiile sunt distribuite de natură... după un plan pe deplin util.

• Clătinarea pământului

Printre cele mai cumplite calamităţi naturale terestre se numără cutremurele, rezultat al mişcărilor lăuntrice ale planetei. După anumite calcule, s-a dedus că toate cutremurele produse în ultimii 3-4 mii de ani au ucis peste 15 milioane de oameni, pe lângă alte pagube incalculabile.

i/ Nesiguranţa vieţii

Pe suprafaţa uscatului terestru sunt cunoscuţi azi peste 520 de vulcani activi (fără să se includă în acesta cifră şi vulcanii submarini, a căror statistică nu s-a efectuat cu precizie).

%/ **Mesaj pentru omenire**

Marele predicator Chrisostom (Ioan Gură de Aur - 407 d.Cr.) a spus cândva: „Dacă aş fi cel mai îndemânatic om din lume - pentru a strânge întreaga omenire la un loc, pentru a-i predica -, dacă aş avea drept catedră cel mai înalt munte de unde aş putea privi peste toată lumea şi dacă aş avea un piept de bronz şi o voce mai puternică decât trâmbiţa Arhanghelului, aşa încât m-ar putea auzi toţi oamenii, atunci n-aş alege un alt text de predică decât cel din Psalmul 4:2 „Voi, oameni muritori, până când veţi iubi deşertăciunea şi veţi umbla după minciuni?"

• Sângele lui Isus

Relicvă... O batistă pentru 267,50 lire sterline - adevărat record al licitaţiilor! Este drept că batista achiziţionată de societatea „London Dungean" nu este o batistă oarecare, ci are reputaţia de a fi fost utilizată de regele Carol I al Angliei, în timp ce urca pe eşafod în anul 1649.

Această ciudată relicvă s-a păstrat peste secole în familia unuia dintre secretarii lui Cromwell, însoţită de un manuscris care precizează: „A nu se spăla, pentru ca să nu dispară sângele majestăţii sale."

^ Succesul nimicului

Editura americană „Crown Publishers Inc" a anunţat că a vândut peste 300.000 de exemplare dintr-o carte apărută sub titlul „Nothing" (Nimic). La prima impresie, nimic neobişnuit. Lucrurile se schimbă însă dacă ţinem seama de faptul că această carte nu conţine altceva decât... 192 de pagini goale. Cu alte cuvinte, niciun rând tipărit. în u-rma „succesului" de care s-a bucurat „opera", editura a scos recent şi o ediţie de lux... Nu ştim care este deosebirea între această „lucrare literară" şi un bloc notes obişnuit.

»/ **Smerenie**

în 20.02.1977 am fost cu Brânzei Daniel la Biserica Anglicană şi l-am văzut acolo pe ambasadorul Angliei, care după ce a citit textul „Cine vrea să fie cel mai mare, să fie slujitorul tuturor" - a făcut colecta. El umbla cu o pungă să adune banii.

• Culoarea sângelui

Goethe denumea culoarea ca fiind „suferinţa luminii", deoarece culoarea este rezultatul frângerii razelor de lumină care trec printr-o prismă. Lumina nediferenţiată este albă - „laban". Pe măsura schimbării la faţă, Domnul Isus a apărut în haine strălucitoare, albe. După ce a fost lovit şi străpuns pe cruce, după ce razele luminii au trecut prin prisma păcatelor şi au fost tăiate de dreptatea lui Dumnezeu, a apărut culoarea roşie, sângele Domnului Isus.

»/ **Fii pregătit în orice clipă**

în 4.03.1977, ora 21^{22}, a avut loc un mare cutremur de pământ, cu epicentrul în Munţii

Vrancei. Eram la ultimul etaj al Seminarului. Am crezut că e sfârşitul lumii. în cele 40 de secunde cât a durat cutremurul, am avut timp să zic doar atât: „Doamne, ai milă de noi!" şi am aşteptat să ne ducem dincolo, în veşnicie.

• Ajutor numai de la Dumnezeu

în locul unde se scoteau cadavrele de sub dărâmături, am văzut o mână întinsă spre cer. Părea ca şi cum acea persoană ceruse ajutor
de la Dumnezeu, înainte de moarte.

^ După cutremur, lecţia fetiţei

O fetiţă de trei ani şi opt luni şi-a întrebat părinţii de ce s-a mişcat casa. Nu putea să doarmă. Părinţii i-au dat un răspuns. Ea însă întreba mereu. Deodată, ea a zis: „Oare nu din cauza mea s-a mişcat casa, că prea mult m-am jucat astăzi?"

• Biblia deschisă

în timpul cutremurului, în casa cuiva a căzut Biblia de pe dulap şi s-a deschis la Ps. 11. Cutremurul deschide Biblia celor ce nu o citesc.

• Nădejdea vieţii

La înmormântarea colegului meu Nicu Mocoroş, mort în timpul cutremurului, pe o coroană scria: „Pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi".

• De ce ne alipim inima

în timpul cutremurului, un medic care avea mulţi bani a pus mâna pe geantă să fugă. Acolo îşi avea comoara. L-a surprins cutremurul şi a fost găsit cu geanta în mână.

• Atitudine în momente de criză

în timp ce lucra la scoaterea celor morţi, un soldat mi-a mărturisit că în seara de 4 martie 1977, după cutremur, toţi soldaţii din unitate s-au pus pe genunchi şi s-au închinat lui Dumnezeu.

• Victorie

Un tânăr quaker, de o inteligenţă superioară şi cu un spirit superior, se duce în China şi, după o viaţă de sacrificiu personal, este ucis de cei la care venise.

Putea fi o înfrângere mai abjectă decât aceasta, atât pentru el cât şi pentru chinezi? Şi totuşi, când studenţii chinezi au ales un cuvânt pe care să-1 împletească din flori, pentru a-1 pune pe mormânt, un

cuvânt care să fie un simbol al întregii vieţi, au ales cuvântul „Victoria" - pentru că o viaţă de dragoste este nemuritoare.

i/ Iertare - răsplată - împăcare

Pedeapsa lui Dumnezeu este iertarea. Răsplata Lui - împăcarea. Răzbunarea Lui este... binefacerea.

• Mărturia cicatricelor

Adoniram Judson, după ce a trecut luni de zile prin suferinţe de nedescris în cătuşe, în celulele închisorii din Birmania, a ieşit în libertate şi a cerut împăratului Burmei permisiunea de a predica într-un oraş oarecare. „Sunt gata să las să meargă în oraşul acela o duzină de predicatori, dar nu pe tine. Nu te pot lăsa cu mâinile în halul acesta. Oamenii noştri nu sunt aşa de proşti să asculte de vorbele tale, dar ei nu vor fi în stare să reziste mâinilor tale pline de cicatrice." (Mâinile Domnului Isus)

• Cum să înfruntăm necazurile

Când St. Jones a fost în Himalaya, a văzut un vultur prins în furtună. S-a aşteptat ca vulturul să fie trântit la pământ de furia uraganului. Dar vulturul îşi întindea aripile în aşa fel încât, în furtuna care îl lovea, el se ridica deasupra primejdiei. El nu suportă furtuna, dar nici nu caută

să fugă de ea, ci o întrebuinţează ca să urce mai sus, în slavă. Poziţia aripilor *realizează,* lucrul acesta.
Isus ne învaţă care să fie poziţia sufletului nostru, pentru ca atunci când ne loveşte necazul şi durerea, în mod natural să ne înălţăm spre altitudini.

• Cum să transformăm necazurile

Demult, era un vechi obicei de a întinde corzi între turnurile unui castel şi de a face în felul acesta o harfă eoliană. Când atmosfera era calmă, nu era muzică, dar când bătea furtuna, suspina o melodie de toată frumuseţea. Harfa întrebuinţa furtuna, care transforma furia în melodie.

• Dăm ce avem

Odată, un bătrân creştin, plin de bucurie în timp ce era izbit într-o parte şi în alta în tren, izbucnea în strigăte de „Aliluia." Era atât de plin de „Aliluia", încât loviturile îl ajutau doar să le dea drumul.

• Lecţia crinului

Asemenea crinului care transformă mocirla şi noroiul din care creşte în frumuseţe, aşa şi creştinul trebuie să transforme ura în „Aliluia" şi necazul în bucurie.

• Telegramă nedorită

Un om a lucrat din greu ani de zile ca să-şi zidească o casă şi să o mobileze pentru a se căsători cu alesă inimii sale. Ziua cea mare a sosit şi el a început voiajul lunii de miere, având impresia că soarele fericirii a răsărit şi s-a înălţat pe cer, ca să nu mai apună niciodată. Dar într-o gară i-a fost înmânată o telegramă care spunea astfel: „Casa ta e arsă, totul e pierdut." El a pălit şi picioarele au început să-i tremure. Toată munca acelor ani s-a spulberat într-o clipă. Soţia sa s-a uitat peste umărul lui şi a citit telegrama. S-a gândit un moment, apoi s-a uitat la faţa lui, a zâmbit şi i-a zis: „Nu-i nimic, dragul meu, noi ne avem încă unul pe altul."
în ciuda tuturor, noi putem zice: „Nu-i nimic, Isuse, noi ne avem încă unul pe altul".

• Statornicie în căsnicie

0 familie tânără călătorea cu maşina proprietate particulară. So-ţia, care stătea lipită de uşă, a zis soţului ei, care era la volan: îţi aminteşti când ne-am căsătorit cum stăteam lipiţi unul de altul şi cum trăiam de bine? Acum de ce nu e tot aşa?" Soţul i-a răspuns: „Nu ştiu de ce nu e aşa, dar eu am rămas în acelaşi loc". Soţia lui se depărtase de el. (Domnul Isus rămâne în acelaşi loc, dar omul se îndepărtează.)

• Modelul creştinului

O fetiţă era dezordonată. Odată, a văzut în oraş o statuie care reprezenta o fetiţă aranjată bine şi cu părul pieptănat. Fetiţa a privit

statuia şi s-a îndrăgostit de ea. A început să se poarte din ce în ce mai bine. Până la urmă, oamenii au zis: „Nu observaţi ceva? Fetiţa aceasta seamănă cu statuia." Privind la o statuie fetiţa s-a schimbat, dar atunci când privim la Domnul Isus? (Evrei 12:2, Ps. 17:15).

• Laboratorul ceresc, florile de aur

Paharul e pictat cu o substanţă de culoare neagră, care conţine aur. Apoi este pus pe o bandă rulantă care îl duce printr-o zonă cu temperatură ridicată. Paharul se pune la un capăt al benzii şi ajunge la celălalt capăt cu nişte flori de aur pe el de toată frumuseţea.

• Planurile divine

în cer nu sunt probleme. Dumnezeu nu are probleme. Dumnezeu are planuri.

• Timpul pentru rugăciune

Un vapor a fost prins de furtună, în timp ce se deplasa pe mare. Oamenii, văzând că vine furtuna, au coborât într-o încăpere a vaporului, unde s-au rugat. Ofiţerul de serviciu a văzut pe cineva care se uita liniştit la furtună, de pe punte. Era marele predicator Moody. Ofiţerul i-a

zis să meargă şi el la rugăciune, fiindcă vasul era în pericol. Moody a răspuns calm: „Eu m-am rugat înainte de furtună. Acum stau şi privesc frumuseţea ei".

• Ajutor în furtună

Pictorul Rembrandt a pictat pe un tablou textul biblic care descrie ucenicii pe mare, în furtună, când Domnul Isus dormea. Tablourile lui sunt întunecate, dar o rază de lumină luminează esenţa lor. în tabloul respectiv se văd furtuna, norii, valurile, ucenicii şi raza de lumină proiectată pe Domnul Isus, la căpătâi. Şi în furtună, Domnul Isus este în lumină.

*/ **Speranţă pentru cel căzut**

0 femeie spunea că oricât de jos te-ai vedea, de deprimat şi de nenorocit, că oricât de adânc ai căzut, dacă priveşti în jos vei vedea
două mâini întinse să te ridice din nou. Sunt mâinile străpunse ale Domnului Isus.

^ **Slava lui Dumnezeu**

Rugăciunea unui om: Dumnezeu să vă ia pacea şi să vă dea slava.

• Dragostea lui Dumnezeu

0 mamă şi fiica ei locuiau în Londra. într-o zi, fiica ei s-a dus în cartierul Soho, unde se ducea cea mai depravată viaţă. Mama ei s-a dus la un expert care se ocupa de găsirea tinerilor. Expertul i-a cerut să îşi facă câteva zeci de fotografii şi să i le dea lui. Le-a luat şi le-a pus pe uşile caselor.

într-o zi, fiica a văzut fotografia mamei, cu faţa plină de durere şi de dragoste pentru ea. îndată a plecat acasă şi a ajuns la miezul nopţii. Mama a îmbrăţişat-o şi au plâns mult. Fiica i-a zis: „Mamă, e miezul nopţii şi uşa am găsit-o deschisă". „Fiica mea, de când ai plecat tu, uşa a rămas mereu deschisă". Fiul risipitor - dragostea lui Dumnezeu.

^ **Importanţa puterii**

Corneliu de Lapide povesteşte că Papa Inocenţiu al II-lea, care acumulase o mare sumă de bani pentru Biserică, i-a spus lui Toma d'Aquino: „Vezi, Tomo, acum Biserica nu mai poate spune «aur şi argint nu am»." „E adevărat, părinte", spuse Toma, „dar Biserica nu mai poate spune nici „Scoală-te şi umblă!".

• Imagine ciudată

în urma unui masacru în Congo Belgian, în anul 1968, a apărut o imagine (pe un film). Pe fotografie se vedeau ruine mari şi cadavre. Se mai afla o maşină mică răsturnată, cu roţile în sus, pe care era scris: „Dumnezeu este dragoste".

•" Mulţumirea sufletului

0 persoană inteligentă, dar sfâşiată lăuntric scria: „Plăceri îmi găsesc cu uşurinţă, dar satisfacţie nu." Sufletul nu se mulţumeşte cu surogate.

• Necesitatea rugăciunii

Băieţelul unui misionar din India a venit de la târg acasă plângând şi zicând: „Negustorul m-a minţit. Mi-a spus că în această muzicuţă se află imnul britanic. Şi uite că nu se află!" Noi suntem tot atât de naivi, dacă credem că putem obţine rezultate gata făcute, fără practicarea rugăciunii.

• Rădăcini înfipte adânc

Rânduri de copaci minunaţi au fost culcaţi la pământ într-o furtună. Motivul? în acel loc, apa era prea la suprafaţă şi din cauza aceasta copacii n-au avut nevoie să-şi înfigă rădăcinile adânc în pământ; de aici, tragedia. Dumnezeu s-ar putea să ne refuze un răspuns de suprafaţă cu scopul de a ne face să ne înfigem rădăcinile mai adânc în realitatea eternă, aşa încât la o

furtună viitoare noi să fim de neclintit.
Când furtuna războiului bântuia peste Europa, răvăşind totul, un copil al Domnului de acolo a zis: „La suprafaţă e furtună, dar la o sută de metri în adânc e linişte deplină".
^ **Ascultare**
Când regele i s-a plâns Ioanei d'Arc că el n-a auzit niciodată vocea lui Dumnezeu, aceasta i-a răspuns: „Trebuie să ascultaţi şi atunci veţi auzi."
^ **Receptivitate şi prosperitate**
Oraşul Lyons din statul Iowa era aşezat într-un loc unde fluviul Mississippi era foarte îngust. Locuitorii erau ferm convinşi că pe acolo urma să fie construită calea ferată şi să se construiască un pod peste râu. De aceea, ei au cerut societăţii căilor ferate un preţ exorbitant pentru terenul lor. în consecinţă, societatea căilor ferate a decis ca linia să treacă pe la Clinton, oraş care oferea societăţii teren pe gratis. Urmarea a fost că acest oraş a prosperat şi s-a dezvoltat, iar Lyons a decăzut.
Dacă trăieşti într-o stare de referinţă la eul tău, vei sfârşi în sărăcie faţă de tine însuţi.
• Când vindecăm rănile altora
Tocmai când să-şi înceapă predica într-o capelă din India, un misionar a primit o telegramă prin care era înştiinţat că i-a murit tatăl. El nu a spus nimic înainte de serviciu, ci a ţinut o predică deosebit de frumoasă şi de mângâietoare: o revărsare minunată a propriului său suflet. Numai după terminarea serviciului a spus de telegramă. El a lucrat cu o rană, iar rana aceea a fost o vindecare pentru toţi.
^ **Intervenţia divină**
Creştinul este omul care, atunci când ajunge la capătul frânghiei, face un nod, se atârnă de el şi aşteaptă. Căci el ştie că neputinţa omului este oportunitatea lui Dumnezeu.
• Un adevăr incontestabil
Ruşii au o vorbă: „Ciocanul sparge sticla, dar forjează oţelul".
• Valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu
O clasă de studenţi discutau Romani 8:28, cu un profesor la Union Theological College, Richmond, Virginia. „Dar, frate profesor, puteţi dumneavoastră crede că, chiar toate lucrurile lucrează împreună spre bine - toate durerile, suferinţele şi mizeriile?" Profesorul a spus: „Lucrurile s-ar putea să nu fie bune în ele însele, dar tu le poţi face să lucreze împreună spre bine." în aceeaşi după-amiază, soţia lui a fost ucisă într-un accident de automobil, iar lui i-au fost zdrobite ambele picioare. El 1-a chemat pe directorul Colegiului şi i-a spus: „Spune studenţilor mei că Romani 8:28 rămâne valabil."
Profesorul a murit în anul acela. Studenţii au scris acest verset pe piatra de pe mormânt, căci el fusese stăruitor în convingerile sale. Unul dintre studenţi se ducea mereu la mormânt, îşi descoperea capul şi se ruga acolo ca Dumnezeu să-i dea şi lui acelaşi fel de har; el **a** ajuns unul din cel mai mari predicatori ai Scoţiei.
i/ Cuvântul divin
Fr. păstor Megheşi din Oradea a vizitat o soră bolnavă, care nu mai putea vorbi. Păstorul a întrebat-o ce doreşte să audă, o cântare
78
79
(el era şi cu soţia lui) sau nişte versete din Biblie? Din mişcarea buzelor s-a înţeles cu destulă greutate că dorinţa femeii bolnave era să audă Romani 8:28.
• Simfonia vieţii
Este necesar să avem multe note, dacă vrem o simfonie. Clapele albe şi negre ale pianului sunt un simbol al faptului că este necesară alianţa razelor albă şi neagră, pentru a produce muzica deplină a umanităţii.
• Victimele războiului
Prima victimă în război este adevărul, iar a doua este dragostea, căci este absurd să zici că

mergi la război iubindu-ţi duşmanii. Dacă îţi iubeşti duşmanii eşti un foarte slab ostaş.
*^ **Iertarea rănilor**
„Tată, iartă-i"... Sir John Seeley spune că semnul cel mai distinctiv al unui creştin este faptul că el este gata să ierte rănile.
Un hoţ la drumul mare i-a ieşit în cale unui credincios. Acesta i-a dat portmoneul şi i-a zis: „Chiar aşa mare nevoie de bani ai? Uite, îţi mai dau o sumă", şi i-a mai întins un portmoneu ascuns în altă parte. Apoi i-a zis: „Dacă vrei să-ţi găseşti un serviciu, am să te ajut eu." Hoţul a lăsat arma jos, i-a dat omului banii înapoi şi i-a zis: „Eu nu pot lua banii. Tu eşti creştin."
^ **Pe un vapor** erau doi oameni care îşi începeau ziua total diferit. Unul dintre ei, un om de afaceri, se scula devreme, cobora în sala comună, apuca cu nerăbdare buletinul de ştiri şi-1 întorcea la partea cu raportul de la bursă. Faţa i se lumina sau i se întuneca după ceea ce citea în raport. Fericirea lui depindea de fluctuaţiile Bursei, de aceea era schimbătoare. Celălalt om ieşea pe punte în fiecare dimineaţă, se rezema pe balustradă şi citea Cuvântul, apoi privea în zare peste mare, în meditaţie. Faţa lui arăta întotdeauna calm, echilibru şi putere. Fericirea lui depindea de relaţiile eterne şi nu era supusă fluctuaţiilor vremelnice.
• Părtăşia cu Dumnezeu
Lângă Mănăstirea Putna se află chilia lui Daniel Sihastru. După o victorie măreaţă, Ştefan cel Mare s-a întors şi a mers la această chilie. A bătut la uşă. Daniel Sihastru i-a răspuns: „Acum stau de vorbă cu Şeful Universului. Aşteaptă afară." Ştefan cel Mare a aşteptat.
• Ce lăsăm în urma noastră
Când poporul francez a fost chemat să decidă printr-un vot care a fost cel mai mare francez al istoriei, ei au trecut peste Napoleon şi s-au oprit la Pasteur, de ale cărui descoperiri au profitat atâţia. Cei blânzi moştenesc pământul.
• Puterea spiritului (duhului)
Napoleon a spus: „Există doar două forţe în lume: spiritul şi sabia. Şi spiritul învinge întotdeauna sabia."
• Arată ce ai mai bun
Marile mişcări se nasc în perioade de întuneric. în anul domniei terorii, în Paris a fost organizată Societatea Misionară Baptistă, ca urmare a lucrării lui "William Carey.
în 1799, când Napoleon se întorcea în Franţa din Egipt, se făceau eforturi de a opri comunicaţiile Angliei cu India şi s-a format Societatea Misionară a Bisericii Anglicane.
în 1804, când Napoleon invada şi ameninţa Anglia, s-a organizat Societatea Biblică pentru Britania şi străinătate.
într-o vreme când Noua Anglie (stat în S.U.A.) încerca din greu să-şi păstreze neutralitatea în războaiele napoleoniene şi când erau în ajunul celui de-al doilea război cu Anglia, s-a format Bordul American pentru Misiune.
în 1812, când porturile americane erau blocate de englezi, primul grup de misionari americani a navigat spre India.
Când lumea arată ce are mai rău, creştinii arată ce au mai bun.
• Răstignirea lui Isus
Şapte păcate întrupate s-au unit pentru a-L răstigni pe Isus.
80
81
1. Laşitatea morală egoistă: Pilat
2. Interesele materiale de clasă: preoţii
3. Invidia: preoţii
4. Prietenia necredincioasă: Iuda
5. Ignoranţa: mulţimea
6. Indiferenţa: mulţimea
7. Militarismul naţionalist cu prejudecăţi rasiale: soldaţii romani.

•' Ieşirea din tunel
Necazul e ca un tunel. Odată, într-un tren călătorea o mamă cu un băieţel. Pe neaşteptate, trenul a intrat într-un tunel întunecat şi lung. Când trenul a ieşit din tunel, soarele strălucea şi băieţelul a exclamat: „Mamă, este mâine!" Din fiecare întristare, din fiecare necaz, din fiecare tunel întunecat, noi trebuie să salvăm un „mâine."
• Semnificaţia Crăciunului
Un băieţaş stătea dus pe gânduri în faţa fotografiei tatălui său, plecat într-o călătorie îndepărtată. S-a întors spre mama sa şi i-a zis visător: „Aş dori ca tata să păşească dintr-o dată din rama fotografiei în cameră." Băieţaşul acela a exprimat dorul cel mai adânc al inimii umane. Crăciunul - Emanuel - Tata a păşit afară din tablou (Ioan 1:14).
• Curăţie sufletească
Castorul, hermina şi mistreţul au plecat în lume şi au dat de un lac frumos, dar înconjurat de o mlaştină. Ei au încercat să treacă. Hermina a întins cu sfială o labă, dar a tras-o repede înapoi: „Eu sunt din întâmplare / 0 fire delicată / Şi-o cât de mică pată / M-ar face să mă sting de supărare...".
Castorul a spus că face pod, iar mistreţul a dat buzna prin mlaştină. (Hermina s-a păstrat curată.)
• Copilul şi oglinda
Un copil crescut la rude într-un cătun este dus la oraş. Acolo îşi vede chipul într-o oglindă şi crede că e altul. Se ia la bătaie. Se taie la mână în oglinda pe care o sparge. Mama îl întreabă: „Dragul mamei,

ia spune drept acum: el a-nceput gâlceava sau ai pornit-o tu?" (ca să fie ceartă trebuie să fie doi).
• Orbul şi ologul
Se întâlneşte un orb cu un olog:
- Ne foloseşte straşnic, frăţioare:
Tu îmi dai ochi, iar eu îţi dau picioare.
Tu ai să vezi, de azi, şi pentru mine;
Eu am să merg, în schimb, şi pentru tine...
(Purtaţi-vă sarcinile unii altora - Gal. 6:2)
• Ce ai în mâini?
în revista Magazin se spunea că în S.U.A. doi jucători de golf (un fel de oină) au ajuns în finală. Totul depindea de ultima fază, când unul dintre ei trebuia să prindă mingea, ca să fie învingător. Când i-a venit mingea, jucătorul a prins-o între palma unei mâini şi pumnul celeilalte, dar a scăpat-o. Antrenorul s-a dus la el şi 1-a întrebat: „Ce ai în mâini?" în mână avea alune. Pentru nişte alune, a pierdut 50.000 de dolari, a pierdut victoria.
• Salvatorul
într-atât i-a plăcut tabloul... Gardianului de serviciu de la muzeul Lazaro Galdiano din Madrid i s-a părut suspectă comportarea unui vizitator care se îndrepta spre ieşire, iar bănuiala i s-a adeverit a nu fi fără temei. Individul încerca să iasă din muzeu cu o pânză celebră: „Salvatorul", de Leonardo da Vinci. Interogat de poliţie, hoţul a mărturisit că i-a plăcut într-atât tabloul, încât nu a putut rezista tentaţiei de a-1 lua acasă, pentru a-1 admira singur!
• Datoria părinţilor
Platon îi sfătuia pe părinţi să îşi ia copiii la război, ca să fie martorii luptei, din două motive:

1. Ca la vederea lor toţi să lupte mai vitejeşte pentru ei.
2. Copiii să înveţe destoinicia părinţilor.

83

^ Mesaj pentru...fiinţele extraterestre

Fostul secretar general al O.N.U., Kurt Waldheim, a înregistrat pe bandă textul unui mesaj destinat fiinţelor care ar putea să existe în spaţiul extrasolar, mesaj care urma să fie plasat pe nava spaţială „Vbyager." După ce-i salută pe eventualii primitori ai mesajului, în numele popoarelor planetei noastre, Kurt Waldheim menţionează că „intrând în Univers, noi nu urmărim decât pace şi prietenie", „suntem conştienţi de faptul - se arată în continuare - că planeta noastră şi toţi cei care o locuiesc nu reprezintă decât o mică parte a imensului Univers care ne înconjoară şi, ca atare, întreprindem această aventură cu umilinţă şi speranţe."

^ Creştinul şi renunţarea

Ca să prindă maimuţele, oamenii au recurs la un şiretlic. Au făcut nişte plase metalice în formă de grătare. Dimensiunea ochiurilor din plasă era aşa de mică, încât permitea maimuţei să îşi vâre laba prin ea. Oamenii puneau plasele în pădure şi sub ele puneau nuci. Maimuţa, când voia să scoată laba, nu mai putea, pentru că în ea ţinea nuca. Ea nu renunţa la nucă. în acest caz, vânătorii o prind foarte uşor. Noi trebuie să renunţăm la toate, numai aşa vom câştiga viaţa.

%/ **Sfat pentru cel atras spre iad**

într-o imagine a preotului Trifa era arătat diavolul care îl trăgea pe un om de sfoară spre prăpastie. Omul se ţinea cu amândouă mâinile de ea şi striga: „Salvaţi-mă, salvaţi-mă!" Oamenii îi spuneau: „Lasă mâinile de pe sfoară!"

• **Cei doi** fraţi

Au trăit doi fraţi, în sate diferite. într-o zi, unul dintre ei a plecat să îşi viziteze fratele. După ce a parcurs o anumită distanţă, a privit în zare şi a văzut ceva de forma unui pom. Mai târziu, a văzut că se mişcă şi gândurile au început să se frământe în mintea lui. Apropiindu-se, a văzut că e un om, dar se gândea că e un om rău. Când s-a apropiat mai mult de el, 1-a recunoscut pe fratele lui.

84

• Superioritatea creştinismului

Ştiinţa spune: „Eu am cercetat lumea". Arta spune: „Eu am interpretat lumea". Filosofia spune: „Eu am ajuns să înţeleg lumea". Creştinismul spune: „Eu am biruit lumea."

• Răscumpărarea timpului

Filozoful german I. Kant a susţinut teza că timpul este o iluzie. Ieri nu mai există, a spus el, mâine n-a apărut încă şi deci nu există, iar timpul prezent este numai o clipă care, înainte de a termina un singur cuvânt, s-a dus. Timpul este o iluzie. Răscumpăraţi vremea! (Efes. 5:16)

\/ **Invitaţia Scripturii**

De 642 de ori, Sfânta Scriptură ne adresează invitaţia „Veniţi!".

• învierea lui Isus Hristos

Dr. Arnold din Rugby, un profund cunoscător al istoriei, a spus cu adevărat: „Eu nu cunosc un alt eveniment istoric care să fi fost dovedit mai bine în decursul secolelor, decât învierea lui Isus Hristos."

• Isus Hristos - împăratul împăraţilor

Marele Napoleon a spus odată: „Nu este uimitor că, în timp ce visurile ambiţioase ale lui Cezar, ale lui Alexandru cel Mare şi ale mele au dispărut ca negura dimineţii, un simplu teslar din Iudeea să fie capabil să se ridice din morţi şi să controleze destinul naţiunilor şi al fiilor oamenilor?"

• Biblia în miniatură

în Evanghelia după Ioan, în versetul 16 din cap. 3, cunoscut ca „Biblia în miniatură", noi suntem asiguraţi că:

- Dumnezeu - Cel mai mare iubitor
- Aşa de mult a iubit - Cel mai înalt grad
- Lumea - Cea mai mare asociaţie de oameni
- încât El a dat - Cel mai mare dar

- Pe singurul Lui Fiu - Cel mai mare sacrificiu
- Pentru ca oricine - Cea mai mare ofertă
- Crede - Cea mai mare credinţă
- în El - Cea mai mare atracţie
- Să nu piară - Cea mai mare promisiune
- Ci - Cea mai mare transformare
- Să aibă - Cea mai mare siguranţă
- Viaţă veşnică - Cea mai mare comoară.

^ **Uşa mântuirii**

Catedrala Sf. Petru din Roma are o uşă care este deschisă de Papă numai o dată la fiecare sută de ani. Uşa mântuirii e deschisă în fiecare clipă.

• Anii istoriei

Este interesant că majoritatea covârşitoare a tuturor naţiunilor pământului nu socoteşte anii istoriei de la „Anno mundi", anul facerii lumii, ci de la „Anno Domini", anul Domnului, anul naşterii Domnului Isus, anul salvării lumii.

• Menirea Bisericii

Mărturia evreului necreştin Einstein despre Biserica lui Hristos. El spune: „Iubind libertatea, am privit, când revoluţia fascistă s-a introdus în Germania, spre universităţi, în speranţa că acestea vor apăra libertatea. Ele s-au lăudat întotdeauna cu devotamentul lor faţă de cauza adevărului, dar nu, universităţile au fost aduse imediat la tăcere. Redactorii marilor ziare..., scriitorii de renume, în câteva săptămâni au amuţit. Numai Biserica a opus rezistenţă contra campaniilor lui Hitler pentru suprimarea adevărului."

A zis: „Sunt forţat să mărturisesc că, ceea ce am dispreţuit odată, acum admir fără nicio rezervă."

***1/* Cât cântăreşte sufletul omului**

Ziarul Los Angeles Times din 4 ian. 1973 publica ştirea dată de agenţia France Press, că Dr. Nils - Olof Jacobson, un medic suedez, a

constatat că sufletul omului are 21 grame. El a căutat să se convingă că există suflet. Ca medic, a văzut murind sute de bolnavi şi problema sufletului 1-a frământat: există sau nu există? După mai multă cugetare, el a conceput un cântar extrem de sensibil, pe care era aşezat patul bolnavului care se apropia de clipa morţii. Se lua greutatea lui, iar în clipa plecării sufletului, acul balanţei arăta un minus de 21 grame. Experienţa a fost repetată cu mulţi şi, în toate cazurile, balanţa arăta că sufletul care a plecat avea 21 grame.

• Iluzii înşelătoare

„Fata morgana" este o iluzie înşelătoare din domeniul fizic, când din cauza reflecţiilor atmosferice ni se pare că vedem ceea ce nu există - iluzii înşelătoare există şi în domeniul spiritual.

• Ce îl onorează pe împărat?

Alexandru cel Mare a acordat unui filozof, sfetnic al său, dreptul să ridice din casieria împăratului orice sumă. Odată, acesta s-a dus şi a cerut 10.000 de galbeni. Ispravnicul nu a vrut să-i dea, căci i s-a părut suma prea mare, şi s-a dus la împărat să-1 întrebe. „Nu am poruncit eu să i se dea orice sumă?", a strigat Alexandru către ispravnic. „Că a cerut o sumă mare, aceasta mă onorează", a zis împăratul.

• Acordare întâietăţii semenului

Un teolog scoţian - Cairns - avea obiceiul să zică: „Voi mai întâi, eu după aceea!" într-o zi,

când se pregătea să urce la amvon, ascultătorii au început să-1 aplaude călduros. El s-a dat atunci la o parte şi a lăsat ca omul care îl urma să treacă înaintea lui, apoi a început el însăşi să bată din palme. El nici nu-şi dădea seama că aplauzele erau pentru el.

• **Calitate, nu cantitate**

Sunt câteva secole de când un rege din Orient, după ce invadase mai multe ţinuturi fără să aibă vreodată vreo înfrângere, se apropia de teritoriul unui şef de clan, un tânăr numit Abu Taber.

Regele, auzind vorbindu-se despre valoarea adversarului său, se

gândea să nu-1 omoare; a delegat un trimis, însărcinat să încheie pacea cu el în anumite condiţii. La auzul acestei propuneri, Abu Taber a chemat pe unul dintre soldaţi şi i-a întins un pumnal: „înfige-1 în pieptul tău!", i-a ordonat el. Omul a ascultat fără să deschidă gura şi a căzut mort la picioarele suveranului său. Adresându-se altuia, i-a arătat o prăpastie adâncă şi i-a strigat: „Aruncă-te de aici în Eufrat!" Fără nicio ezitare, acest slujitor s-a aruncat în gol şi a pierit înecat.

întorcându-se apoi spre trimisul înmărmurit, Abu i-a zis: „Du-te şi spune stăpânului tău că eu pot să contez pe cinci sute de oameni de acest fel şi că, dacă persistă în intenţiile sale, în mai puţin de 24 de ore va fi legat în lanţuri împreună cu câinii mei.

Regele, bazându-se pe superioritatea efectivului său militar, şi-a continuat înaintarea, dar numărul mare de oameni nu putea face faţă ferocităţii slujitorilor credincioşi ai lui Abu Taber. înaintea sfârşitului zilei, regele ambiţios era în lanţuri, alături de câinii lui Abu. (Ceea ce contează este calitatea).

• **Mesajul cântărilor**

Colegul meu de seminar, Gherle Moise, s-a pocăit în timp ce Biserica în care se afla cânta cântarea nr. 1: „Doamne mare Te slăvim / Ne-nchinăm puterii Tale / Cerul se-nchină cu noi / Şi-Ţi înalţă osanale / Mare este slava Ta / Şi în veci va fi aşa!"

• Molipsirea **păcatului**

Un predicator care predica într-o biserică, a observat o soră care dormea în bancă. O altă soră s-a aşezat lângă ea şi a atins-o politicos, ca să o trezească. Aceasta a avut o dorinţă bună, dar după câteva minute dormeau amândouă în bancă, în timpul predicii (Gal. 6:1).

• **Uşa sufletului**

Există o pictură vestită din anul 1853, care ilustrează „lumina lumii". Pictura originală se află în capela din Koble College, Oxford, iar o copie pe care a pictat-o acelaşi artist, după 40 de ani, se găseşte în catedrala St. Paul din Londra. Deşi stilul acestei picturi s-a cam demodat, simbolul ei rămâne viu, precum 1-a descris J. Ruskin: „în partea
stângă a tabloului se vede o uşă care reprezintă sufletul omenesc, încuiată şi baricadată cu lacăte şi cuie ruginite. Iedera a început să crească peste balamalele nedeschise de multă vreme. Pragul este acoperit de buruieni, iar Hristos se apropie pe înnoptate. El poartă coroana de spini şi haina de purpură împărătească, ţine o lanternă în mâna stângă („Lumina lumii") şi bate la uşă cu mâna dreaptă (Apoc. 3:20).

• **Uşa care trebuie deschisă**

Un renumit tablou al lui Holman Hunt îl reprezintă pe Isus, care stă în faţa unei uşi închise şi bate, dar uşa nu are zăvor pe dinafară. Se spune că pictorul a omis dinadins acest amănunt, ca să arate că noi trebuie să deschidem uşa, deoarece clanţa se află numai în interior.

• **Pictorul şi tablourile sale**

„Tablourile îmi ies bine numai dacă reuşesc să prind bine cerul", spunea un pictor despre peisajele sale.

• **Bărcile noastre**

Navigatorii britanici spun: „Bărcile noastre sunt aşa de mici şi mările Tale sunt aşa de mari!".

• **Infirmarea** evoluţionismului
Sir James Jeans a calculat că ar trebui o sută de milioane de ani în care o sută de mii de maimuţe să bată la întâmplare la o sută de mii de maşini de scris, pentru ca să apară o singură şansă ca una dintre ele să scrie o piesă de Shakespeare. Şi dacă chiar şi atunci când, din întâmplare, ar apare pe o hârtie aranjamentul literelor în forma unei piese de Shakespeare, maimuţele n-ar şti care este sensul slovelor acelora.
• Când spui adevărul
Dr. Richard Cabot de la Universitatea Harward scrie: „Când spui adevărul, întregul univers este la spatele tău şi te sprijină; când minţi, universul este împotriva ta".
89
• Ce a zis Rousseau
Rousseau a zis: „Dacă n-ar exista Dumnezeu, noi am fi nevoiţi să-L inventăm, ca să-i menţinem pe oameni sănătoşi mintal".
• Cei cinci paşi ai ştiinţei
1. Punerea problemei.
2. Selectarea celei mai probabile ipoteze care ar putea rezolva acea problemă.
3. Experimentarea acelei ipoteze.
4. Verificarea ipotezei pe o scară cât mai largă.
5. 0 expunere simplă şi modestă a rezultatelor obţinute.
• Obiceiuri sfinte
Isus a simţit nevoia de a avea trei obiceiuri:
1. El s-a ridicat şi a citit „cum îi era obiceiul". (Lc.4:16)
2. S-a dus în munţi să se roage „cum îi era obiceiul". 3.1-a învăţat din nou „cum îi era obiceiul".
• Moartea faţă de păcat
Un om i-a promis unui pastor că nu va mai bea niciodată. La scurtă vreme după acest legământ, omul a apărut seara târziu la casa pastorului şi i-a cerut să-1 dezlege de legământ şi să-1 lase să bea, căci altfel moare. Pastorul i-a spus să plece acasă şi să moară, apoi şi-a văzut de lucru. A doua zi, omul a apărut din nou cu o nouă încredere oglindindu-i-se faţa şi i-a spus pastorului: „am murit noaptea trecută". A murit faţă de păcat.
• Puterea iertării
0 fată armeanca şi frăţiorul ei fuseseră atacaţi de turci pe o stradă. Fata a scăpat, fugind peste un zid, dar fratele ei a fost ucis în mod brutal, sub ochii ei. Ea era soră medicală şi, într-o anumită ocazie, lucrând într-un spital, 1-a recunoscut într-unui dintre pacienţii ei pe ucigaşul fratelui ei. Primul ei gând a fost: „Răzbună-te!" Turcul era foarte bolnav, atârnând între viaţă şi moarte. Cea mai mică neglijenţă ar fi putut să îi provoace moartea şi n-ar fi ştiut nimeni. Omul era absolut
90
în mâinile ei. Dar în loc să se răzbune, ea a hotărât să-1 ierte în Numele lui Hristos. A luptat pentru viaţa lui şi a câştigat-o, aducându-1 înapoi la sănătate.
Când turcul era în convalescenţă, fata i-a spus cine e ea. El s-a uitat la ea cu uimire şi i-a zis: „Atunci de ce nu m-ai lăsat să mor, că eram în mâinile tale?" „N-am putut, pur şi simplu n-am putut. Eu sunt creştină şi Domnul meu Şi-a iertat duşmanii când aceştia îl răstigneau. Eu trebuie să fac la fel, în Numele Lui."„Atunci, a zis turcul cu uimire, dacă aceasta înseamnă să fii creştin, vreau să fiu şi eu unul."
• Morişcă în loc de cruce
Turnul capelei unei mari universităţi, în care pastorul este umanist (filozof care propovăduieşte valoarea omului fără să creadă în Dumnezeu) are o morişcă de vânt în loc de cruce - ceea ce simbolizează că oamenii sunt întorşi în toate direcţiile de către vânturile împrejurărilor. Numai Dumnezeu dă statornicie.

• Păcatul fricii
O femeie a trimis-o pe o prietenă a ei să cumpere gladiole, dar fiind foarte zgârcită a regretat imediat impulsul de a cumpăra o frumuseţe atât de costisitoare. Când prietena s-a întors cu florile, femeia era într-o stare foarte agitată. S-a dus la culcare bolnavă şi a fost sub tratament medical multe săptămâni, cheltuind pe doctorii şi pe medic de o sută de ori mai mult decât pe gladiole. (Frica este costisitoare)
• Campioana pesimismului
în India există o pasăre pe care o chemă „Păcat s-o faci". Se zice că noaptea ea doarme cu picioarele în sus, în aer, ca să sprijine cerul să nu cadă! Pasărea aceasta este campioana pesimismului şi a îngrijorării. Ea nu se odihneşte nici ziua, nici noaptea - zice povestea, şi de aceea e subţire, sfrijită şi neastâmpărată.
Unii dintre noi suntem ca pasărea aceea. Dar noi nu suntem obligaţi să fim aşa. în locul acestei păsări, putem contempla tabloul prin care un artist a înfăţişat odihna, reprezentând o pasăre pe un cuib aflat deasupra unei cascade uriaşe, în spume. în mijlocul vacarmului

şi al haosului acelor ape în spume, pasărea este simbolul liniştei, al odihnei, al calmului. Noi trebuie să învăţăm să fim aşa.
• Alternativă
Frica de moarte. Aşa cum pasărea de pe ramura răsucită de furtună poate zice în momentul în care ramura este frântă: „Foarte bine, rupe-o, căci eu am o alternativă, eu am aripi", tot aşa putem spune şi noi morţii: „Poţi tu să-mi frângi ramura vieţii acesteia pământeşti; eu am o alternativă - eu am nemurirea, eu îl am pe Dumnezeu". Nimic nu poate frânge aceasta!
• îngrijorare şi frică
Doi jucători de baseball, foarte buni prieteni, jucau în echipe adverse. Ambii erau experţi în bătutul mingii şi ambii doreau cu ardoare să câştige campionatul. Echipele celor doi erau pe acelaşi loc în clasament şi urmau să joace împreună meciul decisiv. Unul dintre ei, pe nume Cobb, a recurs la o stratagemă, desigur dubioasă din punct de vedere moral: când echipele au intrat pe teren, el a refuzat să vorbească cu prietenul şi adversarul său Joe. Bietul Joe a început să se frământe, întrebându-se cu ce 1-a putut supăra chiar aşa tare pe bunul său prieten Cobb. Şi din cauza îngrijorării, a început să facă greşeli în joc şi... a pierdut meciul. îngrijorarea şi frica i-au furat îndemânarea.
• Siguranţa iertării
Dr. Harvard Kelly, marele chirurg, i-a spus unui pacient: „Ceea ce-ţi trebuie dumitale este un Nou Testament." Şi vindecarea din Noul Testament, de care avea nevoie pacientul acela, era siguranţa iertării, a harului, a împăcării. Noi avem nevoie de un Dumnezeu iertător.
• Constatarea unui **pastor**
Un pastor a făcut primul pas spre victorie atunci când s-a ridicat îhtr-o adunare şi a spus: „Cei doi duşmani de moarte ai vieţii mele de până acum au fost «nu pot» şi «mâine» şi ei mi-au ologit întreaga slujbă". „Eu nu pot face asta" sau „Voi putea-o face mâine", acestea sunt cele două mâini paralizante care au fost puse peste mine.
%/ **Nu-i drum înapoi**
Trupele romane au fost trimise de Cezar să cucerească insula care este Anglia de azi. Când corăbiile romane au apărut la orizont, mii de cetăţeni ai insulei s-au adunat pe malurile înalte ca să-şi apere ţara. Dar, spre marea lor mirare, au văzut că primul lucru pe care romanii abia debarcaţi l-au făcut, a fost să dea foc corăbiilor lor, lipsin-du-se astfel de singura posibilitate de retragere în caz de nevoie. (Animaţi de un asemenea spirit, puteau ei să nu izbândească?)
/* **Adevărata convertire
într-o adunare de evanghelizare, un om a ajuns la naşterea din nou. El se ocupa cu comerţul de

băuturi spirtoase. A doua zi după întoarcerea lui la Dumnezeu, a pus pe uşă următorul anunţ: „încetare de comerţ".

%/ **Lecţia renunţării**

într-o zi, jucându-se cu un vas de mare valoare, un băieţaş a băgat mâna înăuntru, dar n-a mai putut s-o retragă. Tatăl lui a încercat să-1 ajute, dar în zadar. Tocmai se gândea că va trebui să spargă vasul, când i-a venit o idee: „Copilul meu, spune tatăl, încearcă încă o dată, deschide-ţi mâna şi întinde degetele şi apoi trage-o afară." Spre marea lui mirare, copilul i-a răspuns: „A, nu! Nu pot să-mi întind degetele pentru că dacă aş deschide mâna, aş scăpa banul pe care îl am în pumn".

1/ **Ascultarea**

Billy Graham 1-a întrebat pe un ofiţer ce preferă pe câmpul de aptă: curajul sau ascultarea. „Ascultarea", a răspuns ofiţerul.

/* **Decretul lui Diocleţian

împăratul Diocleţian, în eforturile sale de a distruge creştinismul, a publicat un decret care pedepsea cu moartea pe toţi posesorii Bibliei. Chiar şi membrii familiei trebuiau executaţi, dacă nu au denunţat pe cei ce se făceau vinovaţi de acest lucru ilegal.

Doi ani mai târziu, împăratul se lăuda astfel: „Am exterminat

92

93

complet toate scrierile creştine." Cu toate acestea, mai târziu, când a promis o recompensă considerabilă pentru fiecare exemplar din Biblie ce îi va fi adus, Constantin a primit în 24 de ore, 50 de exemplare.

• Aşa vorbeşte Domnul

în Vechiul Testament se repetă de 2600 de ori cuvintele: „Aşa vorbeşte Domnul".

• Convertirea ateului

Pe când călătorea cu trenul, generalul Lew Wallace 1-a întâlnit pe colonelul Robert Ingersoll, un binecunoscut ateu. Amândoi s-au adâncit într-o discuţie despre „nebunia creştinismului". Deodată, colonelul Ingersoll 1-a fixat pe general şi i-a spus: „Sunteţi foarte inteligent şi aveţi o cultură vastă. De ce nu scrieţi o carte despre absurditatea creştinismului şi despre faptul că Hristos n-a existat niciodată? O astfel de carte ar avea un mare succes."

Râvnind după glorie, generalul Wallace şi-a petrecut următorii ani în căutarea materialelor pentru o astfel de carte. Apoi a început să scrie. Dar la finele capitolului IV, el a început să-şi dea seama că Isus Hristos a existat cu adevărat. Mai târziu, a căpătat şi convingerea că El a fost mai mult decât un personaj istoric. La vârsta de 50 de ani, Wallace, pentru prima dată în viaţa sa, a îngenuncheat şi s-a rugat Domnului Isus ca El să devină şi Mântuitorul său personal. El a rescris primele 4 capitole şi apoi a continuat într-un stil nou, până la terminarea acelei cărţi care a zguduit milioane de cititori din lumea întreagă şi care se numeşte „Ben Hur."

• Bibliile şi cărţile juridice

în cărţile juridice ale Americii există 32 de milioane de instrucţiuni - 32 de milioane de porunci menite să-i facă pe oameni buni. „Să iubeşti", scrie în Biblie şi iubirea devine împlinirea legii.

• Divizare lăuntrică

„Aaron a ridicat un altar înaintea lui şi a strigat: «Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului.»" (Exod 32:5). Astăzi ne închinăm

94

viţelului de aur, iar mâine ne închinăm Domnului! Observaţi cui îi este dat „astăzi" şi cui îi este dat „mâine".

v' Atitudini corecte

„Sever cu tine, gingaş cu alţii şi cinstit cu toţi."

• Tonul standard
La Radio Washington, la o anumită oră din zi se dă „tonul standard", după care toată naţiunea să-şi acordeze instrumentele. Tot ceea ce se îndepărtează de tonul acela este dezacord. (în Isus, Dumnezeu ne-a dat tonul standard al vieţii umane).
***/ Cântarea celui salvat**
Ce-ar fi făptura-mi fără Tine Mântuitorul meu slăvit Ce-aş fi de n-ai fi Tu în mine Cu harul Tău nemărginit. Aş fi un bulgăre de gheaţă, Un chip de humă fără viaţă, O stâncă-nvăluită-n ceaţă Şi-o noapte fără dimineaţă. Aş fi un far fără lumină Pustie de nisipuri plină Cu vânturi fără de odihnă Cu şerpi şi scorpii ce-nvenină. Aş fi o albie uscată Pe unde-a fost un râu odată O frunză smulsă şi purtată Fără de scop în lumea toată.
De n-ai fi fost Tu, bunătate începătorule a toate Cu haruri mii şi minunate Ce totul vrea şi totul poate, Eu n-aş sti azi ce-i strălucirea Vieţii-n mii şi mii de feţe Şi n-aş fi cunoscut iubirea Cu-nfiorări şi frumuseţe. Aşa aş fi dar, slavă Ţie! Tu-mi eşti a vieţii bogăţie, Comoara harurilor vie Ce mă inundă pe vecie. Tu m-ai suit în slăvi divine Din lutu-ntunecoasei tine Isuse, sunt ce sunt prin Tine Acum şi-n veacul care vine.

• Neatenţie
Am primit de la fratele Hodoroabă, care era cu transmisiile de la Monte Carlo, o diagramă pentru fiecare oră şi ţară. Auzisem că fratele Billy Graham urma să predice şi am dorit mult să îl ascult. Am întrebat pe unul, pe altul şi nimeni nu ştia precis când. De fapt, eu aveam pro-
95
gramul în casă, dar nu l-am studiat. Şi ce am căutat de atâta timp, am găsit în câteva clipe (îs. 34:16 - căutaţi în Cartea Domnului şi citiţi Ioan5:39).
• Iubirea de bani
Johann August Suter, în vârstă de 31 ani, originar din Rynenburg, Elveţia, şi-a părăsit soţia şi cei trei copii şi a plecat din Franţa spre New York, în 1834. Voia să fie cât mai departe de tribunalele europene. A stat la New York o perioadă, a făcut rost de bani şi s-a îndreptat spre Missouri. De acolo, în 1837 pleacă spre necunoscut. Ajunge în California şi face din pământul acela o „nouă Elveţie." Devine agricultor, dispune de mari suprafeţe de pământ fertil, plantează pomi, viţă de vie, cereale etc. După 14 ani, îşi cheamă soţia şi copiii.
în ianuarie 1848, James W. Marshall, dulgherul lui Suter, **a** observat nişte granule aurii într-o grămadă de nisip. Suter **a** verificat şi a constatat că este aur. A adunat câţiva albi în jurul lui şi i-a pus să-şi dea cuvântul că nu vor spune nimănui. în acele momente, **s-a** gândit că a devenit cel mai bogat om din lume.
Ştirea s-a răspândit şi oamenii lui Suter şi-au părăsit lucrul pentru a căuta aur. Vitele nu au mai fost mulse, iar roadele au putrezit. Mulţimi de oameni s-au înghesuit să taie vacile lui Suter, călcând în picioare recolta şi stricându-i hambarele. Peste noapte, Suter a sărăcit ca un cerşetor, sufocat de propriul său aur, asemenea regelui Midos. în aceste condiţii a fost nevoit să se retragă la Eremitage. Acolo l-au găsit soţia şi cei trei copii. Epuizată de drum, soţia a murit imediat după sosire, împreună cu cei trei copii, Suter a conceput în taină un nou plan pentru a ajunge bogat.
în 1850, când California a fost primită în rândul S.U.A., Suter înaintează statului o petiţie în care arată că întregul teritoriu îi aparţine. Depune reclamaţii împotriva a 17.221 fermieri care s-au aşezat pe plantaţiile lui şi îşi trimite fiul cel mare la Washington să studieze „Dreptul", pentru a conduce procesul.
După patru ani de proces, la 16 martie 1855 sentinţa este în sfârşit pronunţată. Incoruptibilul judecător Thompson, cel mai înalt funcţionar al Californiei, recunoaşte drepturile lui Suter asupra pământului

ca fiind întemeiate şi intangibile. în acea zi, Suter şi-a atins ţinta. Era cel mai bogat om din lume.
Dar, la vestea sentinţei, în San Francisco şi în întregul stat izbucneşte un adevărat uragan. Palatul Justiţiei e luat cu asalt şi incendiat. Fiul cel mare al lui Suter e încolţit de bandiţi şi se împuşcă; cel de-al doilea e asasinat, cel de-al treilea fuge şi se îneacă. Suter reuşeşte cu greu să dispară. Totul e pierdut. Doar o idee mai arde în creierul lui confuz: dreptul său proces. Timp de 25 de ani, în apropierea Palatului din Washington, Suter şi-a cerut cu insistenţă drepturile. în data de 17 iulie 1880, este doborât de un atac de cord. Oamenii au găsit un cerşetor mort. Un cerşetor care poartă în buzunar o reclamaţie care îi asigură, după toate legile pământeşti, dreptul asupra celei mai mari averi din istoria omenirii.

•" Poarta uitată deschisă. Căderea Bizanţului

Turcii, în frunte cu Mahomed, au luptat împotriva Bizanţului mult timp şi nu l-au cucerit. Dar într-o noapte, cei din Bizanţ au uitat deschisă o poartă mică. Pe această poartă au intrat duşmanii şi Bizanţul a căzut. O întâmplare măruntă, ca un grăunte de praf, Kerkaporta, poarta uitată, a hotărât asupra istoriei omenirii la 29 mai 1453.
Uşa inimii noastre trebuie să fie închisă ca să nu intre duşmanul.

i/ Călăuzirea divină

în 16 ianuarie 1912, pe căpitanul Scott 1-a călăuzit busola, în drumul său spre Polul Sud. înapoi însă, busola nu mai avea valoare. Pe cei credincioşi îi călăuzeşte Domnul Isus, pe tot drumul care duce spre cer.

f' Când îl vei găsi pe Dumnezeu

Un tânăr s-a apropiat de un sfânt, un indian care stătea pe malul Gangelui, şi 1-a întrebat cum L-ar putea găsi pe Dumnezeu. Omul acela 1-a apucat şi 1-a ţinut sub apă, până era aproape să se înece. Când a ieşit la suprafaţă, tânărul 1-a întrebat: „De ce aţi făcut asta?" La care indianul a răspuns: „Când îl vei dori pe Dumnezeu aşa cum ai dorit aerul în timp ce erai sub apa din râu, atunci îl vei găsi."

97

• Ultima oră a istoriei

La 16 iulie 1945, o lumină deosebit de strălucitoare a luminat deşertul nisipurilor din New Mexico. Un savant, care a observat acest lucru, a plâns: „Doamne" a spus el, „noi am creat iadul". De atunci, lumea nu a mai fost aceeaşi. Am intrat într-o nouă eră a istoriei, probabil ultima.

•" De ce avem nevoie?

în India, un hindus mi-a spus: „Am nevoie de ceva aici", şi a arătat spre inimă. Acesta e strigătul tuturor oamenilor din toate timpurile: „Am nevoie de ceva aici!" *(Lumea în flăcări, de Billy Graham)*

• Pregătirea pentru ultima călătorie

Cezar Borgia a spus în ultimele sale clipe: „M-am pregătit în tot cursul vieţii mele şi acum iată, sunt în pragul morţii mele, complet nepregătit". (Amos 4:12)

• Cum lucrează păcatul

Psihologii au învăţat că dacă pun o broască în apă fiartă, aceasta poate să sară afară. Dacă pun broasca în apă călduţă, pe care o înfierbântă treptat, pot să o fiarbă acolo, fără ca ea să mai sară afară. Aşa este şi cu păcatul.

i/ Sir Thomas Scott, primul cancelar al Angliei Sir Thomas Scott, primul cancelar al Angliei, a spus pe patul de moarte: „Până în această clipă am fost convins că nu există nici Dumnezeu, nici iad. Acum simt şi ştiu că există şi unul, şi celălalt şi sunt osândit la pierzare, prin judecata dreaptă a Celui Atotputernic.

t/ Prinţul de care avem nevoie

0 femeie din India a aflat că era păcătoasă, că Dumnezeu este sfânt şi că nu poate să treacă cu vederea păcatul. Ea adesea spunea: „Aş avea nevoie de un prinţ mare, care să stea între

sufletul meu şi Dumnezeu". întâmplător, ea a aflat că Biblia cuprindea planul Mântuitorului care a murit pentru păcătoşi şi astfel a cerut cuiva să i-o
citească. Acela a început cu primul capitol al Evangheliei după Matei şi pentru că a auzit lista numelor din genealogia lui Hristos, femeia s-a gândit: „Ce prinţ minunat trebuie să fie acest Isus dacă are o linie aşa lungă de strămoşi!" Iar când cel ce citea a ajuns la versetul: „Şi-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lui" (Matei **1:21),** femeia a strigat: „Acesta este prinţul pe care îl vreau. Prinţul care este şi Mântuitorul."

• Remedierea defecţiunii

în timp ce un domn îşi conducea maşina „Ford", s-a defectat ceva la motor. A coborât, s-a uitat, dar n-a găsit defecţiunea. Şi cum stătea aşa, a făcut semn cu mâna unei alte maşini care trecea pe acolo, pentru ajutor. Dintr-un turism nou, marca „Lincoln", a coborât un bărbat înalt şi elegant, care 1-a întrebat: „Ei, care este necazul?" „Nu pot să-mi pun în mişcare Fordul", a fost răspunsul. Străinul a făcut câteva reglări şi a spus: „Acum porneşte maşina!" Motor s-a pus în mişcare. Omul s-a îndreptat recunoscător spre străin, s-a prezentat şi 1-a întrebat: „Care este numele dumneavoastră, domnule?" „Sunt Henry Ford." Cel care a construit Fordul ştie cum să-i pornească motorul.

Dumnezeu te-a făcut şi pe tine, şi pe mine şi numai El ştie cum să conducă viaţa ta şi a mea.

• Sentinţă finală

Când era tânăr, judecătorul Warren Candler practica avocatura. Unul dintre clienţii săi se făcea vinovat de un omor. Avocatul a pledat şi 1-a salvat. Juriul 1-a considerat nevinovat. Anii au trecut şi din nou acest om a ajuns în faţa instanţei, iar vina sa a fost crima. Avocatul care îl apărase la prima judecată era acum judecător la tribunal. Juriul a dat verdictul „vinovat." Candler i-a spus: „La prima judecată am fost avocatul tău, acum sunt judecătorul tău. Juriul m-a însărcinat pe mine să-ţi aduc la cunoştinţă sentinţa prin care urmează să fii spânzurat".

Astăzi, Isus este avocatul nostru, dorind să ne ierte, dar va veni o zi înfricoşată când va fi judecătorul nostru.

98

99

^ **Nepăsare faţă de salvare**

Pe data de 17 august 1969, cetăţenii din New Orleans şi Mississippi au fost anunţaţi că se apropie uraganul Cămile. 0 parte şi-au părăsit locuinţele şi au plecat să-şi scape viaţa, dar o parte au rămas nepăsători în casele lor. Cei ce au fugit au scăpat cu viaţă. Cei ce n-au luat în serios înştiinţarea au ajuns răniţi, schilodiţi şi sute dintre ei au murit.

Uraganul Cămile a venit cu o viteză de 300 km pe oră şi a măturat totul în cale: sate şi oraşe au devenit în câteva secunde mormane de dărâmături; peste 600.000 de persoane au rămas fără adăpost. A fost aşa de violent, încât până şi asfaltul a fost făcut bucăţi.

v' La răspântie de drumuri

Am plecat odată la Fărăşeşti şi am ajuns la o răspântie de drumuri. Nu mai fusesem pe acolo de multă vreme. în dreapta era un drum şi indicatorul de pe coastă arăta „Spre Fărăşeşti." Nu ştiam ce să fac. între timp, am ridicat ochii în sus şi am văzut firele de telefon deasupra mea. Atunci am pornit înainte pe drumul cel drept, nu pe cel cu indicator, căci acela ducea în pădure. Să privim în sus! (Prov. 13:12)

^ **Afacere neprofitabilă**

Se spune că unui piţigoi i s-a oferit un viermişor în schimbul unei pene. S-a învoit şi a făcut târgul. Apoi i s-a propus ca târgul acesta să continue. Piţigoiului i s-a părut bună afacerea: „Nu va mai trebui să alerg toată ziua după un vierme şi... ce dacă dau câteva pene!". Dar într-o zi, piţigoiul s-a trezit îngrozit că a rămas fără pene şi că nu mai poate zbura. Şi-a vândut puterea de a zbura pe viermi şi acum era ţintuit la pământ.

Povestea aceasta se petrece mereu sub ochii noştri: puterile sufletului, abilităţile lui de a se avânta spre zări sunt vândute pe lucruri fizice. în scurtă vreme, omul este un suflet mort, înconjurat de lucruri.

\/ **Fără Dumnezeu**

în 10 august 1977, o găină a urcat până la jumătatea scării, la noi în şură, căutând să ajungă în pod. M-am uitat să văd ce face.

Deodată, a privit în sus şi a început să zboare, dar nu a ajuns în pod, ci jos. Aşa e şi cu unii oameni. Ei doresc să se înalţe, se trudesc, dar tot jos ajung, fără Dumnezeu.

i/ **Unitate deplină**

Pe când să înceapă să cânte cu instrumentele, fraţii din Sinteşti au observat deodată că la un basflighorn nu funcţionează două clape. Cântarea a început, fratele cânta cu el, dar cele două clape nu erau bune. Peste cele două sărea când trebuiau apăsate.

Trei - credinţa, nădejdea şi dragostea (1 Cor. 14:8)

»/ **Cartea care schimbă viaţa**

Juan Chavez era un tânăr foarte solid, care devenise bandit în New Mexico. Datorită faptului că avea o putere de Hercule, a băgat groaza în toţi mexicanii. Era omul nr. 1 vânat de poliţie, ale cărei încercări de a-1 prinde au rămas zadarnice. într-o zi, el s-a prezentat de bunăvoie la Tribunalul Mexican din Soltilo şi a zis judecătorului: „Eu sunt Juan Chavez". Judecătorul a rămas încremenit. Numele îi era prea cunoscut, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor. După câteva clipe, dezmeticindu-se, judecătorul îl întreabă: „Cine te-a adus aici?", căci nu vedea pe nimeni cu el. Chavez ţinea în mână o Biblie pe care a ridicat-o şi a zis: „Cartea aceasta m-a adus, am venit să-mi plătesc datoriile."

Din mare bandit, Juan Chavez a devenit om mântuit, cu o viaţă pe deplin schimbată. El a explicat judecătorului cum, după o tâlhărie, printre lucrurile furate a găsit Biblia aceea. Ascunzătoarea şi-o avea într-o peşteră şi, cum nu avea altceva de făcut acolo, s-a apucat să citească Biblia, nemaiputându-se lăsa de ea. Biblia i-a descoperit starea sa păcătoasă şi i L-a arătat pe Mântuitorul. Predându-se Domnului, viaţa i-a devenit schimbată, păcatele iertate, iar acum voia să-şi ispăşească vina şi faţă de oameni.

\/ **în America,** multe biserici au în turnul lor o inscripţie lu-oasă cu cuvintele: „Isus mântuieşte." Viaţa păcătoşilor mântuiţi inează însă mult mai puternic şi confirmă adevărul acesta.

• A doua venire a Domnului Isus

Cea de-a doua venire a lui Hristos Domnul ocupă un loc proeminent în Biblie. Ea este pomenită de 1527 ori în Vechiul Testament, de 318 ori în Noul Testament şi este tema dominantă în 17 cărţi din Vechiul Testament. De fapt, 7 capitole din 10 fac referire la a doua venire.

• Două greutăţi

în data de 4 septembrie 1977 am fost la Variaş, chemat fiind în familia unui frate. El avea un ceas de perete de care atârnau două greutăţi. Una dintre ele arăta ora exactă. Sunt multe greutăţi care atârnă de noi. Ele au scopul lor, ne fac să mergem şi ne fac să cântăm.

• Regina Victoria

într-o zi, regina Victoria a Angliei a auzit o predică despre a doua venire a Domnului Isus. Ea a spus: „Mi-ar plăcea ca Isus să vină cât mai sunt pe pământ, ca să pot depune coroana mea la picioarele Lui".

• O **mie de dovezi**

Pentru cine vrea să creadă Am o mie de dovezi, însă nu mai am niciuna Când tu nu mai vrei să crezi.

• Pericolul lucrurilor pământeşti

Creştina a fost dusă de Tălmăcitor într-o odaie din casa lui, unde era un om cu o greblă în mână, care nu putea privi decât în jos. Cineva stătea deasupra capului său, ţinând în mână o coroană cerească, pe care voia să i-o dea în schimbul greblei de gunoi. Dar omul nu se uita în sus, nici nu lua seama, ci grebla mereu adunând paie, surceluşe şi praful de pe jos. (Grebla - firea pământească) Creştina a exclamat: „Doamne, izbăveşte-mă de grebla de gunoi!".

• Creştina e dusă într-o odaie frumoasă. Tălmăcitorul îi cere să se uite să vadă dacă poate găsi ceva frumos. A zărit un singur păianjen pe perete (păianjenul e otrăvitor şi ajunge şi în casele împărăteşti).

I

• Recunoştinţa. Exemplu de mulţumire.

Tălmăcitorul a dus-o pe Creştină şi pe copiii ei într-o odaie, unde se afla o cloşcă cu pui, şi i-a poftit să se uite câteva clipe. Unul dintre pui, ori de câte ori bea apă, îşi ridica în sus capul. „Uitaţi-vă ce face puişorul şi învăţaţi de la el de unde vă vin toate binecuvântările, pentru ca atunci când le simţiţi, să priviţi în sus", a spus Tălmăcitorul.

• **Răbdare**

Tălmăcitorul le-a mai arătat un măcelar care tăia o oaie, dar oaia era liniştită şi suferea moartea cu răbdare. Tălmăcitorul spuse: „De la această oaie să învăţaţi a suferi, a răbda nedreptăţile fără cârtiri şi fără tânguiri. Vedeţi cum suferă moartea, fără nicio împotrivire. împăratul vostru vă numeşte oile Sale".

i/ Armonie. Pace.

Tălmăcitorul a dus-o pe Creştină cu copiii ei în grădină, unde se aflau multe feluri de flori. „Vedeţi voi toate acestea? Ele se deosebesc ca soi, culoare, miros şi tărie. Unele sunt mai bune decât altele; totuşi, unde le-a pus grădinarul acolo stau şi nu se ceartă între ele".

• Rodire

Tălmăcitorul i-a dus într-o ţarină în care se semănase grâu şi secară; au văzut aici că toate spicele aveau vârfurile tăiate şi rămăseseră doar paiele. El le-a spus: „Pământul acesta a fost îngrăşat, arat şi semănat, dar ce vom face cu ce a crescut pe el?" Creştina spuse: „Arde o parte, iar din ce rămâne, fă gunoi. Cum vedeţi, rodul este lucrul pe care îl căutaţi; şi pentru că lipseşte, osândiţi secerişul la foc şi să fie călcat în picioare de oameni".

• Numai frunze

Tălmăcitorul îi duse iarăşi în grădină, lângă un pom, a cărui inimă era putredă, dar care tot mai făcea frunze. Atunci, îndurare spuse: „Ce înseamnă asta?" „Acest pom, spuse Tălmăcitorul, care pe dinafară este frumos, dar a cărui inimă este putredă, poate fi asemănat cu mulţi care se află în grădina lui Dumnezeu; cu gura, ei vorbesc frumos

pentru Dumnezeu, dar în fapt nu vor să facă nimic pentru El; frunzele lor sunt frumoase, dar inima lor nu este bună decât ca iască pentru amnarul diavolului."

^ **Inelul pentru logodnă**

Din frumoasele tradiţii ale gauchosilor au mai rămas şi cursele de cai (argentinieni), precum şi „Inelul". Acesta este un sport în care participanţii trebuie să smulgă din goana calului, de pe o parte nu

prea înaltă, cu un beţişor gros doar cât un creion, un mic inel, ca o verighetă. Concurenţii sunt mai ales tineri. Câştigătorul oferă inelul fetei pe care şi-o alege drept logodnică.

^ **Curăţia inimii**

Un tablou foarte sugestiv e cel al cupei (reprezentând inima noastră) , pe care noi o ţinem îndreptată spre Isus, pentru ca El să o umple cu apă vie. Isus este înfăţişat ţinând în mână un ulcior de aur. Când trece pe lângă noi, El priveşte la cupa noastră. Dacă ea e curată şi golită, atunci o umple până la revărsare. întrucât El trece mereu, cupa noastră poate fi întotdeauna umplută. Aceasta este ceea ce spune psalmistul în Ps. 23 „Paharul meu este plin de dă peste el."

^ **Purtătorul poverilor noastre**

Un creştin din Africa, om al lui Dumnezeu, a povestit odată că într-o zi, pe când urca un deal ca să ajungă la biserică, auzi deodată paşi în spatele lui. întorcându-se, a văzut un om care urca din greu, ducând cu sine o foarte grea povară. Uitându-se mai cu băgare de seamă la el, a observat că avea mâinile străpunse şi îl recunoscu pe Domnul! „Doamne", strigă el, „povara pe care o porţi este oare povara păcatului lumii?" „Nu", răspunse Isus, „nu este păcatul lumii, ci este păcatul tău!"

»/ **Odihna şi viaţa**

Pe o piatră funerară dintr-un cimitir din Cluj era pictată o Biblie deschisă şi jos se aflau cuvintele: „El mi-a dat odihnă prin patima Sa şi viaţă prin moartea Sa."

104

^ **Inscripţire pe piatra funerară**

Pe o piatră funerară dintr-un cimitir din Cluj este scris: „Isus i-a zis: «Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.»" (Ioan 11:25)

^ **Ajută-i pe ai tăi**

La o evanghelizare ţinută de D. L. Moody s-a pocăit un om. Acesta 1-a întrebat pe Moody ce să facă şi el i-a răspuns să se întoarcă şi să îi ajute pe ai săi. Omul a ajuns evanghelist.

*/ **Dar la început nu a fost aşa**

în data de 18 oct. 1977 am făcut un mic popas la un tribunal al sect. 7, Bucureşti. Acolo, am văzut afişat programul proceselor care aveau să fie în 20 oct. 1977.

Din 12 procese penale - trei erau de abandon familial.

Din 25 de procese civile - douăzeci erau de divorţ-

Am întrebat o grefieră care le-a afişat, de ce sunt atâtea divorţuri. Ea mi-a zis: „Ce, e de mirare?" „Da", am răspuns eu. „Noi ne-am obişnuit cu aşa ceva", mi-a zis grefiera.

• Citirea Bibliei

Un frate a cerut o Biblie cu fermoar de la un coleg (seminarist). Soţia fratelui a sărit deodată şi a zis: „Nu-i aduceţi, frate, că nu o deschide nici pe cea fără fermoar, dar dacă mai are şi fermoar?"

v' Dreptatea Legii

Pe peretele unei săli de judecată, în faţa căruia era scaunul preşedintelui tribunalului, era scris în limba latină: „Jus Lex" - dreptatea legii.

»/ **Tăcerea**

în data de 2.XI.1977 eram în anul IV la Seminar. Vorbeam prea mult şi vedeam că de multe ori cuvintele nu sunt folositoare. Am luat hotărârea să tac, dar degeaba. Atunci, în ziua amintită mai sus, am scris pe un bilet de hârtie în limba engleză „To stop talking" - „Taci" şi

105

l-am pus în faţa mea pe bancă. Când mă uitam şi îmi vedeam scrisul, îmi aduceam aminte că trebuie să tac.

• Salutul creştinesc

într-o zi, pe când eram la Seminar, anul IV (2.XI.1977), am scris o scrisoare acasă. Am dorit părinţilor tot ce era mai bun şi m-am gândit să nu le mai scriu şi un verset din Biblie. Am fost frământat însă şi mi-am zis: „Ce sunt cuvintele mele?" Atunci le-am trimis ca salut: Coloseni 2:6-10; 1 Tes. 5:23-24 (Cuvântul lui Dumnezeu).

i/ Corectitudine

Maurizio Aletta, un tânăr de 17 ani din Torino, a primit un cadou din partea tatălui său o sumă de bani, pentru a-şi cumpăra o enciclopedie foarte scumpă, pe care şi-o dorise de mult timp. Plecând spre librărie, Maurizio s-a răzgândit însă şi şi-a cumpărat o... motocicletă. A încălecat-o, cu toate că nu avea permis, şi după puţin timp a lovit o femeie în vârstă, care traversa strada. Tânărul a venit acasă şi i-a povestit tatălui ce a păţit. Tatăl 1-a luat de mână şi 1-a dus la poliţie, unde Maurizio a fost arestat, fiind acuzat că a provocat un accident, că nu a ajutat persoana rănită şi că a condus fără permis.

• Deşertăciunea vieţii

Diva cinematografiei interbelice, Greta Garbo, a acceptat pentru prima oară în cele trei decenii de când s-a retras din viaţa publică să acorde un interviu, în care a declarat cu amărăciune: „Mi-am ratat viaţa şi e prea târziu s-o mai schimb. în fiecare zi, chiar şi când plouă, mă plimb pe afară singură şi mă gândesc la viaţa mea, la trecut. Nu sunt mulţumită de felul în care am trăit. N-am astâmpăr nicăieri, sunt incapabilă să stau într-un loc... De-aş şti măcar încotro să merg!"

• Escaladare interzisă

Piscul de nisip Barbarina, renumitul pisc din Alpi care atrage în fiecare an nenumăraţi alpinişti şi turişti, îmbătrâneşte pe zi ce trece. Escaladarea lui a fost interzisă de curând, deoarece vârful piscului „s-a înmuiat". S-a constatat că sub o crustă dură de 10 cm grosime nu se află decât nisip. Urmează ca o comisie de experţi să vină cu propuneri de salvare a acestui monument al naturii. (Stânca veacurilor -Isus Hristos).

• **Seninătate** în faţa morţii

în noaptea din 13-14 nov. 1977, am călătorit din Lugoj spre Bucureşti, în acea noapte, a trecut la Domnul cel mai bun profesor din seminar, fratele Titu Adorian. îmi rămâne în imagine pentru totdeauna seninătatea feţei lui, pe care o avea chiar şi după moarte. (Ferice de morţii care mor în Domnul.)

• Câştig prin moarte

Pe coroana adusă la înmormântarea fratelui prof. Titu Adorian, din partea Seminarului Teologic Baptist, era scris: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri este un câştig" (Filipeni 1:21).

• Fericirea din clipa morţii

Tot la înmormântarea fr. prof. Titu Adorian, pe coroana din partea Bisericii Ferentari era scris: „Ferice de acum de morţii care mor în Domnul." (Apoc. 14:13).

• întrebare şi răspuns

Pe o altă coroană, cea din partea Bisericii „Popa Rusu" era întrebarea: „Cine va locui pe muntele Tău...? (Ps. 15:1)

• **Nădejde** în faţa morţii

16.11.1977 - înmormântarea fr. Titu Adorian. Am mers pe jos vreo doi kilometri. La toate ferestrele erau oameni care priveau uimiţi. Duceam un decedat, dar cântam despre viaţă - nădejdea creştinului, a mea şi a ta.

• 16.11.1977

Am intrat în jur de 3.000 de oameni în cimitir şi am ieşit cu unul mai puţin, cel rămas în groapa rece a pământului, fr. T. Adorian. La fiecare îi vine rândul să intre pentru ultima oară şi să nu mai iasă.

106

107

^ Pericolul împietririi

Se spune că cea mai mare greutate pe care oamenii o au cu caii, atunci când arde grajdul, este de a-i scoate de unde sunt pironiţi. Dacă s-ar lua pe urma salvatorilor, caii s-ar salva din flăcări, dar se pare că ei înlemnesc din cauza spaimei.

1/ **în mâinile lui Hristos**

Să ne amintim de povestea omului care se rătăcise într-o seară la marginea unei prăpăstii. Ca să nu se prăbuşească, s-a agăţat de un copac aflat în imediata lui apropiere. Pomul se clătina sub greutatea lui şi omul era în sudori de moarte, în disperare. Până la urmă nu s-a mai putut ţine cu mâinile de pom şi s-a prăbuşit, dar numai vreo jumătate de metru, pentru că s-a oprit lin pe un pat de muşchi; acolo a rămas ghemuit, în siguranţă, până la ivirea dimineţii. El trebuise să abandoneze sprijinul în care şi-a pus nădejdea şi să se lase să cadă în mâinile lui Hristos - credinţa în El.

^ **Lămpile farului**

O pereche de oameni, soţ şi soţie, locuiau de mulţi ani într-un far, pe un colţ de stâncă înconjurat de apa mării! Un vizitator a venit să vadă farul şi, privind prin fereastră peste imensitatea mării, o întrebă pe femeie: „Nu vă este frică în timpul nopţii, când bântuie furtuna şi valurile izbesc farul?" Femeia a spus că nu i-a venit niciodată în minte un asemenea gând. Ea se simţea în linişte pe furtună.

întrebat la rândul lui dacă este îngrijorat când suflă uraganul, soţul femeii a răspuns: „Atunci am o singură grijă, să ţin lămpile farului mereu curate şi luminoase, tocmai ca să nu naufragieze vreun vapor.

• Ţine tare de Dumnezeu

Să ne amintim de o poveste cunoscută, în care este vorba de o barcă ce s-a răsturnat în apropierea marii cascade Niagara. Cei doi din barcă au fost luaţi de curentul apei, dar au reuşit să prindă frânghia aruncată de oamenii de pe mal. Unul dintre ei s-a ţinut tare de frânghie şi a ajuns teafăr la mal; celălalt însă, văzând o bucată mare de
lemn plutind pe apă, i-a dat drumul şi s-a apucat de lemn, părându-i-se lui că prezenta mai mare garanţie. Mărimea bucăţii de lemn nu i-a ajutat la nimic, pentru că nu mai avea legătură cu malul. (Să nu renunţăm la legătura cu Dumnezeu).

• Psalmul 8

în 2.12.1977 am plecat cu Nicu Ţolea la Arad, pe calea aerului, între orele 16^{12} - 17^{22}, la o înălţime de 5000 m, am citit Psalmul 8. A fost foarte frumos. Duminica a avut loc inaugurarea Bisericii „Speranţa".

\/ **Italia, la câştigarea independenţei**

Garibaldi, cu elanul lui, i-a chemat pe italieni să lupte pentru câştigarea independenţei de sub austrieci. Odată eliberarea obţinută, italienii l-au ales pe Vittorio ca şi conducător, iar pe Garibaldi l-au exilat într-o insulă. După un timp şi-au cerut iertare de la el şi i-au dat ca proprietate insula Capri.

Aşa facem şi noi de multe ori cu Domnul Isus. El ne-a adus biruinţa, dar în loc să-L punem la cârma vieţii îi dăm doar un mic loc în inimă.

^ **Doi stăpâni**

Un englez a vrut să cumpere toate casele dintr-un oraş, pentru ca acesta să fie numai al lui. Sir John a început să le cumpere, dar când a ajuns la ultima a întâmpinat rezistenţă. Bătrânul care locuia în ea nu a vrut să o dea. Sir John a încercat să-1 înduplece cu mult aur, în mod repetat, fără nicio izbândă. Cu aurul pe care l-ar fi primit, bătrânul ar fi ajuns bogat, dar de fiecare dată el spunea celui care era trimis din partea lui Sir John: „Spune-i lui Sir John că în oraşul Handersfile sunt doi stăpâni (proprietari)". (Câţi stăpâni are inima ta?)

*/ **Rostul suferinţei**

Pe când eram în anul IV la Seminar, am dat material ca să-mi fac un palton la comandă. Când mergeam la probă, paltonul numai aţe, ace şi linii trasate cu cretă; era urât, dar la urmă mi-am dat seama că

toate acestea îşi aveau rolul lor. Aşa e şi cu viaţa noastră. Fiecare durere, fiecare aţă şi fiecare nod ne pregătesc şi sunt necesare la formarea noastră.

^ Ce **dă gust vieţii**
Tristeţea poate fi comparată cu acţiunea piperului. Piperul este, prin el însuşi, negustos, dar adăugat la mâncare îi dă un gust minunat. Tot aşa şi tristeţea dă gust vieţii. Tristeţea după voia lui Dumnezeu.
^ **Ce învăţăm pe copii?**
Părinţii din S.U.A. caută să-i conformeze pe copiii lor cu standardele „basmului american cu zâne", care are cinci teme:
1. Mai multă avere înseamnă mai multă fericire.
2. Toţi oamenii trebuie să aparţină sau să se identifice cu „cineva."
3. O persoană care face mai multe lucruri sau adună mai mult este mai valoroasă.
4. A avea o stare psihică perfectă înseamnă a nu avea probleme.
5. O persoană este anormală, dacă nu este constant fericită. Această mentalitate a dus la o triplare a sinuciderilor în ultimii
ani, ajungându-se la 30 pe zi în rândul adolescenţilor. Dr. Dorold Tre-fert de la Institutul de Psihiatrie din Winnebog, S.U.A., a descoperit chiar şi copii sub 11 ani, care s-au sinucis.
• **Pentru autorităţile** din insula Corsica este dictonul: „Orice bătrân care moare este o bibliotecă care arde".
• **Unitate**
Credeul lui Leonard Huxley în viaţă şi în familie era: „Prin unire cresc lucrurile mici" - (unitate în familie şi Biserică).
»/ **Efectul placebo**
Doctorul Herbert Benson de la Facultatea de Medicina Harvard (SUA) a afirmat că în urma aşa-numitului efect „placebo" - sentimentul de încredere a bolnavului în medic, pe care-1 consideră a-i fi bun prieten - în organismul bolnavului se produc modificări fiziologice şi psihologice, care permit vindecarea bolii încă înainte de administrarea medicamentelor.
• **Mersul lumii**
Mersul lumii - fiecare generaţie încearcă să reinventeze roata?
• **Ravagiile eului**
Lângă Paris, pictorul modernist Jean Pierre Raynoud şi-a făcut o locuinţă. Surpriza apare chiar de la intrare. în locuinţă se pătrunde printr-o scară de incendii, după care urmează o pasarelă de navă, care duce la o uşă blindată. în interior nu există nicio fereastră, podeaua este neagră, pereţii şi plafonul sunt îmbrăcaţi în faianţă albă. Singurul contact cu exteriorul e sistemul de aerisire. în acest univers nu există decât un telefon, un scaun de fier şi un pat de spital. Restul mobilelor, mese, scaune, sunt integrate în arhitectură şi sunt îmbrăcate cu aceeaşi faianţă albă.
Pictorul explică celor curioşi că acesta este pentru el un mediu propice... creaţiei şi că doar astfel „eul" său triumfă...
• Eul **individului**
Artiştii rataţi compun poza „neînţeleşilor", mediocrii se înfăţişează hainele „veşnic-asupriţilor", nulităţile apar sub chipul „protesta-lor", iar învinşii abordează toga „mărinimoşilor."
• **Marea umanităţii**
în viaţă avem nevoie de dragoste... Dragostea- eternul liant uman - ne înnobilează şi ne înalţă fiinţa.
• **Spiritul alergării**
Mi-aş dori să-mi închei viaţa spunând: „Atât am putut". Mi-ar părea rău să-mi închei viaţa spunând: „Aş fi putut mai mult". *(Ama Peîea)*
• **Eficienţa**
„Cel care are sub priviri un singur ţel, face ca toate lucrurile să îi slujească." *(Robert Browing)*
HO

s/ Dragostea faţă de oameni

Nu încerca să le faci bine oamenilor, ci iubeşte-i. Tagore spune: „Cel ce încearcă să le facă bine oamenilor stă la uşă şi bate, dar cel ce-i iubeşte găseşte uşa deschisă."

»/ **Supremaţia dragostei**

Doi soţi care voiau să înfieze un copil s-au dus la orfelinat. Stând de vorbă cu băieţelul pe care doreau să-1 ia la ei, i-au descris în cuvintele cele mai atrăgătoare nenumăratele lucruri pe care aveau să i le dea. Spre mirarea lor, băieţaşul le-a spus: „Dacă nu aveţi să-mi daţi decât o locuinţă bună, haine, jucării şi tot ce au majoritatea copiilor, ei bine, atunci prefer să rămân aici". „Dar bine, ce altceva doreşti?", 1-a întrebat femeia. „Doresc numai pe cineva care să mă iubească", a răspuns copilul. Chiar şi un copil ştie că omul „nu trăieşte numai cu pâine". (Matei 4:4)

• Uneori

Diaconul bătrân al unei parohii a fost odată întrebat dacă este creştin. Acesta a răspuns: „Uneori".

«/ **Adjectivele posesive**

Mulţimea adjectivelor posesive pe care le folosim zilnic ne arată egoismul şi preocuparea noastră. Exemplu: casa mea, soţia mea, salariul meu etc.

*/ **Transmis**

Un tablou din Anglia reprezintă un soldat pe front, trimis să repare firele de comunicaţie. Mesajul care trebuia transmis prin aceste linii putea salva viaţa a sute sau mii de oameni. El a găsit locul unde firul era rupt, dar nu avea cu ce să-1 repare. Atunci, în timp ce obuzele explodau în jurul lui, a luat capătul firului rupt în stânga şi pe celă-lalt în mâna dreaptă, restabilind legătura. Acest tablou dramatic avea titlul un singur cuvânt: „Transmis".

Pe cruce, Isus a restabilit legătura între Dumnezeu şi om (Efes. 2:14).

• „Ce sunteţi vorbeşte atât de tare, încât nu pot auzi ce spuneţi." ***{Emerson)***

• Convertire

Tom Allan, celebrul predicator scoţian, s-a întors la Dumnezeu când un soldat negru cânta: „Erai acolo când au răstignit pe Mântuitorul meu?". Nu 1-a mişcat pe Allan nici cântecul, nici vocea, ci numai duhul care-1 însufleţea pe soldat. Atunci s-a întors către Mântuitorul său. (Mărturia creştină)

• Ce mai pot face morţii? Să deschidă ochii celor vii.

• Când am dat mâna cu fraţii din Nuşfalău, în 8.01.1978, la amvon eu eram ultimul. în partea dreaptă nu mai aveam pe nimeni, dar am luat în mână Biblia, plin de bucurie că Biblia ne leagă de fraţi. (Să ţinem Biblia în mână şi să o citim.)

• Renunţare la păcat

Servind masa la un frate, am avut o surpriză. El mi-a zis: „Frate, eu am venit de pe unde se bea vin. Nu vreţi să vă servesc cu vin?". pNu", am răspuns eu. Toţi venim din locul unde se bea vin, dar nu am luat vinul cu noi. Toţi venim din lume în Biserică, dar nu am luat lumea cu noi.

• Altruism

în mai multe recipiente din metal au fost plasate furnici, între 20 şi 40 în fiecare recipient, după care au fost îngropate nu departe de furnicar. Ajutorul a venit imediat: furnicile libere au început să-şi dezgroape semenele captive.

• La o poartă sta un băieţel care încerca să ajungă la sonerie, însă din cauză că era mic nu reuşea. Pe acolo a trecut un bătrân care s-a oferit să-1 ridice, crezând că e casa lui. După ce a sunat, copilul a zis bătrânului: „Acum hai să fugim!". Să fim treji chiar atunci când ni se pare că facem bine.

• Păstrarea secretului

Un păstor s-a întors acasă dintr-o vizită pastorală. Soţia dorea mult să ştie ceva. El o întreabă în toată dragostea: „Tu poţi să taci?" „Da, bineînţeles." „Atunci şi eu pot."

• Optimism şi pesimism

Diferenţa dintre un pesimist şi un optimist:

Pesimistul zice: Uite câţi spini sunt în buchetul acela de flori!

Optimistul zice: Uite ce flori frumoase cresc între spinii aceia!

Pesimistul zice: Uite o sticlă pe jumătate goală!

Optimistul zice: Uite o sticlă pe jumătate plină!
Pesimistul zice: Mai rău de aşa nu se poate!
Optimistul zice: Se poate.

• Biografia lui Isus

Cineva a scris biografia lui Isus şi a intitulat-o: „Omul care S-a născut ca să moară".

• Ispita somnului

într-o biserică era un om care dormea în timpul predicii. Ca să nu mai doarmă, pastorul a dat 10 lei unui copil ca să stea lângă omul acela şi să-1 trezească. După câteva duminici, omul a întrebat pe copilul care îl trezea încontinuu de ce nu îl lasă liniştit. Copilul a spus că pastorul i-a dat 10 lei ca să-1 trezească. Omul a zis copilului: Eu îţi dau 20 de lei numai lasă-mă să dorm.

• Credinţa înşelătoare (Eruptia vulcanului Vezuviu)

Locuitorii Pompeiului au făcut greşeala şă creadă că vulcanul Vezuviu este complet stins, deoarece fusese liniştit mai bine de 3000 de ani. însă în anul 79 î.e.n. au fost luaţi prin surprindere de o erupţie care a acoperit cu lavă oraşul prosper şi pe cei ce-1 locuiau.

»/ **Parazitul din urechi**

S-a descoperit enigma sinuciderii balenelor. Ele erau găsite moarte pe dunele de nisip, de aceea se credea că se sinucid, dar nu este
aşa. Cauza s-a găsit în urechile lor: un parazit care, odată instalat, le derutează direcţia. Ele înoată spre mal, împinse şi de valuri, ajung pe pe nisip şi mor. (Aşa e şi cu unii oameni - au câte un parazit în urechi care îi derutează.)

• Conştiinţa

într-un oraş din Franţa trăiau doi preoţi. Unul bătrân, la o parohie bună, şi unul tânăr, la o parohie slabă. Cel tânăr a dorit să ajungă la parohia bună, însă cel bătrân n-a vrut. Ei au ajuns la ceartă şi toţi orăşenii ştiau. într-o zi, preotul cel bătrân a fost găsit mort, asasinat. Toţi au crezut că preotul cel tânăr este cauza. Autorităţile l-au chemat şi l-au executat. După 15 ani, mustrată de conştiinţă, o femeie s-a predat autorităţilor, spunând că ea e vinovată. înainte de oribila faptă, ea a mărturisit preotului tânăr ce urma să facă. Astfel, numai el ştia, dar nu a spus autorităţilor, ci a tăcut. Autorităţile au făcut o statuie în cinstea preotului.

• Vino acasă

Un pastor baptist din ţara noastră - Ştef, a fost în Anglia la tratament, într-o seară, s-a dus pe ţărmul Atlanticului şi a privit valurile mari ale oceanului, în largul căruia se vedeau vapoare cu luminile aprinse. Dimineaţa s-a dus din nou să vadă valurile, dar spre mirarea lui oceanul nu mai era, ci doar valuri de nisip. Şi-a întrebat gazda, care i-a răspuns că apele au o oră fixă când se întorc „acasă" şi acest lucru se petrece de mii de ani, în fiecare zi, la ora 17. Pastorul s-a dus după-amiaza la ţărm. Exact la ora respectivă, apele „au venit acasă". (Vino acasă).

• Idoli care trebuie distruşi

în timp ce Mahomed era în India cu armatele sale, a dat de un templu al lui Budha. în acel moment, în templu era un preot care se închina statuii lui Budha. Preotul i-a cerut lui Mahomed să nu distrugă statuia. Mahomed însă a luat un topor şi a spart-o. Statuia care era din lemn, era goală pe dinăuntru, dar spre mirarea lui, Mahomed a descoperit un tezaur. (Să dărâmăm idolii şi vom deveni bogaţi.)

\/ **Obstacole în calea vorbirii**

în 29.03.1948, cascada Niagara a amuţit. Minunea a ţinut 30 de ore. Cauza: nişte blocuri de gheaţă care au oprit apele fluviului. Oamenii au folosit dinamita pentru a le sparge. Vocea cascadei s-a auzit din nou. (Obstacolele care nu ne lasă să vorbim).

• Ce este omul?

Un oarecare astronom a publicat un articol într-unui din ziarele noastre importante, în care a descris minunile universului dezvăluite cu ajutorul telescopului de pe Polanar, California,

S.U.A.. După ce a vorbit despre distanţele fără sfârşit şi milioanele de noi galaxii descoperite, autorul şi-a încheiat articolul cu întrebarea: „Din punct de vedere astronomic, ce este omul?" Două zile mai târziu, în ziar a apărut un răspuns care spunea: „Din punct de vedere astronomic, omul este astronomul".
Nu are importanţă cât de imens este universul. Universul nu poate înţelege omul în nicio formă, dar omul îl poate înţelege într-o anumită măsură, aşa că măreţia universului nu minimalizează, ci dovedeşte măreţia omului creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

\/ Biruinţa vieţii

Un scriitor francez povesteşte că, revenind după mulţi ani în casa lui de la ţară, nu mică i-a fost mirarea când a văzut că într-una din camerele sale crescuse un copac. Era un castan. Sămânţa ce a încolţit nu se ştie cum, a ajuns acolo înainte să se fi pus podeaua de scândură. Primind umezeală, sămânţa a încolţit şi a răzbit printr-o deschizătură dintre scândurile podelei. Nimeni nu a ştiut de procesul tainic ce se petrecea în acea cameră. Viaţa învinge.

^ Triumful vieţii

într-un oraş din Germania s-a aşezat temelia pentru un monument istoric. între pietrele enorme a căzut o sămânţă adusă de vânt. Curând după terminarea monumentului, zăpada a început să cadă şi, pătrunzând printre pietre, a umezit sămânţa, care a încolţit. După un timp, la o margine a monumentului a ieşit la iveală o plantă mică, ce
se îndrepta avidă spre soare.
Oamenii au considerat că planta strică efectul estetic al monumentului şi au tăiat-o. Atunci, rădăcinile s-au lărgit şi trunchiul a devenit mai puternic. Oamenii au tăiat-o din nou şi apoi iar au tăiat-o, dar la ce folos? Viaţa n-a putut fi învinsă. Cu o putere din ce în ce mai mare, arborele împingea şi-şi făcea drum spre soare, până într-o zi când întregul monument s-a prăbuşit, iar arborele a învins.
Iriumful vieţii - viaţa a fost aceea care a deschis şi mormântul Domnului Isus Hristos şi a dat totul la o parte, chiar şi peceţile celui mai puternic imperiu.

• Banca conştiinţei

în Statele Unite există o bancă a conştiinţei, unde trimit bani cei mustraţi de conştiinţa lor. într-o zi, responsabilul băncii a primit o sumă mare de bani şi o scrisoare în care scria: „Dacă nu pot să dorm nici la noapte, am să trimit şi restul". El furase o sumă de bani şi conştiinţa îl mustra. Conştiinţa nu te lasă să dormi.

^ Puterea cântului

Un grup de oameni de ştiinţă germani au plecat într-o expediţie, în păduri greu accesibile, unde se aflau triburi sălbatice. înaintând în desişul pădurii, la un moment dat au fost înconjuraţi de sălbatici, având în mână suliţe pe care le-au îndreptat spre ei. Oamenii de ştiinţă s-au aşezat jos şi au dat drumul unui casetofon, cu înregistrarea cântării 593 de Beethoven. Sălbaticii au înlemnit. Au lăsat lăncile jos şi încetul cu încetul s-au apropiat de oameni. Nu a fost nicio victimă. Armonia cântării i-a înfrăţit, i-a apropiat şi i-a făcut să renunţe la omor.

^ Pericolul beţiei

în Mexic există concepţia că dacă în sticla de ţuică pui o şopârlă, atunci într-adevăr ai de-a face cu o băutură specială. Se zice că introducerea unei şopârle veninoase în sticlă dă o valoare deosebită băuturii. Se pare că şopârla, luptând-se cu moartea, secretă nişte veninuri şi sucuri care, în combinaţie cu alcoolul, fac ca băutura să fie un elixir al tinereţii şi un medicament universal.

Acest obicei circulă şi în Japonia. Nu demult, un bătrân nipon în etate de 72 de ani a încercat şi el reţeta. Astfel, a băgat în sticla cu băutură tare un şarpe otrăvitor. La o oră după cină, omul nostru a încercat să tragă o duşcă, dar, îngrozit, şi-a dat seama că fusese muşcat de şarpele care nu murise încă. A chemat prin telefon Salvarea şi medicii au început o goană după ser

prin Tokio. Au găsit şi omul a fost salvat. Câţi beau astăzi cu nesaţ fel de fel de băuturi şi nu îşi dau seama că şarpele cel vechi le otrăveşte sufletul!

• Dumnezeul care iartă

în Indonezia era un om preocupat de problema iertării păcatelor lui. El credea în mulţi zei. Odată, i-a spus soţiei: „Dragă, eu simt că trebuie să fie un Dumnezeu care e preocupat de problema păcatelor mele şi care a găsit un remediu, dar nu ştiu care este acela." într-o zi, cineva 1-a adus să asculte o predică de evanghelizare a unui misionar creştin, despre felul cum a murit Domnul Isus pentru păcatele noastre. Indonezianul s-a dus la soţia lui şi i-a spus: „Dragă, ţi-am spus că există un Dumnezeu care e preocupat şi care a iertat păcatele mele? Acum ştiu cum îl cheamă. Este Isus."

• Totul se înregistrează

Toate avioanele moderne sunt înzestrate cu o cutie neagră, de o rezistenţă extraordinară în caz de accident; în ea sunt o serie întregă de magnetofoane care sunt în legătură cu toate părţile principale ale avionului, cu motorul, cu aripile etc. în momentul în care s-a defectat ceva, defectul este înregistrat în cutie. Când se prăbuşeşte un avion, specialiştii se duc imediat şi caută cutia neagră, ascultă benzile, constată defecţiunea şi momentul prăbuşirii.

Totul va fi înregistrat şi în viaţa omului.

• Mai este o lume

Doi peşti discutau odată despre o problemă interesantă. Unul din ei zicea că numai mediul în care trăiesc ei există, adică numai lumea apei. Celălalt îi spunea că mai este şi un alt mediu. La ţărm stătea un pescar care aruncase undiţa în apă. „Poftim, îi zice peştelui celuilalt, vezi umbra aceea? Aceea e din alt mediu." „Aceasta nu e decât o superstiţie" - zise peştele necredincios. între timp, acesta din urmă a văzut momeala în undiţă şi s-a aruncat s-o prindă. Deodată, s-a trezit prins şi scos din apă. Atunci şi-a dat seama că mai există un alt mediu, o altă lume, dar era prea târziu. (Mai este o lume)

• Rabi Iohanan **Ben Zăceai şi** Titus

în jurul anului 70 d.H., Ierusalimul a fost înconjurat de ostile romane. Asupra lui se abătuse pedeapsa lui Dumnezeu din cauza păcatelor. Foametea făcea mii de victime. Mamele îşi sfâşiau proprii lor prunci pentru a-i mânca. Romanii nu îngăduiau introducerea de alimente în oraş. Singurul lucru pe care l-au permis, în bătaie de joc, a fost îngroparea morţilor în afara cetăţii. Crunt lovit, oraşul însă rezista. Populaţia nu voia să se predea. Rabi Iohanan ben Zăceai, recunoscut de toţi ca fiind conducătorul spiritual al evreilor, ceru atunci învăţăceilor săi să-1 pună într-un sicriu, ca şi când ar fi mort, şi să-1 ducă în afara oraşului. Acolo se strecură şi reuşi să ajungă până la cortul lui Titus, conducătorul trupelor romane. Căzu în genunchi înaintea lui şi-1 imploră: „Stăpâne, ai milă de mulţimea de copii nevinovaţi din cetate şi de mamele care se sting de foame." „Opreşte!", a răspuns Ti-tus.„De la primul cuvânt pe care l-ai rostit, ai şi minţit."

Iohanan ben Zăceai, ale cărui buze nu se spurcaseră niciodată cu o minciună, nu înţelegea ce voia să spună generalul roman. Dar acesta continuă: „Mincinos ce eşti, de la primul cuvânt mi-ai zis „Stăpâne!", dar dacă eu sunt stăpânul vostru, de ce nu-mi deschideţi cu drag porţile cetăţii? Dacă vă sunt stăpân, de ce nu mă primiţi cu arcuri de triumf şi osanale? Dacă eu sunt socotit de voi stăpânul, de ce trebuie să vă asediez cetatea?" Iohanan ben Zăceai nu avu ce să-i răspundă. Pentru prima oară, o minciună întinase buzele lui.

Aşa fac oamenii cu Dumnezeu. îl imploră, îi zic Stăpân, dar nu-şi deschid inima ca să-L primească cu adevărat.

• Helen Keler nu putea vedea, nu putea auzi şi nici nu putea să vorbească. Ea nu putea să comunice cu nimeni, în niciun fel. Aşa se născuse. în cele din urmă, s-a reuşit să se comunice cu ea. I s-a vorbit

despre Dumnezeu. Ea zicea: „îl cunoşteam, dar nu-I ştiam Numele." Helen Keler a ajuns o creştină renumită.

• Jocul ghicitoare

Un tată voia ca băiatul lui să fie ocupat şi i-a dat un joc-ghicitoare. Acest joc de răbdare reprezenta lumea şi era format dintr-o mie de bucăţi. Tatăl credea că fiul lui va fi ocupat toată ziua. Dar în scurt timp, băiatul i-a adus jocul gata dezlegat. Tatăl 1-a întrebat: „Cum l-ai făcut atât de repede?" Băiatul i-a răspuns: „A fost foarte uşor. Pe faţa cealaltă am văzut figura unui om. Când am pus omul la loc, şi lumea era la locul ei." Problema este omul.

• Ravagiile beţiei

în California, un om a distrus un bar pe când era beat. L-au băgat la închisoare. în seara următoare, l-au adus la adunare. Când oamenii au fost îndemnaţi să intre, el a zis: „Nu voi merge. Nu vreau să mă fac de râs", dar cu o seară înainte se făcuse de râs.

• Consecinţele unei alegeri greşite

Bertrand Russel 1-a înlăturat intenţionat din viaţa sa pe Hristos şi a ales calea cea largă. El a scris o carte: „De ce nu sunt creştin". în autobiografia sa, una dintre cele mai deprimante cărţi care se poate citi, el zice: „Suntem pe ţărmul unui ocean, strigând cu disperare în noapte şi în haos. Uneori ne răspunde un glas în groaza nopţii, glasul unuia care-i gata să se înece; apoi se lasă din nou liniştea. Lumea este groaznică pentru mine. Nenorocirea atâtor oameni este atât de mare căci, cunoscând oamenii, înseamnă să le cunoaştem şi tragediile. Tragediile lor, în general, înfăţişează locul de seamă în jurul căruia îşi duc viaţa."

Iată ce se găseşte la capătul căii largi.

• Tatăl şi fiul. Atitudine incorectă

Un tânăr student la o universitate din California şi-a vizitat tatăl, care era o vedetă de cinema. El i-a spus: „Tată, plec, îmi părăsesc studiile şi mă fac hippie. Şi aş vrea să-ţi mai spun încă ceva: Tată, nu pot

să te sufăr şi aş vrea să ştii pentru ce te urăsc!" Tatăl s-a scandalizat: „Da, desigur, aş vrea să ştiu". „Te urăsc pentru că mi-ai făcut viaţa prea uşoară, nu m-ai pus niciodată să muncesc, nu mi-ai dat decât satisfacţiile trupeşti şi de ele m-am săturat..."

i **• Derutarea tânărului**

Un tânăr a spus unui ziarist: „N-am o cauză pentru care aş fi gata să mor şi, ca atare, voi muri fără nicio cauză."

• Atitudine faţă de materialism

Un grup de tineri de la o universitate americană s-au adunat odată şi, cu ajutorul unor drugi de fier, au sfărâmat un ordinator enorm de scump. Când li s-a spus: „De ce aţi distrus acest ordinator atât de scump?", ei au răspuns: „Acesta este simbolul domniei materialismului. Dacă maşinile lucrează la fel ca oamenii, se tinde ca şi oamenii să acţioneze ca nişte maşini şi acest lucru nu-1 vrem."

Tinerii vor o cauză de apărat, mai adâncă decât materialismul de suprafaţă.

• Predica celor necredincioşi

Un misionar 1-a convertit pe un păgân. Misionarul se pregătea să plece în altă parte. înainte însă, cel convertit i-a zis: „Tu pleci, dar pe mine cui mă laşi?" „La vecini", i-a răspuns misionarul. „Ei îţi vor spune când nu eşti pocăit şi îţi vor arăta ce să faci." (ex. Faraon lui Avraam)

***s/* Scrisoarea care nu a fost citită**

împotriva lui Iulius Cezar s-a pus la cale un complot la care au participat 60 de persoane. în 15 martie 44 d.H. a fost convocată o adunare a Senatului, în care s-a hotărât asasinarea lui Cezar. Acesta era aşteptat de complotişti. Decimus Iunius Brutus a fost trimis să-1 cheme. în timp ce mergea spre Senat, un scrib de-al lui, care ştia de complot şi care se numea Artemidoros, i-a dat un sul prin care u avertiza. Cezar era însă Cezar. îi mulţumi şi şi-a continuat drumul, fără a citi scrisoarea. în felul acesta a pierdut şi ultima şansă de salvare.

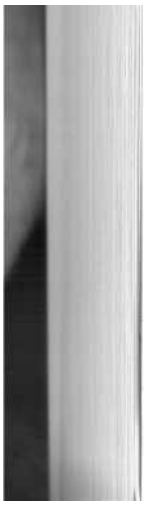
pentru om. Ea ne arată pericolul şi ne avertizează.
Cezar nu a citit scrisoarea şi a murit. Tu ai citit Biblia?
*/ **Ultimele cuvinte**
Ultimul care a ridicat pumnalui împotriva lui Cezar a fost fiul său, Brutus. Muribund, Cezar a rostit celebrele cuvinte: „Şi tu, fiul meu?" (Ps. 55:12-14).
• Adevărul şi frumuseţea
Adevărul vine înaintea frumuseţii, dacă trebuie să alegi.
• Istoria evreilor
Marele istoric Simon Dubnow îşi intitulează opera „Istoria mondială a poporului evreu."
• Totul rămâne aici
înţelepciunea midraşică spune: „Omul vine pe lume cu pumnii strânşi, dorind să spună prin aceasta: «Toată lumea va fi a mea, voi strânge bogăţii, voi acumula bunuri, voi îngrămădi averi.» El pleacă din acesta lume cu palmele întinse, spunând parcă: «N-am luat nimic cu mine. Totul a rămas aici, numai eu am coborât în mormânt.»"
• Rabinul şi cei doi evrei
înaintea rabinului Naftuli Hacohen din Frankfurt s-au prezentat doi evrei, care se certau pentru o bucată de pământ; fiecare dintre ei pretindea că-i aparţine. Văzând că nu izbuteşte să-i împace, rabinul le-a declarat că, neştiind cui să dea crezare, va întreba pământul şi îi va cere să răspundă cine îi este proprietar. A doua zi, la locul respectiv se adunase o mulţime de curioşi, pentru a asista la minunea care urma să se producă atunci când, la întrebarea rabinului, pământul va vorbi, într-adevăr, sosit la faţa locului, rabinul s-a adresat pământului, spunând: „îţi cer în Numele lui Dumnezeu şi al Torei să-mi răspunzi cui dintre aceşti doi oameni îi aparţii."
Rabinul plecă apoi urechea la pământ, după care, ridicându-se, spuse: „N-aţi auzit răspunsul? Eu l-am auzit. Pământul a răspuns că
122
nu aparţine niciunuia, ci, dimpotrivă, amândoi îi veţi aparţine lui, într-o bună zi."
• Cuvinte cu tâlc
Târziu în noapte, rabi Zuria din Hanipele sta şi învăţa, iar soţia sa îl îndemna să meargă la culcare. Alături, un vecin cizmar, stătea şi el şi lucra, iar soţia acestuia îi adresa aceeaşi rugăminte. Cizmarul a spus: „Cât timp arde lumina, trebuie să stai şi să îndrepţi." Atunci, rabinul a spus şi el soţiei sale aceleaşi cuvinte pline de tâlc.
• Biblia

0 străveche legendă talmudică povesteşte că atunci când Titus, împăratul Romei, a cucerit Ierusalimul, a intrat în cea mai sfântă dintre încăperile celui mai sfânt locaş, a deschis chivotul în care se afla sulul sfânt al Torei şi şi-a înfipt sabia în pergamentul Cărţii Cărţilor. Cartea, povesteşte mai departe legenda, a sângerat, dar literele ei au râs de cutezanţa cuceritorului. Titus a dispărut de mult, dar învăţătura Bibliei a rămas.

• Atenţie! Pericol!

Tatăl meu mergea în urma căruţei încărcate cu lemne. Caii se apropiau de o prăpastie. Pericolul era inevitabil. Tata a trecut înaintea lor şi i-a poziţionat cu faţa spre prăpastie. Le-a arătat pericolul. Caii s-au întors şi au început să tragă căruţa, îndepărtându-se de prăpastie. Si oamenilor trebuie să le arătăm pericolul care-i paşte, ca să nu ajungă la pierzare..

• Credinţa mamei

O copilă era pe patul de moarte. Ea avea o mamă credincioasă şi un tată necredincios, care scrisese chiar şi o carte împotriva lui Dumnezeu. Mama a îndemnat-o pe fetiţă să creadă în Dumnezeu, dar tata căuta să-i combată credinţa. Când fetiţa, slăbită de tot, se afla pe patul morţii, tatăl a venit la patul ei, i-a luat mâna în mâna lui şi o privea înduioşat. La un moment dat, fetiţa i-a spus: „Tăticule, eu văd că plec dar am o întrebare: tu m-ai învăţat să nu cred în Dumnezeu, în Isus, în

veşnicie, iar mama m-a învăţat să cred. Şi mi-a mai spus că voi avea parte de fericirea veşnică. Tu ce-mi spui acum să fac, să te ascult pe tine sau să o ascult pe mămica?" Tatăl a plecat capul, a tăcut un timp, apoi cu ochii scăldaţi în lacrimi şi-a îmbrăţişat copila scumpă şi i-a zis: „Fiica mea, ascult-o pe mama ta. E mai bine să o asculţi pe ea." în faţa morţii, necredinţa îşi vede netrebnicia, iar credinţa devine biruitoare.

»/ **Martiraj**

în secolul al II-lea, în timpul domniei lui Adrian, învăţatul Hanina Terodion, cel care a sfidat porunca imperială de a interzice învăţarea Torei, a fost pedepsit să fie ars, înfăşurat în sulul sfânt din care a sorbit învăţătura.

^ **Trei lucruri**

Trei lucruri care nu se mai întorc înapoi: săgeata consumată, cuvântul vorbit şi oportunitatea pierdută.

• Taxă plătită

în timpul lui Delhi Durbor, care a urmat încoronării regelui Eduard al Vll-lea, lui Maharajah Dalho i-a fost repartizată o bucată de pământ. Când a plecat, a plătit o sumă de bani la trezoreria locală pentru această bucată de pământ, ca să nu se mai perceapă taxe niciodată. „Eu, regele" - a spus el, „am stat aici. Deci pe acest loc nu se vor mai încasa taxe niciodată." Şi astăzi, cei care se află în apropiere de Delhi şi nu au bani, pot pretinde un loc în acea regiune, pentru care a plătit altcineva dările. Se pot bucura fără rezervă de darul pe care regele lor 1-a făcut pentru ei.

• Zel pentru Isus Hristos

Adolph Deissmann a explicat zelul nestăvilit al lui Pavel, în următoarele cuvinte: „Fulgerul de la Damasc a găsit belşug de material inflamabil în sufletul tânărului prigonitor. Vedem cum se ridică flăcările şi simţim cum vâlvătaia care s-a aprins atunci, nu şi-a pierdut nimic din strălucirea ei în Pavel cel Bătrân."

• Banii

Banul este una din problemele caracterului, căreia Scriptura îi rezervă foarte mare loc. în 16 din cele 38 de pilde ale Domnului Isus, subiectul este banul.

• Puterea Evangheliei

Dr. John Geddie a plecat la Aneityuin în 1848 şi a rămas acolo timp de 24 de ani. Pe placa comemorativă sunt aceste cuvinte: „Când a venit aici în 1848 nu era niciun creştin; când a plecat în 1872 nu mai era niciun păgân".

• Mândria personală
Nişte băieţi se jucau de-a războiul. Când cineva i-a întrebat de ce erau aşa de liniştiţi, unul a răspuns: „Suntem toţi generali". Nu putem face pe nimeni să conducă lupta.
*^ **Obicei bun**
în Peninsulele Solomon, indigenii dorm în jurul unui foc care este singura lor sursă de căldură. Nopţile sunt răcoroase şi pe măsură ce temperatura corpului scade treptat, ei se strâng tot mai aproape de foc. Din timp în timp, unul şi altul se scoală să pună combustibil.
^ **Doua familii**
Iată un contrast izbitor între influenţa în bine şi influenţa în rău a două familii americane, relatat de Dr. Wenship: „Tatăl lui Ionathan Edwards era judecător şi mama lui era fiica unui preot. Printre descendenţii lor au fost 14 preşedinţi de colegiu, peste o sută de profesori, peste o sută de avocaţi, 30 de judecători, 60 de medici, peste o sută de preoţi, misionari şi profesori teologi şi circa 60 de autori. Foarte rare sunt cazurile în care o mare industrie americană să nu fi avut vreun descendent al acestei familii printre promotorii de seamă. Acesta este rezultatul unei familii americane creştine, educate în cele mai favorabile condiţii. Contrastul este prezentat în familia Jukes, care n-a putut fi determinată nici să înveţe, nici să muncească şi se spune că ea ar fi costat statul american 1 milion de dolari. Biografia întregii familii
124
125
este cerşetorie şi crimă, demenţă şi imbecilitate. Printre cei 1200 de descendenţi cunoscuţi, circa 310 erau cerşetori de profesie, 440 erau ruinaţi din punct de vedere fizic, datorită ticăloşiei lor, 60 erau morţi, 130 erau criminali condamnaţi, 55 erau victimele cerşetoriei, numai 20 au studiat comerţul (din care 10 au învăţat fiind în închisoare) şi această familie notorie a produs 7 ucigaşi."
i/ Trecerea vieţii
Umbra arătătorului meu
Desparte viitorul de trecut.
în faţa lui stă ceasul nenăscut,
în întuneric şi mai presus de puterea ta.
Dinapoia liniei fără întoarcere
Este ceasul ce a trecut, nu mai e al tău;
Un singur ceas este în mâna ta,
Acest acum pe care este oprită umbra.
• Test eliminatoriu
Doctorul Samuel Cogan Biegle era un strălucit student al Universităţii americane, printre cei mai buni oratori ai promoţiei sale. După absolvire, a fost poftit la amvonul unei biserici cu influenţă, unde a fost apreciat ca mare predicator. Dar el nu era mulţumit în inima lui. Nu simţea că a ajuns la inima oamenilor şi tânjea să facă mai mult pentru răspândirea Evangheliei.
în acea perioadă de încercare, a studiat în „Armata mântuirii", pe atunci o organizaţie fără reputaţie. Citind despre realizările ei printre săracii din Anglia, a simţit că acesta ar fi genul lucrării care i-ar satisface dorinţa inimii. A demisionat din biserica lui, s-a îmbarcat pentru Londra şi şi-a oferit serviciile generalului Wîlliam Booth. în cele din urmă a fost primit în lucrare, dar, ca să i se încerce calitatea de lucrător, a fost dus într-o garnizoană de instruire, împreună cu o seamă de colegi, dintre care cei mai mulţi, deşi plini de râvnă, erau neştiutori în ce priveşte educaţia şi modul de comportare. Prima sa sarcină a fost să cureţe un morman de cizme murdare de noroi, care aparţineau colegilor lui studenţi. în timp ce dădea jos cu peria noroiul
de pe cizme, o luptă grea se dădea în inima lui. Pentru asta a renunţat el la biserica lui şi a venit la Londra? Diavolul a insistat asupra avantajelor pe care le pierduse, iar Biengle a fost

aproape să cedeze la glasul firii pământeşti, când prin Duhul Sfânt i-a apărut în minte cu putere un verset: „El a luat un ştergar, s-a încins cu el."

• John Bunyan **- Asediu asupra conştiinţei**

în cartea sa „Războiul sfânt", J. Bunyan ne vorbeşte despre un oraş numit „Sufletul omului." Pe unul dintre cetăţenii oraşului îl numeşte dl. Cuget. Când Diavolul a captivat oraşul, a căutat să distrugă orice urmă a proprietarului Emanuel. Pentru că nu l-a putut ucide pe dl. Cuget, a căutat să-l închidă într-o temniţă, de unde să nu i se mai audă glasul. Veteranul căpitan Convingere a condus asaltul porţii Ureche, pentru ca Emanuel să recapete sufletul omului. Atunci, bătrânul Domn Cuget, care era treaz, a început să strige din închisoarea sa, până când întregul oraş s-a agitat la glasul puternic, cerând tuturor credinţă lui Emanuel şi condamnare răscoalei împotriva autorităţii lui. (Cugetul rosteşte judecata).

• Prezenţa lui Hristos

în Noul Testament al lui Sadu Sundar s-au găsit aceste cuvinte: „Nepal, 7 iunie 1914. Prezenţa lui Hristos mi-a transformat închisoarea într-un cer veritabil; atunci, ce va fi în cer?"

^ **Puterea sângelui**

înainte de a se pocăi, un bărbat a comis mai multe crime, dar apoi el a slujit fără încetare Domnului şi a dus o viaţă sfântă. Ajungând pe patul morţii, diavolul i-a desfăşurat lista păcatelor trecute, zicând: „Iată tot ce ai făcut, nu eşti vrednic să ajungi în cer, locul tău este în iad." Muritorul i-a răspuns: „Mântuitorul meu nu va arunca afară pe cel care vine la El. Dacă ne mărturisim păcatele, El este drept şi credincios ca să ne ierte şi să ne curăţească de orice păcat." Satana însă continua să-l tulbure. Credinciosul stăruia în rugăciune. Atunci a apărut un deget care a tras o linie peste lista păcatelor lui. Diavolul continuă: „Nu te bucura prea mult, tu poţi să atingi cerul, însă păcatele

tale vor fi mereu vizibile tuturor ochilor şi te voi ruşina faţă de toţi acolo."

După o altă rugăciune, o picătură din sângele lui Isus Hristos căzu pe listă şi se prelinse în toate părţile, ştergând slovele de aducere aminte şi făcând hârtia iarăşi albă. Muribundul, cuprins de o pace deplină, a putut să se prezinte înaintea lui Dumnezeu.

• Comoara ascunsă

Un om din Nepal, Himalaya, cerşise timp de 21 de ani. El se aşeza într-un anumit loc şi cerşea, cu gândul de a se îmbogăţi. Totuşi, a murit sărac, iar oamenii, închipuindu-şi că el ascunsese banii acolo unde stătea pentru cerşit, au săpat şi au găsit comoara unui rege care murise de mult. Cerşetorul stătuse pe o comoară.

• O lecţie minunată

Când Sadu Sundar Sing se afla într-o zi pe Himalaya, i-a fost foame şi sete. Zărind un arbore cu fructe, s-a urcat în el, dar fructele erau amare. Le-a aruncat departe, dar un om l-a întrebat de ce le aruncă. Sadu i-a spus că sunt amare. „Sunt bune", i-a răspuns celălalt. „Sunt nuci." Atunci Sadu a văzut că înăuntru e un miez foarte bun şi gustos. (Cine priveşte creştinismul pe dinafară vede crucea, adică coaja cea amară).

^ **Nebunia necredinţei**

Un orb din naştere nu voia să creadă că este un soare pe cer. L-au aşezat afară în razele soarelui, într-o zi friguroasă de iarnă şi l-au întrebat: „Ce simţi?" El zise: „Simt o căldură plăcută". Este soarele care te încălzeşte şi, chiar dacă tu nu l-ai văzut, iată că te poţi încredinţa de lucrarea lui. „Nu", zise el, „această căldură vine din capul meu".

• Ce ne face deosebiţi?

în Tibet trăia o fetiţă de 13 ani, care auzise de Isus, şi al cărei stăpân era un preot budist. Acesta a început s-o urască şi a închis-o într-o cameră timp de trei zile, fără a-i da nimic de băut şi de mâncat. Era destul de greu pentru această copilă, dar ei nu-i părea rău, ştia să creadă în Isus şi să sufere pentru El. Ea se ruga fără încetare şi era fericită, căci gândindu-se la

Hristos simţea o mare bucurie. A treia zi, preotul a venit la ea şi a fost mirat văzând-o aşa de voioasă. El i-a zis: „Cu toate că sunt bătrân şi am multă ştiinţă, tu îmi dai o mică lecţie. Tu ai găsit ceva ce eu nu am".

*/ **Vizita regelui**

Un rege a dorit să trimită o solie poporului său. El i-a însărcinat pe servitori să trimită în numele lui acea solie, dar ei nu au ştiut s-o facă aşa cum voia el. Atunci, regele se schimbă, se dezbrăcă de hainele sale şi se îmbrăcă ca un om sărac. Apoi se duse în mijlocul poporului şi zise: „Sunt trimisul regelui, pentru a cunoaşte greutăţile voastre". Oamenii şi-au spus durerile. Regele a înţeles cum ar putea să le vină în ajutor.

Acolo mai erau nişte oameni mândri, care nu puteau crede că un om aşa de simplu putea să fie trimisul regelui. Astfel, l-au ocărât şi l-au alungat. Mai târziu, regele a venit la supuşii săi în fruntea armatei, în toată măreţia sa. Poporul a zis: „Atunci era un om sărac şi astăzi este rege!" Cei care-1 ocărâseră, au fost pedepsiţi, dar cei care-1 ascultaseră au fost scăpaţi de greutăţi. (Cuvântul s-a făcut trup... Ioan 1:14)

• Regele şi **primul său ministru**

Un rege oarecare avea un prim-ministru foarte învăţat, care a devenit creştin şi a mărturisit întregului popor credinţa sa. El a zis că crede în Isus, care a venit în lume pentru a-i mântui pe păcătoşi. Regele nu pricepea nimic: „Dacă un lucru trebuie făcut, eu poruncesc servitorilor mei şi este de ajuns. Pentru ce Regele regilor a venit în această lume El însuşi?" Regele a vrut să-1 alunge pe ministru din cauza încredinţării sale, dar, pentru că îl iubea mult, i-a făgăduit iertare dacă îi va răspunde la problema respectivă. „Daţi-mi 24 de ore de gândit", îi zise ministrul şi vă voi răspunde. El căută un meşter îndemânatic şi-1 însărcina să-i facă o păpuşă din lemn, îmbrăcând-o întocmai ca pe un copil al regelui, în vârstă de 2 ani.

Ziua următoare, regele merse să se plimbe cu barca pe un râu, împreună cu ministrul său. Meşterul primise ordin de a sta pe malul

râului şi, la un semnal, să arunce păpuşa în apă. Văzând păpuşa căzând în apă şi crezând că este copilul său, regele sări în apă. Ministrul 1-a întrebat pe urmă de ce a voit să-1 scape el pe copil, atunci când era de ajuns a ordona un singur cuvânt slugilor sale. „Inima de părinte!" - a strigat regele. Ministrul răspunse: „Tot astfel, Dumnezeu nu a fost mulţumit să trimită oamenilor vestea mântuirii, ci a coborât El însuşi pe pământ." (Dragostea lui Dumnezeu - întruparea)

• Rugăciune şi aşteptare

în India era un om spiritual. Un cerşetor obişnuia să se ducă în fiecare dimineaţă, spre a-i cere o bucată de pâine şi pleca îndată ce o primea. Se întâmplă că într-o dimineaţă, omul nu avea ce să-i dea cerşetorului. El îi spuse să stea puţin de vorbă cu el, până i se va aduce pâinea. După un ceas, cerşetorul a înţeles înştiinţarea ce i se vesti şi a început să se roage; era un om cu totul schimbat. El cunoscu prezenţa lui Dumnezeu şi fu plin de bucurie. „Aşa des am venit să vă cer pâine, fără să mă gândesc că aţi avea şi altceva mai bun a-mi da", strigă el. „Este greşeala ta. Tu nu veneai decât după pâine şi plecai îndată ce o primeai; astăzi, ai vrut să stai de vorbă şi am putut să-ţi vorbesc." (Să ne rugăm şi să aşteptăm răspuns de la Dumnezeu.)

• Slujire eficientă

în Lahore există un monument al unui conducător britanic al Indiei, ţinând în mână un stilou şi în cealaltă o sabie. Pe soclu este inscripţia: „Vreţi să fiţi guvernaţi cu pana sau cu sabia?" India, trezită la o conştiinţă naţională, s-a înfuriat pe această statuie, aşa încât poliţia trebuia s-o păzească zi şi noapte ca să nu fie dărâmată. Statuia stă astăzi nepăzită, deoarece a fost schimbată inscripţia: „V-am slujit cu pana şi cu sabia." India şi lumea vor permite să fie guvernate numai de cei ce le slujesc.

• **Singură salvată**

La ora de rugăciune, un bărbat a venit la credinţa personală în Domnul Isus. Pacea lui Dumnezeu a coborât în sufletul său şi i-a cuprins toată fiinţa. Venind acasă, a găsit o telegramă care conţinea

130

numai trei cuvinte: „Singură salvată" şi semnătura soţiei sale. Ce însemna telegrama aceasta? Soţia şi cele trei fiice ale sale călătoreau cu vaporul din U.S.A. spre Europa. Pe drum, vaporul a naufragiat şi cele trei fiice, împreună cu mulţi alţi călători, şi-au găsit moartea în valuri. Mama era singura salvată, spune telegrama. în aceeaşi seară, soţul îndurerat a compus cântarea „Când am pacea Domnului în inimă, poate să vină viforul...".

• Pentru cine a murit Hristos?

0 fată a intrat în serviciul unei familii credincioase. Soţia s-a ocupat de nevoile ei materiale şi spirituale, dându-i să citească Biblia. Fata învăţa pe dinafară texte din Epistola către Romani. într-o după-amiază, fata intră foarte agitată în camera stăpânei, spunând: „în Biblie este o greşeală. Aici spune că Domnul Isus a murit pentru cei nelegiuiţi. Asta nu poate fi exact. N-a murit El oare şi pentru cei credincioşi?" Acesta a fost prilejul ca fata să-L primească pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul ei personal. După câţiva ani, ea s-a dedicat lucrării Domnului. La primirea botezului credinţei, şi-a ales ca text cuvântul: „Hristos la vremea potrivită a murit pentru cei nelegiuiţi..." (Romani 5:6).

• Inscripţie pe orologii

Omnes vulnerant, ultima necat (lat) - toate rănesc, ultima ucide. Inscripţie care apare uneori pe cadranele orologiilor. Se referă metaforic la orele vieţii.

• Nepăsare faţă de semen

„Apres moi (apres nous) le deluge" (fr.)- „După mine (după noi) potopul."

• Veghere

„Cave ne cadas." (lat.) - „Ia seama să nu cazi." în cortegiile triumfale la romani, în spatele învingătorului se afla un sclav care-i spunea aceste cuvinte, ca avertisment împotriva trufiei.

131

v' Lasciate ogni speranza **voi** chentrate (it) - „Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi." (Dante, Infernul III - 9; inscripţia gravată pe poarta infernului lui Dante.)

• Salutul

„Memento mori" (lat.) - „Adu-ţi aminte de moarte!" - salutul călugărilor trapişti.

• împlinitor cu fapta

„Acta, non verba!" - „Fapte, nu vorbe!"

^ **Trăieşte clipa**

„Ultimaforsan" (lat.) - „E poate ultima (oră)". Cuvinte pe cadranul unor orologii. Clipa prezentă e poate ultima pe care o trăieşti.

i/ Consacrare (Comori pentru veşnicie)

Anthony Norris Groves şi soţia sa, misionari în Bagdad, în secolul trecut, ajunseseră la convingerea că „trebuie să înceteze cu desăvârşire a-şi aduna comori pe pământ". Aşa începură prin a aduce întregul salariu (şi aşa foarte modest), în mod regulat, până la sfârşitul vieţii lor, spre a fi folosit în lucrarea Domnului. Convingerile lor cu privire la acest subiect pot fi găsite în cartea scrisă de ei, numită „Consacrarea creştinului".

• Dărnicie

Unul din citatele rămase de la Jim Elliot: „înţeleptul este omul care ştie să ofere ceea ce şi aşa nu poate păstra, pentru a dobândi ceva ce nu va pierde."

• Ascultarea de poruncă

C. T. Studd, marele evanghelist contemporan, a hotărât să aducă lui Hristos întreaga lui avere. După ce a împărţit cea mai mare parte din avere, trimiţând-o diferitelor câmpuri misionare din lume, a mai păstrat 3400 lire sterline, pentru a-şi începe noul menaj cu tânăra sa parteneră cu care urma în curând să se căsătorească. Ea însă nu se

lăsă învinsă de logica calculelor pe care le făcea viitorul ei soţ, ci îl întrebă: „Dar, dragul meu Charlie, oare nu poruncise Domnul tânărului bogat să vândă tot ce avea? Suntem noi oare ascultători până la capăt, dacă păstrăm pentru noi o sumă cât de mică?"
„«Vinde tot ce ai», aşa a spus Isus" - răspunse Studd logodnicei sale. „E adevărat", şi rămase pe gânduri. „Prea bine, deci: vom începe să ascultăm de această poruncă a Domnului, chiar de la căsătoria noastră." Şi atunci, au trimis şi restul banilor păstraţi pentru nuntă, în lucrul Domnului.
[• Rugăciunea lui Jim Elliot Jim Elliot a scris în jurnalul său intim: „0, Părinte ceresc, fă-mă să ajung atât de slab, încât orice lucru vremelnic sau trecător să-mi scape din mână."
• Două condiţii majore
John Wesley a spus: „Daţi-mi o sută de oameni care să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima şi cu toată puterea lor şi a căror singură teamă să fie aceea de a nu fi păcătuit, şi voi zgudui lumea".
*/ **Rugăciunea**
Cineva spunea odată: „Dacă vrem ca săgeata rugăciunii noastre să străbată cerul, atunci „arcul" din care porneşte această săgeată, inima noastră trebuie să fie îndoită, aplecată până la pulberea pământului."
• Ambasador al lui Hristos
Când Coolidge îi oferi omului de stat şi misionar John Mott postul de ambasador al ţării sale în Japonia, Mott răspunse: „Domnule preşedinte, Dumnezeu mi-a oferit postul de ambasador al Său şi de aceea nu pot primi o a doua ofertă."
• Slujitorul lui Dumnezeu
Odată, firma Standard Oii Company căuta un reprezentant pen-i Orientul îndepărtat şi, din motive de încredere, s-au gândit să ofere
132
133 «J[5]
acest post unui misionar, care se găsea deja în ţara respectivă pentru misiunea sa. Atunci îl invitară, oferindu-i frumosul salariu de 10.000 dolari. Omul nostru refuză. Atunci îi ridicară oferta la 25.000 dolari, dar şi atunci refuză. Apoi 50.000 şi omul refuză din nou. „Dar care e la urma urmei motivul acestui refuz încăpăţânat?" El răspunse: „Salariul pe care mi-1 oferiţi e mare, dar postul pe care mi-1 oferiţi e prea mic, căci Dumnezeu mi-a oferit postul de lucrător al Său, ambasador al Său, vestitor al Evangheliei Sale. Cum mă voi putea coborî de la o aşa înălţime?".
• Prioritate
C. T. Studd avea grijă ca soţia sa să nu devină atât de ocupată cu el, încât Domnul Isus să înceteze a mai avea primul loc în viaţa şi inima ei. Pentru a preîntâmpina un astfel de pericol, el compuse pentru soţia sa o mică poezioară şi o rugă să o recitească în fiecare zi pentru sine: „Isuse, cât Te iubesc / Căci Tu eşti pentru mine / Mai scump decât al meu soţ / Ar putea să-mi fie!"
• Dintre sute de catarge
Dintre sute de catarge Care lasă malurile Câte oare le vor sparge Vânturile, valurile?
Dintre păsări călătoare Ce străbat pământurile Câte-or să le-nece oare Valurile, vânturile?
De-i goni, fie norocul, Fie idealurile Te urmează în tot locul Vânturile, valurile.
Ne-nţeles rămâne gândul Ce-ţi stăbate cânturile Zboară veşnic îngânându-1 Valurile, vânturile.
i/ Ultima noapte
Odată, John Wesley, întemeietorul metodismului, întrebat fiind ce ar face dacă ar şti că la noapte trebuie să moară şi să plece în cer, a răspuns că şi-ar lua cina, ar predica unde e programat pentru evanghelizare, apoi s-ar ruga înainte de urcarea în pat şi s-ar culca liniştit. Aşa face un om pregătit pentru cer.

^ **Sfârşitul** vieţii
„Finit coronot opus" - „Sfârşitul încoronează lucrarea!" (prov. lat.)
• Declaraţie împărătească
Fostul împărat al Etiopiei, Hailie Selasie, acum decedat, într-o vizită la Bucureşti, a spus că creştinismul din Etiopia se coboară până la famenul etiopian.
• Metoda lui Newton
într-o zi, la marele om de ştiinţă Newton a venit un prieten al său necredincios. Cu toată ştiinţa sa, Newton, care era un bun credincios, nu 1-a putut convinge să creadă în Dumnezeu. în laboratorul său avea montată o imitaţie a sistemului solar, care, datorită unui mecanism, se învârtea exact ca în univers. Când prietenul său a văzut o asemenea realizare, 1-a întrebat: „Cine ţi-a făcut mecanismul acesta?" „Nimeni", i-a răspuns Newton. „Nu m-ai înţeles, eu te-am întrebat cine ţi-a făcut instalaţia aceasta minunată?" „Nimeni", a răspuns din nou Newton. „Dar tu mă crezi nebun, de-mi răspunzi astfel?" Newton i-a răspuns: „Mecanismul acesta e doar o copie a unui sistem mult mai mare, despre care tu spuneai că e făcut de nimeni." Curând, prietenul său a devenit un bun şi sincer credincios.
• Evanghelizarea făcută de creaţie
în originalul ebraic, verbul „a spune" din traducerea Cornilescu a Bibliei (sau „prochiamă", aşa cum apare în traducerea de la Iaşi, din 1874) este cuvântul „sopher", care mai degrabă are sensul de „a scrie." Pentru a înţelege cât mai bine sensul, este bine să ştim că oamenii numiţi în Vechiul Testament „cărturari", în limba ebraică se chemau „sophorim", adică „cei care scriu, care copiază" sulurile Sfintei Scripturi. Şi acum priviţi din nou sensul din psalmi, unde ni se spune că cerurile scriu gloria lui Dumnezeu pe boltă, o expun spre a fi citită de oameni. Despre spaţiul necuprins (întinderea) ni se mai spune că „vesteşte lucrarea mâinilor Lui". în traducerea de la Iaşi apare verbul „arată." Prin „vesteşte" se face o lucrare de evanghelizare, adică se comunică altora o veste bună, care e bine să fie cunoscută, iar „arată"

se prezintă vederii, se expune un lucru sau mai multe spre convingere, spre credinţă, deci tot o lucrare asemănătoare de evanghelizare.
• Isus Hristos - sprijinul nostru
Când Henry Lyte, un bun credincios, şi-a simţit aproape sfârşitul, înserarea vieţii, a mai avut o singură dorinţă, exprimată în cântarea pe care a compus-o:
Fii cu mine, acum se-nserează,
Se-ntunecă. Doamne, ia-mă-n braţe,
Alt scut nu am afară de Tine
Sprijinul tuturor, fii cu mine.
• Salvarea mai scumpă decât aurul
Mulţi oameni se aseamănă cu Youssuff, marinarul turc care a intrat în cabinele călătorilor pentru a cotrobăi prin valizele lor după bani şi bijuterii de aur, în timp ce vaporul pe care îşi făcea serviciul se scufunda şi călătorii coborau în bărcile de salvare. După ce a pus totul la chimir, bucurându-se că e bogat, Youssuff a ieşit pe punte, dar bărcile de salvare erau departe de vapor. El se aruncă în valuri, dar în câteva clipe vaporul se duse la fund. Cei din bărcile de salvare văzură cum Youssuff a fost tras în vârtejul format şi apoi a fost înghiţit de valurile năpraznice. în ultimele clipe, desigur, Youssuff şi-a dat seama că era mai bună salvarea, decât tot aurul, dar a fost prea târziu.
• Făgăduinţă divină
Dr. D. Cornilescu, traducătorul Bibliei româneşti, istoriseşte că odată s-a dus să viziteze pe o credincioasă bolnavă. Pe un perete se afla un carton cu cuvintele: „Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă." „Ce frumoasă făgăduinţă!", a exclamat el. Dar bolnava a răspuns: „E mai mult decât o făgăduinţă. E un fapt. în neliniştea bolii mele, eu am

odihna aceasta."

• Măreţia Universului

Nebuloasa Gemini zboară în spaţiu cu o viteză de 22880 km/sec şi de mii de ani tot zboară. Cât de mare e Universul!

• Puterea rugăciunii

John Knox, îngenunchiat în grădina casei, se ruga: „Doamne, dă-mi Scoţia sau mor!" El a devenit o aşa forţă spirituală în Scoţia, încât regina Măria Stuart a zis: „Mă tem mai mult de John Knox, decât de o armată de 20 000 de ostaşi."

• Providenţa divină

Dacă fiecărui evreu în pustie i-ar fi trebuit un kg de hrană pe zi, celor 2 000 000 de evrei le-ar fi trebuit un şir de 200 de vagoane pe zi; într-un an s-ar fi adunat 730 000 000 kg adică 73 000 vagoane hrană; iar pentru 40 de ani ar fi fost necesare 2 920 000 vagoane de hrană.

• Găsirea salvatorului

Manuel Alvarez a reuşit, după 40 de ani de căutări, să-1 găsească pe cel ce i-a salvat viaţa în timpul războiului civil din Spania. Surprins în satul său de un bombardament al fasciştilor, Alvarez, în vârstă de 11 ani pe atunci - era în 1939 - s-a adăpostit îhtr-o staţie de pompare a apei. Un obuz a lovit castelul de apă, iar copilul a fost grav rănit; un picior i-a fost sfâşiat de schije, iar celălalt fracturat în două locuri. Deodată, a apărut un soldat care 1-a luat în braţe şi 1-a transportat la un post de prim ajutor. Singurele cuvinte pe care le-a auzit de la omul în uniformă au fost: „Sunt canadian". Alvarez s-a însănătoşit şi a încercat să afle cine 1-a salvat. Acum câţiva ani, el a aflat că soldatul căutat a făcut parte din brigada Makenzie Papinean, alcătuită din voluntari ce au luptat împotriva lui Franco. în cele din urmă, Alvarez a dat peste salvatorul său, Jimmy Higgins, în vârstă de 71 ani.

Un fapt interesant, jurnalul de război al acestui veteran conţinea un capitol intitulat „Băiatul."

• Experienţa personală

într-o zi, un tânăr chinez în vârstă de 12 ani a fost adus de mama sa într-un templu care se găsea pe nişte coline. în timp ce se închina înaintea altarului împreună cu mama sa, el privi idolul şi se gândi: „Tu eşti prea urât şi prea murdar ca să fii adorat. Eu nu cred că tu poţi să mă mântuieşti! De ce să te ador?" Din respect pentru mama sa, el a

participat la ceremonie. La final, mama lui a coborât de pe munte, dar băiatul se strecură în spatele templului, unde găsi un spaţiu liber. Stând acolo în picioare, el privi cerul zicând: „0, Dumnezeule, oricine ai fi tu, eu nu cred că Tu poţi locui în acest sicriu. Tu eşti prea mare, iar racla aceasta este prea mică şi prea murdară pentru Tine. Tu trebuie cu siguranţă să locuieşti acolo sus în ceruri. Eu nu ştiu cum să Te găsesc, dar mă predau în mâinile Tale, căci păcatul este foarte puternic şi lumea atrăgătoare. Eu mă încredinţez în Tine, oriunde ai fi Tu."

Treisprezece ani mai târziu, 1-a întâlnit un misionar şi i-a vestit Evanghelia. El a răspuns: „Eu L-am întâlnit pe Domnul Isus pentru prima dată astăzi, dar aceasta este a doua oară când mă ating de Dumnezeu. De ceea ce mi s-a întâmplat astăzi am mai avut parte acum 13 ani, pe vârful muntelui."

• Carol **al V-lea,** împăratul Franţei, a aşezat odată două mese într-una dintre camerele palatului său. Pe una a aşezat sceptrul şi coroana, iar pe cealaltă a pus o săbie şi un coif. îşi chemă apoi fiul şi-i spuse: „Alege din cele două sau sabia, sau coroana." Băiatul alese sabia. Când împăratul voi să ştie de ce fiul său a ales sabia şi coiful, acesta îi zise: „cu sabia şi coiful voi cuceri coroana şi sceptrul."

Prin cruce ajungem la bucuriile cerului.

• Limita omenească

Marele teolog Augustin povesteşte că îşi propusese să scrie o carte despre Dumnezeu. S-a pus dimineaţa la masă, dar nu i-a venit nicio idee bună. Obosit fiind, s-a dus pe malul mării, unde

a întâlnit un copilaş care făcuse o groapă mică în nisip şi aducea apă din mare cu un vas mic. Augustin 1-a întrebat ce face şi băiatul i-a răspuns: „Iată, am făcut o groapă şi vreau să vărs în ea toată apa din mare." Aşa şi-a dat seama de lucrarea pe care urma să o scrie despre Dumnezeu.

• Eşti fericit?

Un om care avea o grădină frumoasă, a pus un afiş la poarta casei: „Grădina aceasta va fi dăruită aceluia care este cu desăvârşire fericit."

Un avar s-a prezentat cu gândul că va câştiga grădina.

- Eşti fericit? întrebă proprietarul. -Da.
- Nu te cred, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorinţă.

• Nume biblice

Un sondaj efectuat în Israel a demonstrat că, în ciuda atracţiei spre modernizare, numele biblice rămân pe primul plan al atenţiei părinţilor, atunci când trebuie să aleagă un prenume pentru copiii lor. Astfel, dintr-un grup de câteva zeci de mii de tineri, s-a constatat că cel mai frecvent nume este Iosef (4 428), urmat de David (4 110), Moise (4 069), Avraam (4 052). Urmează Iacov, Isaac, Elisei, Mardoheu etc. La fete, cel mai popular nu este un prenume de rezonanţă biblică, ci unul specific noii generaţii: Rina. Dar pe locurile următoare se situează, consecutiv: Rahela, Estera, Sara, Miriam, Rut etc.

i/ Despre marele astronom Newton se spune că ori de câte ori auzea cuvântul „Dumnezeu", îşi descoperea capul.

»/ **Secretul fericirii**

A iubi înseamnă a găsi ne fericirea în fericirea altora. *(Leibnitz)*

• Memorarea Scripturii

Domnul Isus citează în Noul Testament 240 de versete din Vechiul Testament. Putem spune că ştia pe de rost chiar şi locul unde sunt scrise.

• Pesimism şi optimism

Preşedintele Franklin Roosevelt avea doi consilieri, unul pesimist, altul optimist. într-o zi, îi invită la o masă intimă şi luă în mână un covrig. „Ce vedeţi?", îl întrebă el pe pesimist. Acesta răspunse: „O gaură mare." „Şi dumneata ce vezi?", îl întrebă apoi pe optimist. „0 coroniţă de pâine bine prăjită", veni răspunsul. „Ei bine", spuse atunci Roosevelt", eu sunt realist. Vă las pe voi cu aprecierile voastre şi eu îl mănânc.

• Obicei fatal

Navigatorul şi omul de stat englez Walter Raleigh (1552-1616), omul care a răspândit obiceiul fumatului din lulea, fiind condamnat la moarte pentru un presupus complot, s-a urcat pe eşafod cu luleaua în gură!

• într-o singură zi, un copil pune adulţilor în medie 437 întrebări.

• Un sfârşit zguduitor

în după amiaza zilei de 4 aprilie 1968, Martin Luther King se a-fla în oraşul Memphis pentru organizarea şi continuarea demonstraţiilor. El a ieşit pe balconul hotelului unde era găzduit şi a strigat după cântăreţul Ben Branch, care stătea sub balcon: Ben, vei cânta pentru mine în seara asta „Scumpe Isus, ia-mă în mâna Ta". Râzând, cântăreţul i-a răspuns: „Sigur că da!" Şi în momentul acela, glonţul criminalului a pus capăt vieţii lui King.

• Numai înainte!
într-un război dintre Napoleon, împăratul Franţei, şi germani, nişte soldaţi francezi au căzut prizonieri. Nemţii au făcut un careu, unde au fost chemaţi şi francezii, ca să-şi bată joc de ei. Au primit un ordin - „înainte, marş!" Soldaţii au păşit solemn, ca pe străzile Parisului. A doua comandă - „Stop!" Ei s-au oprit. La a treia comandă -„înapoi marş!", soldaţii au rămas nemişcaţi. Şeful german i-a întrebat de ce nu execută ordinul, la care aceştia a răspuns: „Noi am învăţat întotdeauna să mergem înainte" (Evrei 10:39).
^ **Pericolul mîndriei**
Două biserici s-au luat la întrecere cu clopotele lor, care mai de care să îl facă mai mare. Deseori l-au schimbat. în cele din urmă, una a pus un clopot mare şi s-a prăbuşit turnul.
• Condiţiile dărniciei
La o biserică de fraţi negri, s-a hotărât să se facă dărnicie pentru probleme de construcţii şi ajutor. Condiţiile au fost cele din Biblie:
după câştig, cu bucurie şi din inimă.
Unul dintre fraţii cei mai bogaţi s-a dus la casier şi a donat o sumă destul de mare de bani. Dar casierul nu i-a primit-o. Motivul? Era bogat, deci nu îndeplinea prima condiţie. Fratele s-a dus acasă, a mai luat atâta şi s-a dus la casier zicând: tot bani vă trebuie, cred că sunt destui acum. Casierul nu i-a primit. Motivul? Nu a îndeplinit a doua condiţie. în cele din urmă, fratele s-a pocăit şi s-a dus din nou cu suma potrivită.
• Cerşetorul şi fotograful
Un cerşetor stătea şi cerea milă. Pe lângă el a trecut un fotograf care a pus aparatul la ochi ca să-i facă o poză. Deodată, cerşetorul a zis: „Staţi puţin să-mi aranjez haina." Noi căutăm întotdeauna să pozăm altfel decât suntem.
• Neputinţă în faţa patimii
Lovindu-se la frunte, un irlandez a fost sfătuit să se fricţioneze cu gin. După un timp, a fost întrebat dacă a ţinut cont de sfatul primit. „Nu", a răspuns „niciodată nu reuşesc să duc paharul cu gin mai sus de gură."
• Realităţi
Când un om e tânăr, naşte poezie; când e matur - proverbe; când e bătrân, el vorbeşte despre zădărnicii...
i/ Tinereţea şi bătrâneţea
„Tinereţea" spun contemporanii talmudici, „e o coroană de trandafiri", bătrâneţea e „o coroană de roade."
i/ Efectele tutunului
Muzeu sui-generis. La Paris a fost inaugurat un original muzeu, consacrat operelor de artă inspirate din obiceiul dăunător al fumatului. Exponatele includ pipe, având cele mai variate forme, pungi de tutun, cuţite metodice încrustate cu tutun, tabachere dintre cele mai fantastice, inclusiv prevăzute cu dispozitive muzicale, cu brichete, cu cea-

suri în miniatură. Un loc important îl ocupă pânzele, gravurile şi alte opere de artă, reprezentând scene de acest „gen". Un stand special însă, a fost rezervat materialelor de avertizare, care înfăţişează fără menajamente efectele extrem de dăunătoare ale tutunului.
• Concluzia lui Schopenhauer
înţelegerea Cărţii Eclesiastul: „Numai în al 70-lea an poate un om să înţeleagă întreaga semnificaţie a „Eclesiastului", notează undeva Schopenhauer.
• Păcatul clevetirii
Nu da urechea ta limbii celui ce defăima, nici limba ta urechii clevetitorului, ca să nu cazi din dragostea dumnezeiască.
*/ **Primele cuvinte**

Primele cuvinte tipărite în Germania de Guttenberg au fost: „Şi a fost lumină." (Gen. 1:3b)

t/ Profetul Ilie (obicei la evrei)

Pentru evrei, profetul Ilie a devenit foarte popular. Oridecâte ori sărbătoreau Pastele, puneau la masă un scaun pentru Ilie. în Noul Testament e relatat că evreii aşteptau pe Ilie.

• Conversaţie inutilă

Charles Reynolds Brown vorbeşte despre o conversaţie între Augustin Comte, filozoful francez, şi Thomas Carlye, eseistul scoţian. Comte şi-a manifestat intenţia de a începe o nouă religie, care să înlocuiască în întregime religia lui Hristos. Nu trebuie să existe nici o taină, ci totul să fie simplu ca tabla înmulţirii, iar numele ei trebuie să fie pozitiv. „Foarte bine, domnule Comte, a răspuns Carlye, foarte bine! Tot ce va trebui să faci este să vorbeşti aşa cum niciun om n-a vorbit şi să trăieşti cum niciun om n-a trăit, să fii răstignit, să înviezi a treia zi şi să poţi convinge omenirea că eşti viu. Numai aşa religia dumitale ar avea şansa să existe."

^ **Scăpare sigură**

Pe coasta de sud a Chinei, pe o colină care se află în faţa portului Eacao, colonialiştii portughezi au construit o catedrală masivă. Un taifun însă s-a dovedit mai puternic decât munca omului şi acum câteva secole clădirea s-a prăbuşit în ruine, cu excepţia zidului din faţă. în vârful acestui zid, mărturie a prăbuşirii, se află o cruce mare de bronz, în 1825, Sir Browing a eşuat în apropierea acestei coaste. Agă-ţându-se de fărâmiturile corăbiei, după un timp îndelungat a zărit crucea care i-a dat un indiciu unde ar putea găsi salvare. împrejurarea dramatică din care a scăpat, 1-a determinat să scrie câteva cuvinte familiare, adresate milioanelor de oameni:

în crucea lui Cristos slăvesc
Scăparea din ruina vremii
Toată lumina povestirii sfinte
Ne adună în jurul capului Său sublim.

• Cinci secunde

într-un sat rusesc s-a întâmplat ceva important. După revoluţia bolşevică, conducătorul bolşevic din acea regiune a fost trimis să vorbească oamenilor despre virtuţile comunismului şi să le îndepărteze din minte ideea religiei, pe care Karl Marx a numit-o „opiumul poporului." După ce le-a ţinut timp îndelungat cuvântarea, comunistul s-a adresat predicatorului creştin din localitate, cu ton dispreţuitor: „îţi dau cinci minute să răspunzi." Predicatorul i-a răspuns: „Nu este nevoie de cinci minute, ci cinci secunde ajung." S-a urcat la tribună şi a adresat poporului urarea de Paşti: „Hristos a înviat!". Toată lumea a răspuns cu un glas: „Adevărat a înviat!"

%/ **Guvernarea divină**

Se ştie că secretarul lui Oliver Cromwell a fost trimis pe Continent cu nişte afaceri importante. A petrecut o noapte într-un orăşel-port la mare, şi s-a răsucit tot timpul în pat, fără să poată dormi. După un obicei vechi, un servitor dormea cu el în cameră. De data aceasta, slujitorul 1-a întrebat pe stăpânul său:

- De ce nu dormiţi?

- Mi-e atât de frică de această călătorie. Mi-e teamă că se va întâmpla ceva rău, a fost răspunsul.
- Domnule, spuse valetul, pot să vă pun una sau două întrebări? A condus Dumnezeu omenirea înainte de a ne fi născut noi?
- Cu siguranţă că da!
- Şi va guverna El această lume după ce vom muri noi?
- Bineînţeles!

- Atunci, domnule, de ce să nu-L lăsăm pe Dumnezeu să conducă şi prezentul?
Credinţa secretarului a fost mişcată, a avut ca rezultat pacea şi, în câteva minute, atât el, cât şi servitorul au adormit adânc.
•" **Eu am fost** de mai multe ori într-o biserică. Fraţii erau bătrâni şi nu prea cântau repejor. Atunci am încercat să vedem dacă totuşi pot cânta mai repede şi au cântat. Eu am dat cântarea „lrezeşte-te tu care dormi..."
• **Vânarea herminei**
Pentru a vâna herminele, animale cu o blană foarte preţuită, băştinaşii (laponii, eschimoşii etc) înfig în gheaţă lame de metal unse cu grăsime de focă. Herminele înfometate încearcă să lingă aceste lame, dar, din cauza temperaturii foarte scăzute, li se lipeşte limba de lame, fiind imobilizate şi deci uşor de prins vii.
• **Frumuseţea căminului**
Un artist a dorit să picteze cel mai frumos lucru din lume. El a căutat în lung şi-n lat. El a întâlnit un preot şi 1-a întrebat care este cel mai frumos lucru din lume. Preotul a răspuns: „Credinţa! Credinţa este cel mai minunat lucru din lume." El a întâlnit un soldat şi 1-a întrebat acelaşi lucru. Răspunsul său imediat a fost: „Pace! Pacea este cel mai frumos lucru din lume." încă în căutare, artistul a întrebat o femeie tânără, căsătorită de curând, aceeaşi întrebare. Ea a răspuns: „Dragoste! Dragostea este cel mai frumos lucru din lume." Cum ar fi putut el să picteze un tablou care să includă credinţa, dragostea şi pacea? într-o zi, pe când venea el acasă la familie, deodată a văzut

acest tablou. în ochii strălucitori ai copiilor el a văzut credinţă, în privirea tandră a soţiei sale credincioase el a găsit dragoste şi tocmai acolo, în propria-i casă, era pace. Căutarea a luat sfârşit. El a găsit cel mai frumos lucru din lume: Căminul.
^ **Durerea părinţilor**
S-au întâlnit doi părinţi odată. Unul a început să spună că copilul lui e cel mai rău prin faptul că nu ascultă. „Eu credeam că al meu e cel mai rău", zise celălalt, „dar acum văd că e cel mai bun. Al meu ascultă dar nu face."
• **Explozia de la** Hiroshima
După explozia bombei atomice de la Hiroshima, Robert Oppen-heimer scria unui prieten: „Fizicienii cunosc acum păcatul!"
• **Uitarea necazului**
Când pleci să te însoţească paza bună Ca un inel sticlind în dreapta ta. Nu te-ndoi, nu şovăi, nu te-ntrista, Priveşte drept şi biruie-n furtună.
Când vii, priveşte liber, drept şi cântă
Necazul tău 2. uită-ntreg pe prag
Căci neamul trebuie să-ţi fie drag
Şi casa ta să-ţi fie veşnic sfântă. *(V. Alecsandri)*
t/ Curaj în luptă
în bătălia de la Waterloo, în timp ce mareşalul Ney citea statului său major ordinul bun primit de la Napoleon, un glonte găuri hârtia pe care o ţinea în mână. Netulburat, Ney se scuza că este nevoit să sară peste un cuvânt şi continuă citirea.
•* **Unele cuvinte din engleză** se aseamănă ca formă cu cuvintele din propria noastră limbă, însă înseamnă altceva; ele se numesc false. Ex.: library - bibliotecă, bookshop - librărie.

^ Profesorul şi elevul
Profesorul: „Ce înseamnă cuvântul căsătorie?" Elevul: „Tatăl mi-a zis că nu e un cuvânt ci o sentinţă."
• **Instituţia căsătoriei**

Instituţia căsătoriei - spune episcopul Taylor - completează numărul celor aleşi, este mama lumii, păstrează împărăţiile, umple oraşele, bisericile şi chiar cerul.

• Luna de miere

Despre originea „lunii de miere." Potrivit istoricilor britanici, obiceiul de a petrece luna de miere (în limba engleză „honey moon"), datează încă din perioada saxonă a istoriei Angliei. în acea epocă, băutura favorită a locuitorilor actualei Marii Britanii era hidromelul, fabricat pe bază de miere. în cursul ceremoniilor nupţiale se beau mari cantităţi de hidromel, tradiţia cerând ca mirii să consume apoi, neîntrerupt, timp de o lună din această băutură.

•" Armonie între gest şi cuvânt

în oraşul Smirna era un actor care, pronunţând „0, coleum" - „0, cer", a arătat cu degetul spre pământ. Când a văzut aceasta, Polema, omul cel mai de frunte al locului acela, a plecat de acolo foarte înciudat, zicând: „Prostul acesta a făcut o mare greşeală cu mâna lui. A vorbit prost latineşte cu degetul lui."

La fel sunt cei care învaţă pe alţii bine şi ei fac rău. Deşi au cerul pe limbă, au pământul pe degete.

^ **Vulcanul Etna** a ucis aproape 1 000 000 de oameni, în cei 2400 ani de istorie.

• Psalmul 23

Un băiat din Anglia, pe nume Boby, a fost învăţat de pastorul bisericii Psalmul 23. Pastorul 1-a învăţat să numere pe degete cele patru cuvinte de la început. Un cuvânt pe un deget. Când ajungea la cuvântul „meu", degetul respectiv trebuia să-1 îndoaie către sine. Boby

a repetat de mai multe ori acest verset, indicând mereu că Domnul este Păstorul lui. într-o zi, când era cu oile pe câmp, s-a stârnit o mare furtună. Fiindcă se întunecase, el a rătăcit drumul. Umblând bâjbâind prin noapte, a căzut într-o prăpastie unde s-a lovit de o stâncă. Când a fost descoperit acolo era mort. Pe faţa lui se vedea un zâmbet şi avea degetul îndreptat spre sine. Mama lui Boby şi păstorul ştiau ce înseamnă aceasta. Deşi prin moartea lui, ei pierdeau foarte mult, totuşi s-au mângâiat cu gândul că el s-a dus la Păstorul său.

• Recunoştinţă faţă de stăpân

Cei ce ştiu multe despre oi ne povestesc că adesea, peste zi, câte o oaie se desparte de turmă, vine la păstor şi zbiară: bee, bee!, ca şi când ar vrea să spună ceva. Păstorul ştie ce înseamnă aceasta. El îşi ridică mâna şi mângâie oaia, îi mângâie botul, apoi îi pune mâna pe spate şi-i şopteşte cuvinte de dragoste. Şi oaia îi arată dragostea păstorului. Ea se freacă de picioarele lui, dacă este aplecaţii linge urechea sau mâna şi cu asta vrea să arate păstorului că îl iubeşte. După un timp de intimă părtăşie cu păstorul, oaia se întoarce la celelalte, în turmă, ştiind că păstorul o iubeşte. Ne-am oprit să spunem Domnului Isus că îl iubim?

• Rugăciunea simplă

Un om de culoare neagră, când a văzut odată la casa misiunii nişte fete cosând, s-a rugat aşa: „O, Doamne Isuse! Tu eşti acul, fă-mă pe mine aţa!" El a voit să-L urmeze pe Domnul Isus cum urmează aţa acul.

^ **Nu vă temeţi**

Din cântecele războinice ale spartanilor: „0, tineri, luptaţi strânşi unul lângă altul şi nu vă temeţi decât de ruşinea de a fugi." Sparta -oraş în S-E peninsulei Pelopones.

^ **„Am învins". Maraton**

Legenda spune că un ostaş atenian a străbătut în goană, pe jos, drumul de la Maraton la Atena, spre a anunţa victoria. Ajuns în piaţa

unde poporul aştepta înfrigurat rezultatul luptei, nu a putut rosti decât „Am învins", după care s-a prăbuşit. în cinstea acestei rezistenţe eroice, întrecerea sportivă de alergări grele se cheamă şi astăzi „maraton".

^ **Război între perşi şi greci**

La Termopile a avut loc lupta de apărare între armatele greceşti, conduse de regele spartan Leonide, şi perşi. în cinstea luptei s-a ridicat pe acel loc un monument reprezentând un leu ce pare că apără strâmtoarea. Pe monument este săpată inscripţia: „Trecătorule, mergi şi spune Spartei că noi ne-am jertfit aici, îndeplinind cu cinste legile
ei.

• Trei posesiuni

Omul posedă trei feluri de lucruri, expuse la tot felul de rele. Sufletul este expus teologilor, corpul este expus medicilor şi averea este expusă procurorilor.

^ **Realitate tristă**

Jumătate din viaţă ne cheltuim sănătatea pentru avere, iar cealaltă, averea pentru sănătate. (Voltaire)

• Ocazie pierdută

La o evanghelizare, în timp ce pastorul îi invita pe cei nemântuiţi să-şi predea viaţa Domnului Isus şi punând întrebarea: „Cine îşi asumă riscul să plece acasă fără Domnul Isus?", o tânără dintr-o familie credincioasă sfida predica şi apelul făcut. Pastorul a fost trezit la miezul nopţii de mama aceste fete, care îl ruga sâ meargă la spital, căci fiica ei e pe moarte din cauza unui accident. S-a dus şi a căutat-o pe această tânără, pentru a-i vorbi despre mântuire, dar ea, îngrozită, spunea: „Nu mai pot fi mântuită, e prea târziu. Ultima mea decizie cu privire la Isus se poate găsi pe ultima pagină a Bibliei pe care am lăsat-o pe ultima bancă în biserică". Pastorul s-a întors de la spital, s-a dus la Biserică şi, pe ultima bancă a găsit Biblia tinerei. A deschis-o şi pe ultima filă albă era scris: „îmi asum riscul".

• Stejarul nu adaugă o nouă ramură în coroană fără o nouă rădăcină în pământ.

^ **Tradiţia** este credinţa vie a oamenilor care au plecat. Tradiţionalismul este credinţa moartă a oamenilor care trăiesc. (Sammuell Kamaleson)

Ir Se spune că într-un sat trăiau doi fraţi, fiecare cu familia lui săracă. Unul dintre ei şi-a luat lumea în cap şi a plecat în căutarea unui loc în care să trudească cu spor, ca apoi să se întoarcă acasă.

După câţiva ani de absenţă, soţia celui plecat a aflat că soţul ei a murit pe meleaguri străine. Ea a aşteptat ca banii agonisiţi de el să-i fie timişi, dar spre surprinderea tuturor, banii au sosit pe adresa celuilalt frate. împreună cu banii a sosit şi o scurtă notă: „Dragul meu frate, dă soţiei mele cât vrei tu, iar restul opreşte-ţi ţie." Omul acela era rău şi zgârcit şi n-a dat văduvei decât câţiva bănuţi, oprindu-şi aproape întreaga suma pentru el şi familia lui.

Fapta lui scandaloasă a revoltat toată comunitatea, dar ce era scris, era scris. Văduva a simţit însă că trebuie să existe şi o altă cale şi a cerut ca problema lor să fie rezolvată de rabinul cel bătrân. Zis şi făcut. S-au dus cu toţii la rabin. Bătrânul i-a privit cu blândeţe şi le-a zis: „Problema nu-i grea, dar trebuie să-mi promiteţi că veţi face aşa cum vă voi spune, altfel nu are rost să-mi răcesc gura degeaba." Sigur de el, fratele hrăpăreţ s-a grăbit să promită înaintea tuturor că vor asculta întocmai. Atunci, rabinul le-a cerut să aducă fiecare partea pe care a luat-o din moştenirea celui plecat. Când banii au fost aşezaţi în faţa lui, rabinul a mai citit o dată scrisoarea, adăugând şi un comentariu: „Dragul meu, dă soţiei mele cât vrei tu, iar restul opreşte-ţi ţie". „Fratele dumitale ştia ce fel de om zgârcit şi rău eşti şi a ştiut şi cum vei face împărţeala. De aceea, eu propun să facem întocmai cum a spus el: cât ai vrut tu, să dăm acum femeii, iar restul, adică ce-i dădu-seşi ei, să-ţi rămână ţie". Rabinul a luat suma mare de bani, a dat-o văduvei, iar pe cei câţiva bănuţi i-a dat celui lacom.

într-o zi, vom vedea toţi că ce-am dat altora va fi într-adevăr al nostru, iar ceea ce ne-am oprit în mod abuziv şi egoist va fi luat de la

noi. Cu ce ne vom alege atunci? Vom fi bogaţi sau săraci?

%/ **Se spune că:**
- Longfelloy putea scrie un poem pe o foaie de hârtie, pe care apoi să o vândă cu 6000$. Acesta este un geniu.
- Rockefeller putea să-şi semneze numele pe o bucată de hârtie şi s-o facă să valoreze un milion de dolari. Acesta este capital.
- Unchiul Sam poate lua o bucată de metal pe care să imprime ceva, dându-i o anumită valoare. Aceasta se cheamă bani.
- Un strungar poate lua o bucată de metal care valorează 5$ şi poate face din ea ceva care se vinde cu 50$. Aceasta este meserie.
- Un artist poate lua o bucată de pânză de 50 de cenţi, poate desena ceva pe ea şi o poate vinde cu câteva sute de dolari. Aceasta este artă.
- Dar... Dumnezeu poate lua o viaţă ratată şi o poate spăla în sângele lui Hristos, o poate umple cu Duhul Său cel Sfânt şi o poate face o binecuvântare pentru omenire. Aceasta este mântuire.

%/ **O femeie din SUA** conducea pe autostradă pe timp de noapte. Deodată, în urma ei a apărut o maşină mare, cu faruri puternice. Ea a accelerat, dar maşina din spate se ţinea tot mai aproape de ea. Apoi, femeia a virat şi a oprit la o staţie de benzină, s-a dat jos din maşină şi a fugit înăuntru. Şoferul a oprit şi el şi s-a dus la maşina femeii. Acolo era un om ascuns între scaune. Şoferul îl văzuse când a urcat în maşină şi se aştepta ca să-i facă rău femeii. De multe ori fugim de cel care ne poate face bine.

%/ **Un anumit anunţ** aşezat pe avizierul unei Biserici spunea: „Dumnezeu preferă oamenii cu un caracter atât de înalt, încât trebuie să se aşeze în genunchi pentru a fi la nivelul cerului."

%/ **Fraţilor pastori,** niciodată să nu urcaţi la amvon, ci să coborâţi la el!

•/ **La şcoală,** copiii trebuiau să răspundă la întrebarea: „Cum

au venit ei pe lume?" Unul dintre ei s-a dus acasă şi a întrebat-o pe mama sa: „Mamă, cum m-ai născut?" După o clipă de ezitare, mama i-a spus: „Te-a adus barza!" Băiatul a întrebat-o atunci pe bunica: „Bunico, cine anăscut-o pe mama?". Bunica i-a răspuns: „A adus-o barza!". „Dar dumneata cum te-ai născut?" „Tot barza m-a adus şi pe mine."

Copilul şi-a făcut tema şi a scris: „De trei generaţii încoace, în familia noastră nu au fost naşteri normale."

Ir **Un om** care avea papagali a primit vizita unui prieten. în timp ce admira papagalii, omul s-a apropiat de unul dintre ei şi 1-a privit în ochi. Papagalul i-a zis: „Urâtule...!" Vizitatorul i-a spus gazdei, iar gazda s-a dus la papagal 1-a scuturat, 1-a bătut şi 1-a pus înapoi în colivie. Uitându-se din nou la pasăre, aceasta i-a zis: „Nu îţi spun, dar tu ştii!"

•/ **La intrarea într-un liotei** se afla o fântână. Trecând pe acolo, un om a văzut scris pe o tăbliţă prinsă de fântână: „îngenunchează şi bea!" Omul nu vedea cum ar putea să scoată apă şi s-a dus la portar, întrebându-1 cum funcţionează fântâna. „Pe fântână este prinsă o tăbliţă, pe care scrie cum funcţionează" - a zis portarul. Omul a îngenuncheat şi, înainte de a-şi deschide gura, apa răcoritoare a început să ţâşnească. Un ochi electronic lăsa să curgă apa când îngenuncheai.

Fântâna cu apa vieţii... îngenunchează şi bea.

•/ **La o petrecere,** mulţi tineri stăteau pe iarbă. Cu cât foloseau mai mult alcool, cu atât erau mai urâte vorbele lor. Până la urmă, au ajuns să-L batjocorească pe Dumnezeu:
- Acolo este un amvon!, zise unul dintre ei, arătând către o movilă de pământ. Haideţi să ţinem o predică!

Vorbitorul a fost găsit imediat. Era cel mai bine văzut om din sat. Nimeni nu părea mai nimerit ca el. împins de ceilalţi, urcă pe movila de pământ.
- Fraţii mei, textul predicii mele stă scris în... Nu ştiu unde stă scris, dar acolo scrie: „Haideţi

să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri!"
151
încurajat de prietenii săi, omul a adus multe batjocuri la adresa lui Dumnezeu. Apoi coborî şi petrecerea continuă.
în dimineaţa următoare, pe când trebuia să dea o ştire concetăţenilor săi, dintr-o dată ochii i s-au umplut de sânge şi a căzut mort. Ce repede s-a împlinit cu acest om Cuvântul lui Dumnezeu „căci mâine vom muri"!
%/ **O zi de cercetare** are oricine 0 vreme de întâlnire cu Isus Cum îl primeşti aici, sau rău, sau bine, Aşa vei fi primit acolo sus.
Şi tu, şi eu am fost greşiţi, Nu-i nimenea fără de vină. Şi eu, şi tu suntem chemaţi Din întuneric la lumină.
Şi tu, şi eu avem un timp De pocăinţă şi-ndreptare, Şi eu, şi tu de n-ascultăm Vom merge-n moarte şi pierzare.
Isus şi azi spre tin' priveşte Priveşte blând ca spre un fiu Tu, suflete, te hotărăşte Să vii la El pân' nu-i târziu.
•/ **Nu lăsa** să treacă timpul Azi e ziua cea de har. Pune totul, tot în slujbă, Pune totul pe altar.
%/ Diogene, un înţelept al Greciei antice, a mers odată în plină zi pe străzile Atenei cu o lumânare în mână. Celor care-i puneau în-trebri le răspundea: „Caut un om" (Ps.l4:2-3).
•/ **în anumite sate din Franţa,** drumul care duce la cimitir se numeşte „Strada egalităţii". Probabil numele a fost dat pentru consolarea celor ce se află pe partea umbrită a vieţii şi ca cei privilegiaţi să îşi aducă aminte că buna lor stare e doar trecătoare. Unii spun că în moarte domneşte printre toţi egalitatea. Neadevărat! Dincolo e locul de chin şi locul de fericire. Mai bine ar fi să i se spună: „Strada alegerii."
l/ Un martor al accidentului feroviar din Horrow-Londra a văzut ulterior fotografiile în ziare. într-una dintre fotografii se putea vedea un ceas. Era cel de pe peronul gării unde trenul fusese zdrobit cu desăvârşire. Arătătoarele indicau ora 8:19, exact clipa ciocnirii care le oprise pe loc. Lângă ceas se mai putea vedea un afiş pe care scria: „Pregăteşte-te să-L întâlneşti pe Dumnezeul tău!" Oare câţi au citit?
•/ **în iulie 1984,** la Durham - Anglia a fost redistribuit scaunul episcopal. Candidatul a făcut imprudenţa să explice la T.V., puţin înainte de instalarea sa în post, că nu crede nici în minunile biblice, nici în realitatea istorică a naşterii lui Isus Hristos dintr-o fecioară şi nici în învierea Lui. Ca urmare, s-a ridicat un val de indignare şi s-au adunat în grabă 14000 de semnături pentru a opri instalarea lui. Nu a folosit însă la nimic. O zi după ungerea episcopului, marele Dumnezeu, care nu fusese întrebat în toată problema, Şi-a dat verdictul şi un fulger a lovit catedrala din York, cea mai luxoasă din Europa, care a fost avariată grav. Episcopul din York avea puterea să oprească numirea episcopului, dar fiind prieten cu el, nu a ţinut cont de semnăturile oamenilor.
%/ **Du-te astăzi** şi vesteşte Chiar de crezi că-i în pustiu, Du-te, cheamă, stăruieşte Până când nu-i prea târziu.
•/ **E mult prea scumpă** veşnicia S-o. dai pe-o umbră şi pe-un fum. E mult mai scump Hristos şi raiul Să nu dai tot, să-L ai acum.
152
153
%/ **Eroii credinţei**
în Abel avem gura: „şi prin ea vorbeşte el" (Gen. 11:4). Viaţa lui Enoh ne îndeamnă să ne gândim la picioare. El a umblat cu Dumnezeu (Gen. 11:5). Noe este, ca să spunem aşa, mâna. El a făcut... (Gen. 11:7). Avraam indică spre ureche, care este un simbol al ascultării (Gen. 11:8). Moise ne trimite la ochi: ar fi văzut... (Evrei 11:27).
%/ **Wînston** Churchil a fost întrebat despre calităţile unui om politic. El a răspuns că un om politic e cel care spune ce se întâmplă mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor, iar

după aceea are abilitatea de a explica de ce nu s-a întâmplat aşa.
•/ **Joseph Fort Newton,** în cartea lui „Predica nouă", scrie: „Pastorul trebuie să locuiască împreună cu poporul lui, dacă vrea să îi cunoască problemele şi el trebuie să trăiască cu Dumnezeu, dacă vrea să fie un ajutor pentru rezolvarea problemelor lor".
Ir Trei zei: Bachus, Mamona, Baal. Căruia dintre ei te închini?
|/ **în anul 160 d.Cr.,** împăratul roman Marcus Aurelius a întreprins o companie în Germania. La un moment dat, a fost încercuit de un milion de vrăjmaşi barbari, care i-au tăiat lui şi ostaşilor lui posibilitatea de a se aproviziona cu apă.
Realizând situaţia lor deznădăjduită, împăratul a scris în jurnalul său: „Am început să mă rog zeilor poporului meu, dar, cum nici unul nu veni să mă ajute, am chemat pe aceia dintre noi care purtau numele de creştini. Le-am cerut să se unească în rugăciune şi să se roage pentru izbăvirea noastră. Aşezându-se pe genunchi, s-au rugat nu doar pentru mine, ci şi pentru toată oştirea, cerând să fim scăpaţi de această sete. Eram fără apă de cinci zile. Chiar în timpul când eram pe genunchi şi se rugau către Dumnezeul lor, pe care eu nu-L cunoşteam, a căzut din cer peste noi o ploaie de torente. în acelaşi timp, asupra vrăjmaşului nostru s-a abătut grindina devastatoare. Toţi au recunoscut intervenţia lui Dumnezeu, care răspundea la rugăciune".
Marcus Aurelius a dat un decret care trebuia proclamat în Roma,

prin care creştinii nu mai puteau fi prigoniţi cum fuseseră până atunci. Cu toate că nu a fost convertit, împăratul a putut verifica neputinţa zeilor săi şi a putut constata că Dumnezeul creştinilor este viu şi că răspunde la rugăciuni.
•/ **Inima omului**
Cunoscutul om politic, francezul Talleyrand s-a exprimat cândva astfel: „Cuvintele slujesc pentru a ascunde gândurile. Dar noi suntem deseori mai mult sau mai puţin actori şi nu arătăm adevărata noastră faţă".
Câteodată ascundem gândurile noastre de alţii prin cuvinte alese, fără să gândim că am minţit.
Ir Cineva a vizitat vila Areconti, situată pe malul lacului Como. Grădinarul 1-a primit cu bucurie şi i-a arătat acea proprietate măreaţă.
- De cât timp sunteţi aici?, 1-a întrebat vizitatorul pe grădinar.
- De 25 ani.
- De câte ori a venit stăpânul să-şi vadă proprietatea?
- De 4 ori.
- Când a venit ultima dată?
- Acum 12 ani.
- Bănuiesc că vă dă telefon sau vă scrie înainte de a veni!
- Nu, niciodată.
- Şi atunci de la cine primiţi ordinele?
- De la administratorul care locuieşte la Milano.
- Acesta vine deseori?
- Niciodată.
- Şi atunci cine vă controlează?
- Nimeni. Cea mai mare parte a timpului sunt singur. Rar mai văd câte un străin.
- Şi totuşi vă ocupaţi de grădină cu atâta grijă! S-ar părea că-1 aşteptaţi pe stăpân mâine.
- Mâine? Nu, domnule! Astăzi!, i-a răspuns bătrânul grădinar.
%/ **într-un spital misionar,** o soră medicală îngrijea un lepros.

Un străin care o privea cum pansa rănile, a spus:
- Pentru zece milioane de lei nu aş face acest lucru!
- Nu, răspunse ea zâmbind, pentru zece milioane de lei nici eu nu aş face acest lucru. Dar

pentru dragostea Domnului Isus o fac cu plăcere.
\/ **în America** se povesteşte următoarea întâmplare: o cloşcă cu pui a fost surprinsă dintr-odată de un incendiu. Astfel de incendii nu erau rare, căci ţăranii dădeau deseori foc la pajişti, pentru a câştiga teren agricol. Mânat înainte de vânt, focul se apropia ca un cal în galop. Cloşca a recunoscut pericolul în care se afla ea şi puii ei. Singură ar fi reuşit să ajungă în afara pericolului, dar cu puii era imposibil. Chiar şi puii au observat că ceva nu era în regulă şi căutau un adăpost sub aripile ocrotitoare ale mamei lor. Focul a trecut peste cloşcă. Fermierul a găsit cloşca moartă, dar sub aripile ei, puii erau în viaţă. Ea şi-a dat viaţa pentru puii ei. Aşa a făcut Domnul Isus pe Golgota, pentru noi.
\/ **Poetul Byron** a descris omul ca un pendul care pendulează între zâmbet şi (durere) lacrimă. Şi de fapt, aşa este omul, oscilează între: victorie - înfrângere, bucurie - durere, speranţă - frică, păcat -sfinţenie.
i/ într-un templu japonez, un om a venit să caute soluţii la problemele vieţii. Este condus la altar şi i se spune să îngenuncheze. Făcând aceasta, el se află în faţa unei oglinzi, în care găseşte răspuns la problemele vieţii lui. Ce trimite în oglindă, aceea vine înapoi. Dacă trimite încruntare, încrutare primeşte. Trimite zâmbet, zâmbet primeşte. Semenul tău îţi dă înapoi ceea ce tu i-ai dat. Ce semeni în grădină, aceea răsare. Dă lumii ce ai mai bun şi ce e cel mai bun va veni înapoi.
•" Pe câmpul de luptă de la Gettysburg este o fântână memoria-lă, unde mulţi vizitatori se opresc pentru recreaţie. Inscripţia spune că din această fântână au băut soldaţii din cele două fronturi, al Uniunii
şi al Confederaţiei, în timp ce erau în conflict. Prietenii şi duşmanii au ştiut că pentru ei a trăi înseamnă a bea apă din fântâna comună. Ce mărturie în astfel de circumstanţe!
Omenirea are nevoie să vină la fântâna harului lui Dumnezeu.
^ **„Din zei** de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori.
Tot una-i dacă ai murit
Flăcău ori moş îngârbovit.
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câine-nlănţuit." *(George Coşbuc)*
*/ **Un politician** renumit călătorea cu trenul. El a spus celor din compartiment: „O să iau această bancota de 5$ şi o s-o arunc pe geam, pentru că vreau să fac fericit pe cel ce o va găsi." Unul dintre suporterii lui i-a sugerat: „Domnule, n-ar fi mai bine să aruncaţi cinci bacnote de câte 1$, ca să faceţi fericiţi cinci oameni?" La care un membru din opoziţie a adăugat: „Cred că ar fi mai bine să te arunci dumneata pe geam, să-i faci fericiţi pe toţi".
%/ **Odată,** cu ocazia unor aplauze prin care mulţimea îl aclama pe Churchill, o femeie mai în vârstă i-a spus că trebuie să fie deosebit de măgulit de felul acesta de aplauze. „Da!" a răpuns Churchill, dar să ştii că dacă aş fi dus la spânzurătoare, mulţimea probabil că ar fi de două ori mai mare.
%/ **Când Robert Fulton** şi-a anunţat pentru prima oară invenţia lui, vaporul cu aburi, unii oameni neîncrezători s-au adunat pe mal şi au început să strige: „N-o să pornească! N-o să pornească!" Dar vaporul a pornit pe râu în jos, ceea ce i-a făcut pe criticii de pe mal să tacă pentru câteva momente. Dar apoi au început iar să strige: „N-o să se mai oprească! N-o să se mai oprească!".
\/ Alphonsus, Regele Neapolului şi al Siciliei este celebrat în istorie pentru îngăduinţa lui. A fost întrebat de ce îi îngăduie pe toţi,

chiar şi pe cei răi?" „Pentru că", a zis el, „oamenii buni sunt câştigaţi prin dreptate, iar cei răi prin milă."

%/ **în 1189,** Richard, fiul lui Henry al II-lea s-a aliat cu Filip al II-lea, împăratul Franţei, împotriva tatălui său. Trei copii erau nemulţumiţi şi s-au ridicat împotriva lui. Numai John, cel mai tânăr copil a rămas la curtea lui.
Richard şi Filip i-au luat castelul, iar Henry a rămas în condiţii grele. El a fost zdrobit în suflet. în aceste conflicte şi-a pus încrederea în John, pe care 1-a rugat să cucerească palatul în timpul morţii lui.
Henry a cerut numele celor care s-au aliat cu împăratul Franţei. Primul nume pe care 1-a văzut a fost John. El nu a mai citit în continuare. Totul era ruinat. S-a întors cu faţa spre perete şi a zis: „Lăsaţi-i pe cei care vreau să plece!" Tihna lui a fost frântă de durere. în 6 iulie 1189, Henry al II-lea nu a mai fost.
• **Domnul Isus** vorbeşte în Evanghelia după Luca, cap. 16:19-31, despre doi cerşetori: bogatul şi săracul Lazăr. Săracul Lazăr a cerşit pâine, iar bogatul, apă. E mai bine să cerşim pâine aici, decât apă dincolo.
• Eu sunt Cel ce sunt
Numele IAHVE este alcătuit în limba ebraică din patru litere: I.H.VH. Pronunţarea IEHOVA a apărut numai de 400 de ani şi este de origine creştină (Petru Galatis, un evreu botezat, îl aminteşte pentru prima dată în anul 1518, în cartea sa „De orcanis catholcae veritas.")
*/ **Tânărul Iosif** din Vechiul Testament nu a zis niciodată cuvintele: „Am făcut, am făcut." El zice însă de trei ori: „Dumnezeu m-a făcut!" De multe ori noi zicem că facem, dar îl lăsăm oare pe Dumnezeu să ne facă? (Gen. 41:51-52; 45-8)
^ **Pe** vremuri, marii oameni de artă din Italia obişnuiau să acopere cu ceară defectele operelor lor (ex. statuetele). Când le lua în mână un cumpărător, ele arătau perfect, dar după ce le cumpăra, acesta
le ducea acasă şi le punea în cameră. Când dădea căldura peste ele, se topea ceara şi se vedeau toate defectele. Urmare a acestui fapt, cumpărătorii erau nevoiţi ca înainte de a cumpăra lucrul dorit să-1 întrebe pe vânzător: „Este sine cera (fără ceară)?" De aici îşi trage cuvântul „sinceritate", din limba română.
\/ **Plângând** te-ai născut pe-acest Pământ Şi cei ce te-au aşteptat, te-au aşteptat poate râzând, Trăieşte-n aşa fel ca atunci când te vei stinge Râzând să părăseşti pe cei ce te vor plânge.
• Odată, un om a prins o pasăre şi ea a început să-1 roage să-i dea drumul, dar el nu voia. Din nou, pasărea 1-a rugat să-i dea drumul, spunând că-i va da trei lucruri importante:
1. Să nu-i pară rău niciodată pentru binele pe care îl face.
2. Să nu creadă tot ce i se spune.
3. Să nu urce niciodată mai sus decât trebuie.
Omul se învoi să lase pasărea să-i zboare din mână. Ea se opri în vârful unui copac. Plină de bucurie, îi zise omului: „Dacă tu ai fi ştiut că eu am un mărgăritar în gâtlej, nu mi-ai fi dat drumul. Omului îi păruse rău şi s-a căţărat în copac, ca s-o prindă. S-a urcat sus de tot, dar când să pună mâna pe ea, s-a rupt creanga şi a căzut, rănindu-se foarte rău. Pasărea, din vârful copacului, începu să-i zică: „Omule, de ce ţi-a părut rău că mi-ai dat drumul?"; „De ce ai crezut că am în gâtlejul meu un mărgăritar?"; „De ce te-ai urcat mai sus decât trebuie?" Omul îşi aduse aminte de sfaturile păsării şi stătea întins pe pământ, ruşinat că nu le-a pus în practică.
%/ **în ultimele zile ale lui Michelangelo,** când marele artist ajunsese orb, s-a descoperit în Roma o statuie îngropată. „Trebuie să fie grecească", au zis descoperitorii! Au trimis după Michelangelo, care cu sensibilitatea mâinilor a atins statuia - sprâncenele, fruntea, nasul, conturul feţei, umerii. Fără a mai putea vedea, a zis: „Este lucrarea unui mare maestru! Trebuie să fi fost făcută de Phidias!"

159
%/ Marele artist Phidias îşi făcea cu multă migală lucrările din marmură. Cu aceeaşi migală

lucra şi în partea din spate pentru o finisare excelentă. Cineva 1-a întrebat: „Phidias, de ce depui atâta trudă pentru a finisa şi spatele statuilor? Ele vor fi puse destul de sus ca cineva să mai poată vedea defectele.!" Phidias a răspuns: „Dar Dumnezeu poate să vadă!" Dumnezeu este omniprezent şi vede tot, de aceea să facem toate lucrurile perfecte.

l/ Aur mult când ai în pungi,
îţi ajută-n iad s-ajungi,
Dar din iad el niciodată
Nu mai poate să te scoată. *(Vasile Militam)*

• Pe copil să-1 ţii în frâne, De vrei, om, la toţi să placă; Nu-1 lăsa orice să-ngâne, Nu-1 lăsa orice să facă; Nu-1 lăsa după plăcerea-i, Unde vrea el să se ducă Din acelaşi lemn se scoate Şi icoană, şi măciucă! *(Vasile Militam)*

• De-ţi vroieşti slăvită groapă, */ Fă **mereu** în viaţă bine, Şi cu Sfinţii-a sta-n sobor,
Dar cui faci, să uiţi mereu; Fii ca aerul şi apa: Binele uitat de tine, Dăruie-te tuturor. Nu ţi-1 uită Dumnezeu.
(Vasile Militam)

• A fost odată o călugăriţă vestită pentru minunile pe care le făcea. Papa a auzit de ea şi şi-a trimis slujitorul, pe Filip, să-i cerceteze mărturia şi lucrarea. Solul papal a ajuns la destinaţie şi, plin de praful drumului din creştet până-n tălpi, istovit după lunga sa călătorie, a fost condus în prezenţa renumitei călugăriţe.

Aflat înaintea ei, i-a cerut să-1 ajute să-şi scoată cizmele înnoroiate. Dispreţuitoare, călugăriţa a refuzat o astfel de sarcina umilitoare. Filip s-a întors la Papă cu cuvintele: „Lăsaţi orice preocupare în privinţa ei. Nu există nicio minune, pentru că nu există smerenie".

*^ **Istorioara** de mai sus ne aminteşte de un evanghelist care se lăuda că va ţine slujbe în toată Europa, aşteptându-se să depăşească recordul de trei mii de convertiţi ai Sfântului Petru. Omul păşea ţanţoş de colo-colo, mândru de cele câteva picături de binecuvântare pe care le primise şi străduindu-se în zadar să se ia la întrecere cu ploile torenţiale trimise de Dumnezeu. Cât de puternică este asemănarea cu fetiţa şi stropitoarea ei, atunci când comparăm palidele sforţări ale omului cu ruperile de nori ale binecuvântării unei treziri trimise de Dumnezeu!

*/ **Torrey a spus:** „O, ce mare e numărul celor care promit şi pe care Dumnezeu i-a folosit, până când au început să creadă că al lor era tot meritul şi atunci Dumnezeu s-a văzut silit să-i dea deoparte! Cred că mult mai mulţi lucrători promiţători au eşuat din cauza suficienţei de sine şi a supraestimării decât din orice altă cauză."

• Alexander Maclaren a spus că motivul pentru care aşa puţini oameni au ungerea Duhului Sfânt pentru slujire este că: „prea puţini sunt dispuşi să fie făcuţi invizibili, ca urmare a investiturii divine". Numai atunci când ne ocupăm locul de smerenie înaintea lui Dumnezeu şi când suntem în stare să ne socotim ca nefiind nimic, poate Duhul Sfânt să ne folosească.

\/ „Vă **rog"** - a spus Luther odată - „lăsaţi-mi numele în pace şi nu vă numiţi luterani, ci creştini. Cine este Luther? învăţătura pe care o dau eu nu-mi aparţine. Eu n-am fost răstignit pentru nimeni. Pavel nu dorea să spună cineva ca ar fi al lui Pavel sau al lui Chifa, ci al lui Hristos. Atunci, cum îmi sade mie, un biet amărât de ţărână şi cenuşă, să le dau numele meu copiilor lui Hristos?

Renunţaţi, dragii mei prieteni, la aceste nume şi deosebiri de partidă. La o parte cu toate, şi haideţi să ne numim doar creştini, după

Cel de la Care ne vine mântuirea noastră".

• **„Vei străluci mai** tare" - a spus Shelhamer, slujitor al Evangheliei şi scriitor - „renunţând la strălucirea ta; vei merge mai repede, umblând domol cu Domnul Dumnezeul tău; vei atinge o înălţime veşnică, şezând pe o bancă joasă; vei domni peste alţii, lăsându-i pe ei să domnească

peste tine; mai mult chiar, îţi vei scăpa viaţa, pierzând-o."
• **„Dacă mâinile noastre,** care ar trebui să ţină comorile cereşti sunt încleştate pe lucruri pământeşti, nu ne da pace, Doamne, până când nu vom întinde spre Tine mâini golite, implorând binecuvântările Tale!"
• **Printre ultimele mesaje** ale lui G. Fred Bergin, director al Căminelor Miiller pentru Orfani din Bristol, a fost şi acesta: „Spune-ţi-le micuţilor mei fraţi că pot fi prea mari ca Dumnezeu să-i folosească, dar nu pot fi prea mici."
%/ „Uşa **credinţei,** spunea Alexander Maclaren, este o uşă îngustă: prin ea n-au loc să intre neprihănirea proprie, splendorile lumeşti, ranguri si demnităţi. Suntem ţinuţi afară până ne descotorosim de cununi şi veşminte regale şi rămânem îmbrăcaţi doar în cămaşa aspră, din păr, a penitenţei. Trebuie să ne facem mici ca să putem intra. Trebuie să ne târâm pe genunchi, atât este de joasă arcada; trebuie să lăsăm totul afară, atât de îngustă este intrarea. Trebuie să intrăm unul câte unul. Uşa se deschide spre un palat, dar este mult prea îngustă pentru oricine se încrede în sine însuşi."
«/ **„Căci noi nu putem lua** nimic din lume şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea." (1 Timotei 6:7) John Wesley a spus cuiva că dacă la moartea lui, averea sa va depăşi suma de zece lire (23$), oamenii vor avea prilejul să zică despre el că a fost un tâlhar. Spre sfârşitul vieţii, el scria cât se poate de simplu în jurnalul său: „N-am lăsat nimănui niciun ban în testamentul meu, fiindcă n-am avut niciun ban."
162
• **O foarte talentată pianistă,** care străbătuse Europa cântând înaintea multor celebrităţi, a dat propria ei reţetă pentru păstrarea unui duh smerit: „Când oamenii mă ridică în slăvi", a spus ea, „iau toate laudele lor şi le pun într-un coşuleţ, iar la sfârşitul zilei I-l ofer lui Dumnezeu, căruia îi datorez totul". Un gând delicat şi original.
*^ **Un bătrân pescar** şedea la malul unui râu bogat în păstrăvi. Uneltele lui erau rudimentare, dar prindea cu ele peşte după peşte. Un om, care se plimbase în susul şi în josul apei, a observat că alţi pescari, cu undiţe mai complicate, nu prindeau nimic. Plin de curiozitate, 1-a întrebat pe bătrân care era cheia succesului său. Prop-tindu-şi în ţărână băţul cioturos, acesta şi-a îndreptat spinarea şi 1-a cercetat din priviri pe tânărul care se uita oarecum dispreţuitor la undiţa rudimentară, roasă de vreme, apoi i-a spus: „Sunt trei secrete. Cel dintâi: rămâi ascuns vederii. Cel de-al doilea: rămâi şi mai ascuns vederii; şi cel de-al treilea: rămâi încă şi mai ascuns".
• **Henry Moorhouse,** un tânăr predicator, s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru D. L. Moody, fiind plin de cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Odată, Moody a trebuit să plece pentru o săptămână şi i-a cerut acestui tânăr să-1 înlocuiască la amvon. La întoarcere, a întrebat cum se desfăşurau serviciile. Aflând că în fiecare seară se predicase din Ioan 3:16, Moody a fost surprins la gândul că există un predicator care poate găsi suficient material într-un singur verset, pentu a ţine un auditoriu interesant, seară de seară. Atunci, s-a dus şi el să asculte, a fost mişcat în chip neobişnuit şi, în consecinţă, s-a apropiat mai mult de Cuvânt.
• **După ce s-a îmbătat,** Noe a mai trăit 300 de ani. Nimic nu mai scrie Biblia despre el.
• **Un sicriu** şi-un leagăn aşteptau în piaţă; Cel dintâi, o moarte, celălalt, o viaţă!
Nu ştiu însă cine m-a'ndemnat să scriu:
„Moarte" pe-acel leagăn, „viaţă pe sicriu! *(Vasile Militam)*
163
• **Din comoara** strânsă-n taină, Fă săracului un dar,
Căci la cea din urmă haină
N-avem niciun buzunar! *(Vasile Militam)*
• **Unii oameni** ştiu să-nşire Vorbe dulci fără iubire,
Şi ei pot din minţi să scoată
Pe toţi oamenii din gloată...

Pentru cei din urmă, spune
Un proverb cu-nţelepciune:
Nu e diamant, sub soare
Orice piatră sclipitoare! *(Vasile Militam)*
*/ **De-ai pornit** pe marea vieţii, tinere, o lege scrie:
Navei tale, prevederea pururi ancora să-i fie!
Idealul tău cerându-ţi să străbaţi al mării larg,
Braţele să-ţi fie vâsle; conştiinţa, înalt catarg;
Din nădejde şi credinţă, pânze falnice să-ţi faci;
Datoria să-ţi slujească zi şi noapte, drept cârmaci,
Iar dacă şi-nţelepciunea va veni să-ţi fie far,
Răzvrătita mare-a vieţii n-o vei trece în zadar! *(Vasile Militam)*
>/ Nu **te lăuda** cu **aur,** îhtre-ai lumii muritori,
Ci comoara ta să fie a smereniei comori,
Că e singura comoară ce n-o fură - pleava, vântul,
Şi prin care poţi să cumperi Cerul tot şi tot pământul!
(Vasile Militam)
• **A dori,** fără de pată • După chip cunoşti o floare, Pe cei mici, niciun folos.
Ciocârlia după cânt, Scara, ca s-o faci curată, Aurul după culoare, Mătur-o de sus în jos... Iar pe om, după cuvânt!
(Vasile Militam)
v^ R. A. **Torrey** a spus: „Cred că D. L. Moody era omul cel mai smerit din câţi am cunoscut. îi plăcea mult să citeze vorbele altuia: «Credinţa capătă cel mai mult; dragostea lucrează cel mai mult; dar smerenia te păzeşte cel mai mult.»"
• Dwight **L. Moody,** înainte de a muri, slăbise foarte mult, iar cei din familie aveau grijă de el pe rând. în dimineaţa zilei în care a murit, fiul său, care stătea pe marginea patului lângă el, 1-a auzit exclamând: „Pământul se retrage; cerul se deschide; Dumnezeu mă cheamă."; „Tată, dumneata visezi", i-a spus fiul. Moody a răspuns, „Nu, Will, nu visez. Am fost la porţi. Am văzut feţele copiilor." Preţ de câteva clipe, se părea că Moody se întremează, dar apoi s-a cufundat din nou în somn. Tocmai spusese: „Oare asta-i moartea? Nu-i rău deloc; n-am văzut nicio vale. Asta-i fericire. Asta-i biruinţă." Atunci, fiica lui s-a apropiat şi a încput să se roage pentru vindecarea lui. El a spus: „Nu, nu, Emma, nu te ruga pentru asta. Dumnezeu mă cheamă. E ziua încoronării mele. 0 aştept de mult timp cu nerăbdare."
La scurt timp după ce a rostit aceste cuvinte, Moody a fost primit în ceruri. La înmormântare, familia şi prietenii au participat la o slujbă plină de bucurie. Au ţinut cuvântări. Au cântat imnuri bisericeşti. Au auzit o predică din cuvintele lui Pavel: „Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte? Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului este Legea. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Cristos!" (1 Cor. 15:55-57). Moartea lui Moody a fost parte a acestei biruinţe.
• **Calvin** spunea odinioară: „Dacă suntem în căutarea puterii, ea este sub stăpânirea Lui; dacă suntem în căutarea curăţiei, o vedem în conceperea Lui; dacă suntem în căutarea gingăşiei, o întâlnim în naşterea Lui. Prin naşterea Lui a fost El făcut asemenea nouă în toate privinţele (Evr. 2:17), pentru ca să poată învăţa ce înseamnă dvtrerea noastră (vezi Evr. 5:2). Dacă suntem în căutarea răscumpărării, o găsim în suferinţele Lui; dacă suntem în căutarea îndepărtării blestemului, o găsim în crucea Lui (Gal. 3:13); dacă suntem în căutarea împlinirii, o găsim în jertfa Lui; dacă suntem în căutarea sfinţirii, o găsim în

sângele Lui; dacă suntem în căutarea împăcării, o găsim în coborârea Lui în iad; dacă suntem în căutarea înfrânării firii, o găsim în mormântul Lui; dacă suntem în căutarea vieţii celei noi,

o găsim în învierea Lui; dacă suntem în căutarea vieţii veşnice, o găsim tot în înviere; dacă suntem în căutarea împărăţiei Cerurilor, o găsim în înălţarea Lui la cer; dacă suntem în căutarea protecţiei, a siguranţei, a binecuvântărilor din belşug, toate acestea le găsim în împărăţia Lui; dacă suntem în căutarea aşteptării netulburate a judecăţii, o găsim în puterea dată Lui să judece.

•" **Odată,** un pastor vorbea cu un cuplu care avea probleme în căsnicie. Cei doi nu se înţelegeau defel, lucru care provoca multă amărăciune şi durere. La un moment dat, soţul a izbucnit, vădit exasperat: „Ţi-am dat totul", i-a spus soţiei. „Ţi-am dat o casă nouă. Ţi-am dat o maşină nouă şi toate hainele noi pe care le porţi. Ţi-am dat..." Şi lista a continuat. Când în cele din urmă s-a oprit, soţia i-a spus cu tristeţe: „Până aici, ai dreptate. Mi-ai dat totul... mai puţin pe tine."

• **Robert Herrick,** un poet englez, a scris odată despre curăţire: „Ştiu, Doamne, ştiu că numai Tu

Să-mi curăţeşti poţi sufletul. Fie marea toată apă, Iar pământul tot săpun, N-am nădejde, Doamne, dacă Nu mă speli doar Ta acum."

• **George Whitefield,** evanghelistul calvinist, şi John Wesley, evanghelistul arminian, au predicat împreună. După ce în timpul zilei conduceau câteva slujbe duhovniceşti, seara se întorceau epuizaţi la pensiunea unde erau cazaţi împreună.

într-o seară, după o zi extrem de obositoare, cei doi s-au întors la pensiune şi s-au pregătit de culcare. Când au fost gata, auîngenunchiat fiecare lângă patul lui ca să se roage. Whitefield, calvinistul, s-a rugat în felul următor: „Doamne, îţi mulţumim pentru toţi cărora le-am vorbit astăzi şi ne bucurăm că vieţile şi destinele lor sunt pe deplin în mâna

Ta. Cinsteşte efortul nostru potrivit voinţei Tale desăvârşite. Amin." Apoi s-a urcat în pat. Wesley, care în acest timp abia a ajuns să treacă de invocare în rugăciunea sa, şi-a ridicat privirea şi a spus: „Domnule Whitefield, la aceasta duce calvinismul dumneavoastră?" Apoi, şi-a plecat din nou capul şi a continuat să se roage. Whitefield a rămas în pat şi a adormit. După aproape două ore, s-a trezit şi 1-a văzut pe Wesley stând în genunchi, lângă pat. Whitefield s-a dat jos din pat, s-a dus la locul unde stătea Wesley îngenunchiat şi 1-a atins uşor pe umăr. Wesley dormea. Whitefield a spus: „Domnule Wesley, la acesta duce arminianismul dumneavoastră?"

*/ **Un teolog** a observat odată că „studierea serioasă a Scripturii nu constă doar în a săpa în profunzimea Cuvântului, ci aceasta presupune şi o traducere a Cuvântului, prin viaţa noastră, pentru lume. Noi trebuie să fim epistolele lui Dumnezeu, care să poată fi citite de toţi oamenii... Dacă luăm în serios studierea Scripturii, până acolo încât îl ascultăm pe Dumnezeu, atunci vom descoperi calea spre adevărata binecuvântare duhovnicească şi vom fi oameni ai lui Dumnezeu, încununaţi de succes pentru Domnul nostru Isus Cristos."

%/ Aleksandr Soljeniţîn, celebrul scriitor rus care a fost închis pe nedrept în faimoasele puşcării din Uniunea Sovietică, timp de unsprezece ani şi care, supravieţuind, a povestit tot ce i s-a întâmplat, în cartea sa *Arhipelagul Gulag.* El a suferit aşa cum puţini oameni din această lume au mai suferit. A văzut cu ochii lui practicile inumane ale soldaţilor sovietici, dar şi practicile la fel de inumane ale unor prizonieri. I-a văzut pe unii cedând, iar pe alţii întărindu-se.

Soljeniţîn se întreabă: „Deci care e răspunsul? Cum poţi rămâne ferm în convingerile tale când eşti slab şi sensibil la durere, când oamenii pe care îi iubeşti încă mai trăiesc, când nu eşti pregătit? De ce ai nevoie ca să fii mai tare decât cei care te interoghează şi cum poţi face faţă situaţiei?" Răspunde tot Soljeniţîn: „Din momentul în care intri în închisoare, trebuie să îţi iei gândul de la trecutul tău tihnit şi îl laşi în urmă. Chiar când treci pragul, trebuie să-ţi spui: „Viaţa

mea s-a sfârşit, puţin mai devreme decât mă aşteptam, dar nu se mai poate face nimic. Nu mă voi întoarce niciodată acasă, în libertate. Sunt condamnat să mor, acum sau puţin mai târziu. Dar mai târziu cu siguranţă va fi şi mai greu, deci, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Oricum, nu mai am nici un bun al meu. Pentru mine, cei pe care îi iubesc au murit. începând de azi, trupul nu mai are nicio valoare pentru mine şi îmi este cu totul străin. Numai spiritul şi conştiinţa îmi rămân singurele comori."
în faţa unui astfel de prizonier, anchetatorul va tremura. Numai omul care a renunţat la tot ce are, poate câştiga o astfel de victorie. Soljeniţîn a enunţat un mare principiu creştin. Trebuie să fim gata să renunţăm la tot ce avem, dacă vrem să fim ucenicii lui Cristos. în focul luptei, trebuie să fim gata să renununtăm la orice răsplată materială.
• **Doi oameni** se aflau pe ţărmul oceanului; unul stătea pe nisipul plajei, bucurându-se de lumina soarelui, celălalt era în apă. Deodată, cel din ocean, înaintând spre un loc unde a crezut că apa nu era adâncă, a căzut într-o groapă: „Ajutor, ajutor!", a strigat el, „nu ştiu să înot". Tovarăşul său de pe ţărm i-a răspuns: „Nici eu, dar nu mă agit din cauza aceasta!" Unul ştia că era pierdut, pe când celălalt nu înţelegea nevoia lui. Atunci când suntem în ape adânci, simţim nevoia de mântuire.
• **într-o societate materialistă** ca a noastră, cei mai mulţi se orientează în mod greşit Noi credem că banii ne pot aduce fericirea. Totuşi, propăşirea omului nelegiuit este iluzorie, amăgitoare. Este ca şi cum am crede că, tăind o pasăre, vom putea găsi cântecul. Când generalul Booth 1-a întrebat pe Cecil Rhodes, cel mai bogat om din lume de pe vremea lui, dacă era un fericit, magnatul sud-african, împovărat de aur şi diamante a răspuns: „Eu fericit? 0, Doamne, nici pe departe!"
• **Benjamin Disraeli,** conte de Beaconsfield, unul dintre cei mai străluciţi membri ai Parlamentului britanic şi cel mai zelos făuritor de imperii a ajuns la aceeaşi concluzie. A apărat interesele coloniale ale
Angliei şi a promovat o politică expansionistă în Africa şi Asia. A zădărnicit încercarea Rusiei de a cuceri Turcia, limitând marele urs până la Marea Neagră. în timpul mandatului său de prim-ministru, Anglia a devenit puterea dominantă în Orientul Mijlociu, deoarece şi-a asigurat controlul asupra Canalului Suez. Disraeli n-a fost numai un politician evreu, dar şi un reputat romancier. Totuşi, când a ajuns la o vârstă înaintată, a scris peste toate *deşertăciune:*
„Tinereţea este o greşeală, maturitatea o luptă, bătrâneţea un regret".
• în **Hunul Londrei** unde sunt ţinute coroanele regale, bătute cu pietre preţioase, se poate constata măreţia însemnelor regalităţii, folosite la încoronarea unui nou împărat. Ca parte a însemnelor regalităţii sunt expuse patru săbii.
Să vorbim puţin despre aceste săbii. Una este numită *Curtana, o* sabie extrem de veche, care a aparţinut cândva lui Ogier Danezul, un nobil al împăratului Charlemange. Odată, Ogier Danezul a scos sabia ca să-1 măcelărească pe împăratul Charlemange, care îi omorâse fiul, dar un glas i-a poruncit să o bage în teacă. Astfel, sabia lui Ogier a fost numită *sabia îndurăriLCelalalte* două sunt cunoscute ca *săbii ale dreptăţii.* Ele au fost modelate pentru Charles al II-lea, din nişte lame vechi, folosite de Roundheads împotriva tatălui său nefericit şi reprezintă victoria împăratului asupra vrăjmaşilor lui.
însă cea mai importantă este *kama masiva,* cunoscută sub denumirea de *sabia statului.* Când un nou împărat englez este încoronat, el intră în Catedrala Westminster Abby în haine de nobil al Parlamentului, precedat de săbiile îndurării şi dreptăţii, precum şi de marea sabie a statului. După o ceremonie minuţioasă, episcopul ia sabia statului şi i-o înmânează noului împărat, spunând: „Cu această sabie fă dreptate, opreşte înmulţirea fărădelegii, apără văduvele şi orfanii, restabileşte ceea ce s-a degradat, menţine lucrurile care sunt reabilitate, pedepseşte şi corectează ce este rău şi aprobă ceea ce este în bună rânduială." Apoi, marea sabie a statului este dusă înaintea împăratului pentru restul ceremoniei.
***f/* într-o bună zi,** Napoleon şi-a adunat ofiţerii statului major în

jurul unei mari hărţi de război a lumii. El le-a explicat planurile lui privind o cucerire globală. Imediat însă, el a trasat un cerc în jurul unei hărţi de pe acea hartă, zicând: „Acolo zace un uriaş care doarme, şi-1 vom lăsa să doarmă în continuare. Ţara aceea era China."
• C. T. Studd a avut parte de multe privilegii. El s-a născut parcă anume pentru bogăţie, a locuit într-un conac impunător, într-un ţinut pitoresc, a studiat la Cambridge şi era idolul lumii sportive. Dar el 1-a auzit predicând pe D. L. Moody, s-a întors la Dumnezeu şi a renunţat la toate privilegiile, pentru a conduce un grup de misionari în Congo, unde a trebuit să locuiască într-o colibă de bambus şi să se hrănească cu cu hrană naturală. „Dacă oamenii vor case frumoase", spunea el când rezumă principiile Misiunii pe care o întemeiase, „de dragul lui Dumnezeu şi al nostru, lăsaţi-i să stea acasă. Dacă le este teamă să meargă pe jos sau cu bicicleta şi au nevoie să fie duşi în palanchine, lăsaţi-i să se prăjească la soare pe malul mării".
•" Bob Pierce, întemeietorul organizaţiei *World Vision,* obişnuia să povestească despre un pastor coreean, al cărui sat a fost invadat de comunişti. Aceştia erau hotărâţi să pună capăt pentru totdeauna mărturisirii lui Cristos. Pastorul a fost arestat şi supus unui proces intens de spălare a creierului. La urmă, când credeau că l-au zdrobit, torţionarii i-au dat un ultimatum: moarte sau lepădare publică de credinţă în faţa întregii comunităţi locale. Pastorul a fost de acord cu a doua propunere.
Oamenii au venit din toate părţile, ca să-1 audă pe omul acesta lepădându-se de Dumnezeu şi hulind numele Numele Domnului său. Membrii Bisericii sale s-au înghesuit şi ei la spectacol, aşteptându-se, la ce era mai rău şi găsind scuze pentru pastorul lor preaubit. Gărzile înarmate îşi făcuseră deja apariţia. Pastorul, slăbit de suferinţă şi îmbrăcat în zdrenţe, a urcat încet pe podium. Din când în când privea la gardienii care gesticulau la el, ameninţându-1 cu armele şi strigându-i să-i dea înainte cu lepădarea publică de Cristos.
- Ani de-a rândul, a început el, am fost pastorul vostru. Am lucrat printre voi învăţându-vă Evanghelia Domnului Isus Cristos. V-am
învăţat să vă pocăiţi de păcatele voastre, să vă puneţi încrederea în Isus Cristos, ca Fiu al lui Dumnezeu şi ca Mântuitor al vostru. V-am învăţat să credeţi Biblia şi să trăiţi curat. Apoi au venit comuniştii şi m-au învăţat că am greşit. M-au învăţat că Biblia este o carte plină de minciuni şi de greşeli, că Isus nu este Fiul lui Dumnezeu, că adevărata cale de schimbare a societăţii este revoluţia, înfăptuită sub îndrumarea ideologică a lui Karl Marx şi a lui Lenin. Ei m-au învăţat că Biserica este un instrument al imperialismului american şi că am fost amăgit, slujind fără să vreau intereselor străine. Stau astăzi în faţa voastră prin bunăvoinţa partidului ca să vă spun aceste lucruri. Lecţiile mele au fost îndelungate şi minuţioase.
După ce a spus aceste cuvinte, pastorul a făcut o scurtă pauză şi a privit în jurul lui la soldaţii care gesticulau nerăbdători să audă urmarea, apoi spre turma lui mică, ai cărei membri, îşi plecaseră capetele de ruşine, şi, în sfârşit, spre sătenii care priveau nepăsători scena. Apoi şi-a ridicat glasul şi a continuat:
- Vreau să ştiţi că totul este cât se poate de adevărat. Isus este Fiul lui Dumnezeu. El a murit pentru păcatele voastre şi pentru acelea ale gardienilor mei comunişti. El poate să mântuiască pe toţi care...
Vocea lui a fost înăbuşită de bubuitul armelor şi mai multe gloanţe i-au ciuruit trupul. Pastorul a rămas ferm pe poziţia lui, temându-se mai mult de Dumnezeu decât de om.
^ **Ar trebui să-L lăudăm pe Domnul** pentru lucrarea Lui în creaţie. De exemplu, să ne gândim cât de mulţi factori au fost necesari înainte de a fi posibilă apariţia vietii pe pământ. Voi enumera câţiva dintre aceştia:
1) Dacă Pământul s-ar roti cu o viteză mai mică decât cea pe care o are (aprox. 1700 km/oră la Ecuator), zilele şi nopţile noastre ar fi dura de zece ori mai mult. Soarele ar arde ziua toată vegetaţia, iar gheaţa ar ucide noaptea tot ce-a mai rămas.

2) Dacă temperatura soarelui ar fi fost de două ori mai mare decât în realitate, Pământul ar fi ca un tăciune incandescent; iar dacă s-ar reduce la jumătate, planeta noastră ar deveni o sferă a gheţurilor veşnice.
170
171
3) Dacă pământul ar gravita pe o altă orbită - cu mult mai aproape sau mai departe de soare decât cea pe care gravitează acum, viaţa ar fi imposibilă, datorită temperaturii prea ridicate, respectiv prea scăzute.
4) Mările ocupă cam 2/3 din suprafaţa pământului, uscatului re-venindu-i, aşadar, 1/3. Dacă proporţia s-ar inversa, nu ar mai avea loc nici evaporare suficientă, nici ploaie suficientă, şi lumea ar deveni un deşert.
Am putea continua. Dumnezeu a echilibrat cu atenţie toţi factorii care fac posibilă viaţa pe planeta noastră. De aceea, ar trebui să-L lăudăm pentru lucrarea Lui în Creaţie.
• **într-o zi,** se aflau la o masă un profesor de fizică şi un copil. Cei doi au discutat despre lume şi lucrurile care sunt în lume. Astfel, copilul a făcut o remarcă frumoasă, spunând că sunt milioane de lucruri în lume. Profesorul i-a zis: „Nu, fiule! în lume sunt numai 103 lucruri diferite". „Oh", a zis copilul, „numai eu ştiu milioane de lucruri". Profesorul i-a zis: „Bine, numeşte câteva dintre ele". Copilul i-a răspuns prompt: „Sarea!" Profesorul i-a zis: „Sarea e făcută din puţină substanţă albă, numită natriu şi puţin gaz numit clor!"; „Apa!", zise copilul. „Apa este formată din două elemente: două părţi hidrogen şi o parte mică de oxigen. Acestea împreună formează apa."; „Aerul!"; „Aerul este compus din trei lucruri: 79% nitrogen, 21% oxigen şi puţin dioxid de carbon. Combinarea acestor elemente formează aerul."
Tot ce vezi în lume e compus din 103 elemente plus inteligenţă. Este ca în matematică. Matematica are zece numere: 1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 8; 9; 0. Cu aceste zece numere, o minte inteligentă poate rezolva probleme de algebră, geometrie şi trigonometrie. în literatură sunt 31 de litere ale alfabetului. Inteligenţa poate lua aceste litere şi să formeze Psalmul 23. La fel în muzică, prin combinarea celor 8 note de către un muzician rezultă o cântare frumoasă. Dumnezeu a luat 103 elemente şi, prin combinaţia lor, a creat tot ce vedem.
^ **Acces! Intrare!**
Se povesteşte că un băiat din provincie s-a dus la Londra să-1 vadă pe rege, dar nu putea să intre în palat; porţile erau închise şi un
soldat era de gardă. Câţiva poliţişti mergeau în sus şi în jos, îndemnând oamenii să circule. „Dar am venit să-1 văd pe rege!", a explicat băiatul. „Nu pot să te ajut, băiete!", a răspuns poliţistul. „Tu nu ai voie acolo".
în clipa următoare, s-a apropiat un domn bine îmbrăcat, care a auzit conversaţia. „Care este problema, băiete?", a întrebat el. Vreau să-1 văd pe rege!", a răspuns băieţelul. „Bine, atunci vino cu mine!", a spus domnul, luându-l de mână. Spre surpriza băiatului, poliţistul n-a schiţat nici cel mai mic gest ca să-1 oprească, la fel şi soldatul. Din contră, garda a luat poziţie de drepţi şi a prezentat arma, în timp ce poliţistul a descuiat poarta. Cei doi au intrat, mergând de-a lungul coridoarelor şi oprindu-se exact în faţa regelui. Ceea ce i-a facilitat băiatului accesul la rege a fost faptul că îl întâlnise pe prinţului Ţării Galilor, fiul suveranului.
• **„A avea" şi „a fi"**
Un mijloc de a determina în ce cerc se afla preocupările noastre este de a face distincţia dintre „a avea" şi „a fi". Cercul îngrijorărilor e plin de a avea: „Ce fericit am să fiu când voi avea 20 de ani! Dacă aş avea un costum mai frumos!"...
Cercul influenţei e plin de „a fi": Pot fi mai răbdător, pot fi mai înţelegător, pentru a fi mai cuminte?" Accentul e pus pe caracter.
• **Dimensiunile corăbiei lui Noe:** 300 coţi x 50 coţi x 30 coţi. Utilizând un cot mic ca echivalând cu 17,5 inci (44,5 cm), corabia avea:
- dimensiunile de 437 picioare x 73 picioare x 44 picioare sau 133m x 22m x 13,5m;
- volumul egal cu 1 396 000 picioare cubice sau 39 500 m^3. Asta înseamnă echivalentul a 522 vagoane americane standard de vite, fiecare având capacitatea de 2 670 de picioare cubice (75,5 m^3). Un astfel de vagon poate duce 200 de oi pe două platforme. Un asemenea volum ar fi fost suficient ca să conţină peste 125 000 de animale, de dimensiunile unei oi.

172
173
^ într-o bună zi, un ţăran descoperi în cuibul găinii sale preferate un ou strălucitor de aur. La început a crezut că este o farsă şi a vrut să-l arunce, dar apoi s-a răzgândit şi s-a dus în târg să-l preţuiască. Oul era din aur curat! Ţăranului nu i-a venit să creadă că Dumnezeu i-a pus mâna în cap! Experienţa s-a repetat şi a doua zi.
De atunci încolo, în fiecare dimineaţă după ce deschidea ochii, omul se repezea la cuibar să ia oul de aur. Astfel a devenit din ce în ce mai bogat. Dar, odată cu averea, a crescut şi lăcomia, şi nerăbdarea. Părându-i-se prea mult să aştepte de pe o zi pe alta, s-a hotărât să taie găina pentru a obţine toate ouăle deodată. Dar când a spintecat-o, nu a găsit nimic. Nici urmă de ou de aur! De acum înainte s-a sfârşit cu ele. Cine să le mai facă?
• Limbaj reactiv
Nu pot să fac nimic Aşa sunt făcut Mă scoate din fire N-o să fie de-acord Sunt obligat să fac Nu pot
Trebuie să fac Dacă...
Limbaj proactiv
Să vedem ce-am putea face
Pot să încerc şi în alt fel
Sunt stăpân pe mine
Pot face o prezentare convingătoare
Voi opta pentru un răspuns potrivit
Aleg să... Optez pentru...
Prefer să fac
Vreau să...
^ **O veche legendă** povesteşte despre un negustor din Bagdad, care şi-a trimis într-o zi slujitorul la piaţă. Acolo, omul s-a întâlnit cu Moartea. Când a văzut-o, s-a speriat foarte mult şi a luat-o la fugă spre casă. I-a spus stăpânului ce i s-a întâmplat la piaţă, apoi i-a cerut un cal ca să fugă de moarte în Siria şi să se ascundă acolo. Negustorul i-a împrumutat un cal, iar slujitorul a plecat în goană. Mai târziu, negustorul s-a dus şi el la piaţă şi a văzut Moartea stând în mulţime. S-a dus la ea şi a întrebat-o: „De ce mi-ai speriat slujitorul în dimineaţa aceasta? De ce ai făcut un semn ameninţător spre el?"; „Nu a fost un gest ameninţător", a spus Moartea. A fost un gest de surpriză. M-am mirat să-l văd în Bagdad, pentru că în seara aceasta am o întâlnire cu el în Siria, într-o peşteră".
^ **William Barclay** a diagnosticat cauza malnutriţiei spirituale în viaţa slujitorului lui Dumnezeu, când a spus: „Cu cât permite un om mai mult ca mintea lui să devină delăsată, leneşă şi fără vlagă, cu atât mai puţin îi poate vorbi Duhul Sfânt. Predicarea adevărată vine atunci când inima iubitoare şi gândirea disciplinată sunt puse la dispoziţia Duhului Sfânt.
1/ F. B. Meyer a înţeles sfiala cu care predicatorul biblic vorbeşte despre problemele epocii sale: „El calcă pe urmele unor mari înaintaşi: reformatorii, puritanii; pastorii primilor colonişti englezi în America au fost în esenţă expozitivi. Ei nu au făcut cunoscute propriile lor păreri, care ar fi putut fi rezultatul unor interpretări subiective sau al unor dispoziţii îndoielnice, ci, stând ferm pe poziţia Bibliei, au proclamat un mesaj cu efect irezistibil, în cuvintele: «Aşa vorbeşte Domnul»".
♦^ **Se spune** că Charles Haddon Spurgeon, un predicator englez din secolul XIX, dotat cu multă putere de la Dumnezeu, obişnuia să-şi repete lui însuşi, mereu, de câte ori urca treptele la amvon: „Cred în Duhul Sfânt, cred în Duhul Sfânt, cred în Duhul Sfânt". El a scris: „Evanghelia este predicată în auzul tuturor; dar ea are putere numai pentru unii. Puterea care există în Evanghelie nu constă în elocvenţa predicatorului; dacă ar fi aşa, ar însemna că oamenii ar putea să mântuiască suflete. Ea nu constă nici în cunoştinţele celui ce predică; dacă ar fi aşa, mântuirea s-ar căpăta prin înţelepciunea omenească. Am putea să predicăm până

când ni s-ar usca gura, până ne-am epuiza plămânii şi-am muri, fără ca vreun suflet să se pocăiască, dacă predicarea noastră nu este însoţită de o putere tainică - Duhul Sfânt care schimbă voinţa oamenilor. 0, dragii mei, este ca şi când am predica unor ziduri de piatră, dacă Duhul Sfânt nu însoţeşte Cuvântul ca să-i dea putere să convertească suflete."
t/ „în vremea lui Homer", scrie dr. Mounce, „vestitorul era un om de onoare şi deţinea o poziţie remarcabilă la curtea regală, în timp ce în era posthomerică, vestitorul servea mai curând statul decât pe rege. Datoria lui, ca şi cea a strigătorului oraşului din vremurile mai
174
175
recente, era să facă reclamaţii publice oficiale. El trebuia să aibă o voce puternică şi uneori folosea o trompetă. Mai mult decât atât, „era esenţial ca vestitorul să fie un om cu o considerabilă stăpânire de sine. Proclamaţia trebuia să fie transmisă exact aşa cum era primită. Ca purtător de cuvânt al stăpânului său, el nu îndrăznea să adauge propria lui interpretare."
^ **într-una din zile,** un bărbat s-a dus la frizerie, pentru un tuns şi un bărbierit. Frizerul era un om credincios. Clientului i-a venit rândul destul de repede. S-a aşezat pe scaun şi a aşteptat ca frizerul să înceapă. în timp ce îşi ascuţea briciul, frizerul 1-a întrebat dacă e pregătit pentru moarte. Auzind aceasta, bărbatul s-a speriat şi a luat-o la fugă, de teamă să nu-i taie gâtul.
• **într-o zi,** un om a auzit în mulţime pe cineva înjurând. S-a apropiat de el şi 1-a pus să mai înjure o dată, spunând că-i va da 500 de lei. în timp ce îi dădea banii, omul respectiv a zis celui ce a înjurat: „Te-am cumpărat", după care a dispărut. Cel în cauză a început să se întrebe cine este cel care 1-a cumpărat şi dacă nu cumva este cel rău. în această stare de nelinişte, a ajuns într-o biserică neoprotestantă. Predicatorul a predicat despre răscumpărare. Auzind acest lucru, la terminarea serviciului s-a dus la predicator şi 1-a întrebat dacă poate fi răscumpărat. La care predicatorul i-a răspuns: „Da". Omul acela a devenit creştin.
• într-una din zile, soţul stătea în cameră şi citea Biblia. Soţia lui era în bucătărie. în timp ce citea, a fost cercetat de Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a oprit, strigând cu o voce tare: „Nevastă, dacă tot ce scrie în această carte este adevărat, noi suntem păcătoşi." Apoi a continuat cu citirea, dar s-a oprit din nou şi a strigat: „Nevastă, dacă tot ce scrie Biblia e adevărat, noi suntem pierduţi." După un timp, a zis: „Nevastă, dacă tot ce scrie Biblia este adevărat noi putem fi salvaţi."
^ **S-au întâlnit** la o biserică doi oameni. Unul era pastorul bisericii, iar celălalt era actor. Actorul, cu un talent deosebit, a propus să
predice amândoi din Psalmul 23. Pastorul a fost de acord. Cu un elan deosebit, actorul a citit Psalmul 23. După ce a terminat el, a început pastorul. La urmă, pastorul 1-a întrebat pe actor: „Spune-mi, ce părere ai?" La care actorul i-a răspuns: „Eu cunosc Psalmul 23, iar tu cunoşti Păstorul din Psalmul 23.
f' Odată, o oaie nemulţumită de păstorul ei s-a desprins din turmă şi a mers pe câmp, căutând păşune. După un timp, s-a întors la turmă şi a zis altei oi: „Vino cu mine, te rog. Eu am găsit un stejar mare şi când e cald mă răcoresc la umbra lui. Am găsit şi un izvor minunat şi când mi-e sete îmi astâmpăr setea. Am găsit şi o păşune minunată". La toate acestea, oaia din turmă i-a răspuns că nu poate să meargă pentru că are un păstor minunat. Când e flămândă, păstorul o duce la păşuni verzi, când e ostenită o duce la ape de odihnă.
• Pesimism şi optimism
Când 1-a văzut pe Goliat, Saul a zis: „Cine se poate lupta cu el?", şi a luat-o la fugă. David, când 1-a văzut pe Goliat, a zis: „Uite ce om uriaş! Şi orb dacă aş fi, tot l-aş nimeri".
%/ **Slujitorii Evangheliei** sunt ca slugile de la nunta din Cana Galileii, care la porunca Domnului au umplut vasele cu apă. Isus Cris-tos este cel care transformă apa în vin. Noi semănăm Cuvântul - umplem inimile. Domnul Isus poate transforma vieţile celor care ascultă.
^ **Prima dată,** Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Vino", apoi: „Voi face" şi abia în al treilea rând a zis: „Te voi binecuvânta". (Gen. 12)

Dumnezeu nu ne binecuvântează înainte de a ne face. El este olarul, iar noi suntem lutul.
• Iacov şi scara de la pământ la cer
Plecând din Beer-Şeba, Iacov s-a îndreptat spre Haran. A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte. A luat o piatră, a pus-o căpătâi şi în timpul somnului a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe
176
177
scara aceea. Ce a vrut Dumnezeu să-i spună lui Iacov? Şi ce vrea să ne spună nouă? Dumnezeu vrea să ne spună şi ne pune înainte o scară ca să înţelegem că umblarea noastră nu trebuie să fie numai pe orizontală, ci şi pe verticală (Gen. 28:10-12).
i/ După moartea lui Avraam, Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam şi pe care le astupaseră filistenii şi le-a pus aceleaşi nume pe care le pusese tatăl său. Noi învăţăm că trebuie să ne întoarcem la izvorul de apă vie, la învăţătura apostolilor şi la Biblie. înapoi la Biblie! (Gen. 26:18)
• Când Duhul Sfânt notează despre călătoria lui Iacov spre Ca-naan, **a** scris în Gen. 32:1: „Iacov şi-a văzut de drum". Ce bine ar fi dacă toţi credincioşii „şi-ar vedea de drum" în călătoria spre cer! Cu siguranţă că-i vor întâlni îngerii lui Dumnezeu (Gen. 32:1).
t/ Când cei doi fraţi, Iacov şi Esau, s-au întâlnit, au rostit nişte cuvinte extraordinare. Esau a zis lui Iacov: „Eu am din belşug...", iar Iacov i-a zis lui Esau: „Dumnezeu ne-a umplut de bunătăţi şi am de toate". Ce mare diferenţă e între a avea din belşug, pe de o parte şi a fi umplut de bunătăţi, a avea de toate, pe de altă parte (Gen. 33:9-11).
• în purtarea de grijă a lui Dumnezeu faţă de copiii Lui întâlnim uneori metode foarte ciudate. Când a avut grijă de David, Dumnezeu s-a folosit de un păgân cu numele Şobi, fiul lui Nahaş, din Raba fiilor lui Amon (2 Sam. 17:27).
^ **în cartea 1 Samuel** întâlnim doi oameni care poartă acelaşi nume: Mefiboşet. Unul era fiul lui Saul, iar celalalt era fiul lui Ionatan. Primul a ajuns din casa regală la moarte: iar cel de-al doilea dintr-o stare nenorocită ajunge în casa regelui David. Doi oameni purtând acelaşi nume, dar având un trai diferit şi un destin diferit.
^ **Un Cezar roman**
Prin faţa unui împărat roman au defilat trupele militare ale Im-
178 <
periului roman. Când a ajuns primul regiment în faţa Cezarului, toţi ostaşii au strigat: „Noi am fost biruitori". Cezarul s-a bucurat foarte mult. Când a trecut al doilea regiment toţi oştenii au strigat: „Noi suntem biruitori". Şi Cezar s-a bucurat de eroismul oştenilor. A venit şi al treilea regiment, care a strigat: „Noi vom fi biruitori!". Cu asemenea oşteni, Cezarul s-a putut lăuda.
^ **Când fraţii lui Iosif** s-au întâlnit cu el în Egipt, s-au legitimat spunându-i: „Suntem oameni de treabă...". Chiar aşa să fi fost? Nici pe departe de treabă, dar în realitate totul lasă de dorit (Gen. 42:11).
• în lupta lui Israel cu amaleciţii, împăratul lor, pe nume Agag, a fost cruţat de Saul, care ar fi trebuit să treacă totul prin ascuţişul săbiei. Saul însă nu a ascultat de Domnul şi în războiul cu filistenii un amalecit a fost cel care i-a luat cununa. (Să nu ne jucăm cu duşmanul. Să ducem lupta până la capăt, în ascultare de Dumnezeu -1 Samuel 15:20, 2 Samuel 1:5-10.)
•* Când 1-a vizitat pe Solomon la Ierusalim, împărăteasa din Şeba i-a pus acestuia întrebări grele. Tradiţia evreiască susţine că ea i-ar fi adus împăratului un buchet deosebit de flori, iar el trebuia să spună dacă florile erau artificiale sau naturale. Grea rezolvare.
Ce a făcut Solomon? A deschis un geam şi a expus buchetul să vadă dacă vin albinele la flori. Aşa a aflat Solomon adevărul şi a răspuns la întrebarea împărătesei (1 împăraţi 10:1).
• Iată cât timp este necesar pentru a citi Biblia:
- 70 de ore şi 40 de minute - citirea întregii Biblii
- 52 de ore şi 20 de minute - citirea Vechiului Testament

- 18 ore şi 20 de minute - citirea Noului Testament
- 4 ore şi 28 de minute - citirea Vechiul Testament şi a Psalmilor
- 2 ore şi 43 de minute - citirea Evangheliei după Luca.

v' **Comandantul navetei spaţiale Apollo 14,** Edgar Mitchell, a dus pe lună un microfilm cu Gen. 1:1 tradusă în 16 limbi şi Biblia

completă versiunea R.S.V.

• **Când familiei din Sunem,** cea care 1-a găzduit pe Elisei, omul lui Dumnezeu, le-a murit copilul bolnav, tatăl şi mama au reacţionat diferit. Tatăl îi pregătea înmormântarea, iar mama îi pregătea învierea (2 împăraţi 4:8-37).

• **O serie de studii** indică faptul că managerii îşi petrec cea mai mare parte a zilei transmiţând şi primind mesaje; ei comunică cu cei din jur aproximativ 75% din durata unei zile de lucru. Dacă aţi face graficul unei zile obişnuite, aţi constata că trei pătrimi din timpul dumneavoastră se desfăşoară ascultând, vorbind, citind sau scriind, aşadar comunicând. înţelegerea se datorează în proporţie de 90% tonului vocii şi limbajului trupului (comunicare nonverbală).

^ **„Nu poţi să comunici"**

Informaţiile stocate în creier pătrund în mintea noastră în proporţie de 87% prin intermediul ochilor.

^ **Majoritatea oamenilor** vorbesc într-un ritm mediu de 120 de cuvinte pe minut. Capacitatea medie de ascultare este de patru ori mai mare, adică 480 de cuvinte pe minut. Din această cauză, atenţia noastră slăbeşte la un moment dat, când o persoană vorbeşte. Dacă reuşim să ne concentrăm mai mult asupra celor spuse de vorbitorul care ni se adresează - să-i acordăm, de exemplu, o atenţie de 200 de cuvinte pe minut din capacitatea noastră de ascultare - atenţia noastră se va diminua. Putem reuşi acest lucru stabilind şi un contact vizual, şi gândindu-ne intens la ceea ce ni se spune, stând drept în picioare sau pe scaun în faţa persoanei respective şi punând întrebări.

^ **„Diplomaţia este arta** de a spune cuiva să se ducă în aşa fel, încât acesta să fie nerăbdător să plece."

• **Un comitet** alcătuit din trei persoane îşi rezolvă toate problemele dacă două dintre ele absentează." (Herbert V. Prochnow)

• **Dacă în locul lui Moise** ar fi fost un comitet, Israel ar fi încă în Egipt. (Anonim)

• **„Tatăl meu** mi-a dat aceste sfaturi referitoare la construirea unui discurs: fii sincer..., fii concis..., stai jos." (James Rooselvelt)

• **„Nu renunţaţi niciodată** la propriile experienţe sau convingeri de dragul păcii sau al liniştii." (Dag Hammerskjold)

• **„Nu interesează** pe nimeni ce furtuni ai înfruntat, ci dacă ai adus vaporul la ţărm." (Anonim)

• **B. F. Skimmer,** vestitul psiholog, a dovedit prin experimentele sale că un animal recompesat pentru bună purtare va învăţa mult mai rapid şi va reţine cu mai multă uşurinţă ceea ce a învăţat, decât un animal pedepsit pentru greşeli. Studiile ulterioare au demonstrat că aceleaşi concluzii se pot aplica şi în cazul oamenilor. Critica nu aduce cu sine schimbări de durată şi provoacă adeseori resentimente.

• **Bob Hoover,** un vestit pilot de încercare şi frecvent actor în spectacolele aeriene, se întorcea odată acasă, în Los Angeles, de la o demonstraţie aviatică în San Diego. Aşa cum a fost consemnat în revista „Flight Operation", amândouă motoarele s-au oprit brusc, la peste 90 metri în aer. Printr-o manevră iute şi abilă, pilotul a reuşit să aducă la sol avionul, care a fost grav avariat. Nimeni însă nu era rănit.

Primul lucru pe care 1-a făcut Hoover după aterizarea forţată a fost să verfice combustibilul. După cum bănuise, avionul cu elice, provenind din Al Doilea Război Mondial, fusese alimentat cu combustibil pentru reactoare, iar nu cu benzină. întors la aeroport, 1-a căutat pe

mecanicul care se ocupase de aparatul său de zbor. Tânărul respectiv era torturat de greşeala pe care o comise. A izbucnit în lacrimi văzân-du-1 pe Hoover apropiindu-se. Era responsabil de pierderea unui avion foarte scump şi ar fi putut avea pe conştiinţă şi trei vieţi.
Vă puteţi închipui furia lui Hoover. Oricine putea să anticipeze veninul vărsat în reproşuri de acest pilot orgolios şi precis. Dar Hoover

nu 1-a mustrat pe mecanic pentru neglijenţă, nici măcar nu 1-a criticat. Şi-a petrecut în schimb braţul peste umărul mecanicului şi a spus: „Ca să-ţi demonstrez că sunt sigur că nu vei mai repeta greşeala făcută, vreau să te ocupi de mâine de avionul meu F-51".

- „Un om îşi demonstrează măreţia în felul de a-i trata pe oamenii mici", spunea Carlyle.
- **Definiţia unui discurs** bun este următoarea: o introducere şi o încheiere, care să nu fie la mare distanţă una de alta. (Anonim)
- **„Un coducător adevărat** ştie calea, arată calea şi o urmează." (Anonim)
- „Coducătorul trebuie să ştie, trebuie să ştie că ştie, şi să-i poată convinge pe cei din jur că ştie." (Clarence B. Randall)
- **„Certurile** n-ar dura mult, dacă vina ar fi numai a uneia dintre părţi." (Francois de la Rochefoucauld)
- **„Puţini ştiu** cum să ţină o şedinţă. Şi mai puţini sunt cei care ştiu să renunţe la acest lucru." (Robert Fuoss)
- **Tata uită**

„Ascultă-mă, fiule: îţi vorbesc în timp ce dormi, cu o mânuţă sub obraz şi cu buclele tale blonde şi umede adunate pe fruntea plină de sudoare. M-am strecurat singur în camera ta. Acum doar câteva minute, pe când îmi citeam ziarul în bibliotecă, am fost înnăbuşit de remuşcări. Am venit lângă patul tău cu un profund sentiment al vinei.
Iată la ce mă gândeam, fiule: am fost mereu supărat pe tine, te-am certat pe când te îmbrăcai pentru şcoală, pentru că te-ai şters prea repede cu prosopul pe faţă. Te-am condamnat pentru că nu ţi-ai curăţat pantofii. Am strigat nervos la tine pentru că ai aruncat pe jos câteva din lucrurile tale. Te-am considerat vinovat şi la micul dejun. Vărsai băutura, înfulecai mâncarea, îţi puneai coatele pe masă. îţi ungeai
pâinea cu prea mult unt. Când te-ai dus la joacă şi eu am plecat la slujbă, te-ai întors, şi mi-ai făcut cu mâna şi mi-ai spus: „Pa, taţi!", iar eu m-am încruntat şi ţi-am răspuns: „îndreaptă-ţi umerii!".
Apoi a reînceput totul în aceeaşi după-amiază. întorcându-mă de la serviciu, te-am spionat; stăteai în genunchi şi te jucai cu biluţele. Şosetele îţi erau găurite. Te-am umilit în faţa prietenilor tăi, aducân-du-te acasă cu forţa. Şosetele costau bani şi dacă ar fi trebuit să le cumperi, ai fi fost mai atent! închipuie-ţi, fiule, aşa se poartă un tată!
îti aminteşti, mai târziu, cum eu citeam în bibliotecă, iar tu ai intrat tiptil, cu o umbră de durere în priviri? Când mi-am ridicat ochii din hârtie, enervat din cauza întreruperii, ai şovăit în pragul uşii. „Ce vrei?", m-am răstit la tine. N-ai spus nimic, dar ai venit în fugă, te-ai aruncat în braţele mele şi m-ai sărutat, cu mânuţele tale mici încolăcite în jurul gâtului meu cu atâta dragoste, pe care Dumnezeu însuşi ţi-a dăruit-o şi pe care nici nepăsarea n-o putea ucide. Şi apoi ai plecat, tropăind uşor pe scări.
Ei bine, fiule, câteva clipe mai târziu hârtia mi-a alunecat din mâini şi am fost pătruns de o groază cumplită. Ce făcuse din mine obiceiul? Prostul obicei de a căuta nod în papură, de a certa - asta era răsplata pe care o primeai fiindcă erai copil. Nu pentru că nu te iubeam, ci pentru că ceream prea multe de la anii tăi fragezi. îmi stabilisem drept criteriu propria-mi vârstă.
Şi era atâta bunătate, frumuseţe şi adevăr în 6ufletul tău! Micuţa ta inimioara era la fel de desăvârşită ca zorii ce învăluie triumfător dealurile domoale. Toate acestea se adunaseră în

impulsul tău de moment, când te-ai năpustit să mă săruţi şi să-mi urezi noapte bună. Nimic altceva nu contează în această seară. Am venit la căpătâiul tău şi am îngenunchiat acolo, ruşinat!
E o ispăşire palidă, ştiu că n-ai înţelege toate acestea dacă ţi le-aş spune când eşti treaz. Dar mâine o să fiu un tătic adevărat! 0 să-ţi fiu prieten de nădejde, voi suferi cot la cot cu tine şi voi râde când vei râde şi tu. 0 să-mi muşc limba înainte să te cert. O să repet mereu, ca într-un ritual: „Nu e decât un puşti - un băieţel şi nimic mai mult".
Mi-e teamă că te-am tratat ca pe un bărbat. Şi totuşi, fiule, aşa cum te văd ghemuit şi ostenit în pătuţul tău, îmi dau seama că nu eşti

183
decât un copilaş. Până mai ieri, te purta mama în braţe şi îţi odihneai căpşorul pe umărul ei. Ţi-am cerut prea mult, mult prea mult! (W. Livingston Larned)
^ **Compania Telefonică din New York** a efectuat un studiu detaliat al convorbirilor telefonice, pentru a afla care este cuvântul cel mai frecvent întrebuinţat. Aţi ghicit: este vorba de pronumele personal „eu". Acesta a fost folosit de 3 900 de ori în 500 de conversaţii. „Eu, eu, eu".
• **Un bărbat** ne-a spus că într-o zi soţia lui a participat la o întrunire cu mai multe femei din aceeaşi parohie, care se implicaseră într-un program de autodepăşire. Soţia i-a cerut să o ajute, sugerându-i şase lucruri pe care el le credea necesare pentru ca ea să devină o soţie mai bună. El ne mărturisea: „0 asemenea cerere m-a luat prin surprindere. Să fiu cinstit, mi-ar fi fost foarte uşor să enumăr şase lucruri pe care aş vrea să le schimb în ceea ce o priveşte - şi, Doamne, ea ar fi putut scrie o mie de lucruri pe care le-ar vrea schimbate la mine - dar n-am făcut-o. «Lasă-mă să-ţi răspund dimineaţă», i-am spus.
A doua zi, m-am trezit foarte devreme; am sunat la florărie şi i-am rugat să trimită soţiei mele şase trandafiri roşii, cu un bilet: «Nu pot enumera şase lucruri pe care aş vrea să le schimb la tine. Te iubesc aşa cum eşti.» Când m-am întors acasă în acea seară, cine credeţi că m-a întâmpinat în uşă? Exact. Soţia mea! Aproape plângea. Nu mai are rost să spun că eram extraordinar de fericit că n-o criticasem aşa cum îmi ceruse.
Duminica următoare, la biserică, după ce a dat rezultatul cerut la problema propusă, câteva doamne cu care studiase au venit la mine şi mi-au spus: «Acesta este cel mai sensibil gest de care am auzit vreodată». Atunci am înţeles puterea unui cuvânt de apreciere."
V' O veche zicală, pe care am decupat-o şi am lipit-o pe oglindă, acolo unde nu pot să evit să o văd zilnic, spune: Voi merge pe acest drum o singură dată, deci nu mă voi da în lături de la orice binefacere pe care pot s-o aduc sau de la orice lucru amabil pe care-1 pot rosti.
Dacă neglijez să fac astfel, nu voi mai avea această şansă, căci nu voi mai trece pe aici.
»/ **Alfred Adler,** vestiul psiholog din Vtena, a scris o carte intitulată: *Cum ar trebui să priviţi viaţa.* în acea carte spunea: „Cel care îşi pierde orice interes în semenii săi şi îi loveşte cât mai mult posibil, se va izbi în viaţă de cele mai mari obstacole. în aceşti oameni prinde rădăcini sentimentul eşecului şi mulţi vor deveni nişte rataţi."
W **La un dineu din New York,** unul dintre oaspeţi, o doamnă ce intrase în posesia unei moşteniri în bani, ardea de dorinţa de a lăsa tuturor o impresie favorabilă. A irosit o mică avere pe blănuri de samur, diamante şi perle, dar nu şi-a schimbat deloc expresia de pe faţă. Acolo nu se citeau decât amărăciune şi egoism. Nu ştia lecţia pe care alţii o învăţaseră, şi anume că expresia pe care cineva o poartă pe chip este mult mai importantă decât hainele cu care se îmbracă.
%/ **Profesorul James V. McConnell,** psiholog la Universitatea din Michigan, şi-a exprimat sentimentele despre zâmbet: „Oamenii care zâmbesc", a spus el, „au tendinţa să conducă, să predea şi să vândă cu eficienţă sporită şi să crească fiice şi fii mai fericiţi. Surâsul exprimă mult mai multe decât încruntarea. De aceea, încurajarea este un mijloc de predare mai eficient

decât pedeapsa.
• **Chinezii antici** deţineau o mare înţelepciune, înţelepciunea vieţii, şi aveau un proverb pe care ar trebui să ni-1 întipărim în minte. Iată-1: „Un om care nu ştie să zâmbească, nu trebuie să-şi deschidă magazin."
%/ **Tenorul Jean Pierce** a spus odată, după aproape cincizeci de ani de căsnicie: „Acum mult timp, soţia mea şi eu am încheiat un pact, pe care l-am ţinut, indiferent cât de mult ne-am enervat unul pe celălalt. Când unul dintre noi ţipă, celălalt trebuie să asculte, pentru că, atunci când doi urlă, nu există comunicare, ci doar zgomot şi vibraţii."
184
185
• **în cartea sa** „Despre formarea unei persoane", Cari Rogers, eminentul psiholog, scria: „E deosebit de important să-mi pot permite să-1 înţeleg pe celălalt. Modul în care formulez această afirmaţie vă poate părea ciudat. E oare necesar să-ţi poţi permite să-ţi înţelegi interlocutorul? Cred că da. Prima noastră reacţie la majoritatea lucrurilor pe care le auzim de la ceilalţi este o evaluare sau judecată, mai degrabă decât un efort de înţelegere. Când cineva îşi exprimă un sentiment, o atitudine sau un crez, tendinţa noastră imediată este de a cataloga: corect sau stupid, anormal, ilogic, greşit, urât. Arareori ne permitem să înţelegem exact ce înseamnă ceea ce spun ceilalţi."
• **Lincoln** spunea acelaşi lucru cu mult mai mult de o sută de ani în urmă. Iată cuvintele sale: „0 veche şi înţeleaptă maximă spune că «un strop de miere atrage mai multe muşte decât o cană de fiere». La fel şi cu oamenii: dacă vreţi să-i câştigaţi de partea dumneavoastră, convingeţi-i mai întâi că le sunteţi un prieten sincer. Va fi stropul de miere ce le va cuceri inima; şi astfel, după cum bine se ştie, se poate ajunge la minte".
• **Soarele şi vântul** se certau într-o zi, neputându-se hotărî care este mai puternic. Vântul începu a zice: „îţi voi dovedi că am mai multă forţă. îl vezi pe bătrânul acela? Pun pariu că-i pot scoate haina mai repede decât tine." Soarele s-a ascuns după un nor, iar vântul a început să sufle până a pornit o adevărată vijelie, dar cu cât sufla mai tare, cu atât îşi strângea bietul om haina pe el. în cele din urmă, vântul s-a potolit şi a renunţat, iar soarele a ieşit dintre nori şi i-a zâmbit cu bunătatea bătrânului. Imediat, acesta şi-a descreţit fruntea şi şi-a scos haina. Atunci, soarele i-a spus vântului că blândeţea şi prietenia sunt mult mai puternice decât mânia şi forţa.
^ **Cu mulţi ani în urmă,** un înţelept chinez a spus ceva la care noi trebuie să luăm aminte: „Motivul pentru care râurile primesc omagiul pârâurilor din munţi este acela că se menţin sub nivelul lor. Astfel, pot domnia. La fel şi înţeleptul, dacă vrea să le fie superior celorlalţi, trebuie să se aşeze în spatele lor. Astfel, deşi locul lui e deasupra
lumii, oamenii nu-i simt greutatea; deşi se cuvine ca el să fie în fruntea tuturor, ei nu consideră această dominare o insultă."
• La Rochefoucault, filozoful francez, a spus: „Dacă vreţi să vă faceţi duşmani, depăşiţi-vă prietenii, dar dacă vreţi prieteni, lăsaţi-i să vă depăşească."
^ **Legendarul pionier** al aviaţiei franceze, Antoine de Saint Exupery, scria: „N-am niciun drept să spun sau să fac ceva care să înrăutăţească imginea cuiva despre sine însuşi. Nu contează ce cred eu despre el, ci ce crede el despre sine însuşi. E o crimă să ştirbeşti demnitatea proprie a cuiva."
t/ în splendida sa carte *Psihologia educaţiei,* dr. Arthur I. Gates spune: „Toţi oamenii tânjesc după înţelegere. Copilul se grăbeşte să îşi arate suferinţa şi chiar îşi pricinuieşte singur o tăietură sau o rană, pentru a obţine compasiunea din belşug. în acelaşi scop, adulţii îşi arată loviturile, îşi povestesc accidentele şi bolile, în special detaliile operaţiilor. Autocompătimirea pentru necazurile reale sau imaginare este o practică universală."
%/ **Cari Langford,** cel care a fost timp de mulţi ani primarul oraşului Orlando din Florida, tărâmul Universului Disney, şi-a admonestat în repetate rânduri personalul pentru că nu le permitea oamenilor să obţină audienţe. Proclama faptul că ducea politica „uşilor deschise";

totuşi, secretarii şi administratorii nu lăsau trecerea liberă a cetăţenilor.
în cele din urmă, primarul a găsit soluţia. Şi-a demontat uşa biroului. Angajaţii lui au înţeles mesajul, iar primarul a putut să-şi ducă la capăt mandatul din momentul în care, simbolic, s-au desfiinţat uşile.
^ **Reţineţi vechiul proverb:** „Nu obţineţi niciodată destul timp, dar cedând veţi profita mai mult decât vă imginaţi".
• **La 8 martie 1887** a murit Henry Ward Beecher, un pastor vestit pentru talentul său oratoric. Pentru duminica următoare, a fost
186
187
invitat Lyman Abbott să ţină un discurs de la amvonul părăsit de Beecher. Dorind să se autodepăşească, el a scris, a rescris şi şi-a şlefuit predica cu meticulozitatea lui Flaubert. Apoi a citit-o soţiei sale. Dacă ar fi fost mai puţin inteligentă, ea ar fi spus: „Lyman, e cumplit. Nu merge deloc. îi adormi pe oameni. Vorbeşti ca o enciclopedie. Aş vrea să ştiu de ce nu vorbeşti ca un om obişnuit? De ce nu te porţi firesc? îţi pierzi reputaţia dacă citeşti aşa ceva." Asta ar fi putut spune. Şi dacă ar fi făcut-o, ştiţi ce s-ar fi întâmplat. Ştia şi ea. Deci, a remarcat doar că ar fi un articol excelent pentru Revista Nord-Americană. Cu alte cuvinte, 1-a lăudat şi, în acelaşi timp, i-a sugerat subtil că nu va funcţiona ca discurs. Lyman Abbott a înţeles aluzia, a rupt paginile atent scrise şi a ţinut predica fără măcar să se servească de notiţe.
*/ **„Când simţi** că nu mai poţi continua în poziţia în care te afli, şi ai făcut tot ceea ce este posibil uman, acesta este momentul în care inamicul este extenuat şi în care un singur pas înainte îţi va aduce roadele bătăliei pe care ai dus-o."
»/ **Acum mulţi ani,** un băiat de zece ani lucra într-o fabrică din Napoli. Visul lui era să devină cântăreţ, dar primul lui profesor 1-a descurajat. „Nu eşti în stare să cânţi", i-a spus. „N-ai deloc voce. Când cânţi, scoţi aceleaşi sunete ca nişte jaluzele prin care flutură vântul." Dar mama lui, o sărmană ţărancă, 1-a îmbrăţişat, 1-a lăudat şi i-a spus că ea ştie că el cântă bine, că deja sesiza un progres şi că va merge şi desculţă, numai să ecomisească banii ca să-i plătească orele de muzică. Lauda şi încurajarea acestei femei simple au schimbat viaţa acelui băiat. Numele lui este Enrico Caruso şi el a devenit cel mai mare şi cel mai vestit cântăreţ de operă al epocii sale.
^ **într-o zi,** doi copiii se jucau pe lângă clădirea unei biserici. Credincioşii erau împreună la slujbă, cântând şi lăudând pe Dumnezeu. Unul dintre copii, din curiozitate, s-a urcat pe un gard şi a privit pe geam. Celălalt, curios, 1-a întrebat: „Ce fac creştinii?" La care primul îi răspunde: „Nu ştiu ce fac, dar văd că ceea ce fac nu le place".
• Predica maraton
Din dorinţa de a bate recordul mondial la cea mai lungă predică din lume, un pastor britanic a improvizat un serviciu religios care a ţinut două zile. Chrish Sterry, pastor anglican în Lancashire, a vorbit despre V T. de vineri până duminică (36 ore), neavând decât câte 15 minute pauză la fiecare 8 ore; pastorul a trebuit să respecte câteva reguli, cum ar fi faptul că nu are voie să se repete, să citească sau să facă o pauză mai mare de zece secunde.
• Cele mai dezastruoase seisme din sec. XX
- august 1906: Valparaiso (Chile) - 20.000 morţi
- decembrie 1908: Mesrine (Italia) - 83.000 morţi
- decembrie 1920: Gansu (China) - peste 10.0000 morţi
- septembrie 1923: Yokohama (Japonia) - peste 140.000 morţi
- mai 1927: Nanchang (China) - 200.000 morţi
- decembrie 1932: Gansu (China) - 70.000 morţi
- mai 1935: Queta (India) - 50.000 morţi
- decembrie 1939: Erziean (Turcia) - între 35-40.000 morţi

- februarie 1960: Agadir (Maroc) - 12.000 morţi
- septembrie 1962: Kasvin (Iran) - 12.000 morţi
- mai 1970: Coasta Peruana - 66.000 mii de morţi
- decembrie 1972: Managua (Nicaragua) - 10000 morţi
- iulie 1976: Tangshan (China) - 242 morţi (oficial 700000 morţi, potrivit experţilor occidentali)
- decembrie 1988: Spitak (Armenia) - 25.000 morţi (oraş complet distrus)
- iunie 1990: Ghilansi Zandjan (Iran) - 40.000 morţi
- august 1999: Turcia - 20.000 morţi

^ **Divorţul în cifre**

- în 73% din cazuri, femeile sunt cele care cer divorţul
- Cel mai adesea, cei 2 parteneri divorţează după 5 ani de căsătorie
- 2/3 din cuplurile care divorţează au copiii
- 50% dintre femeile care divorţează au copii în vârstă de 4 sau 5 ani şi sunt angajate în câmpul muncii

188

189

- 5% dintre copiii cu părinţi divorţaţi locuiesc cu tatăl lor
- 20% dintre taţii divorţaţi cer custodia copiilor lor
- doi bărbaţi din trei cupluri care au divorţat se recăsătoresc; femeile, niciuna din trei.

• Duşmanii lui Ludovic al Xll-lea, împăratul Franţei

Se spune despre Ludovic (Louis) al Xll-lea al Franţei că a avut mulţi duşmani şi că atunci când a ajuns pe tron şi-a făcut o listă cu toţi, marcând în dreptul fiecărui nume câte o cruce neagră. Când lucrul acesta a ajuns cunoscut, toţi duşmanii lui au fugit, crezând că vor fi pedepsiţi. împăratul i-a chemat înapoi şi i-a asigurat că acea cruce este simbolul că i-a iertat, urmând exemplul Domnului Isus, care S-a rugat pentru duşmanii lui.

i/ **Ocazia pierdută**

în tradiţia rusă se povesteşte despre o întâmplare curioasă. Se spune că o femeie bătrână, cu numele Babuşka, lucra din greu în gospodărie, când pe lângă casa ei au trecut magii din Răsărit. „Vino cu noi să-1 găsim pe Isus", i-au zis ei. „I-am văzut steaua în Răsărit şi mergem să ne închinăm Lui."; „Eu am de pus casa în ordine şi când am terminat vă voi urma şi-L vom găsi." Când lucrarea a fost gata, cei trei magi s-au pierdut în zare, trecând pustiul, iar steaua nu a mai strălucit.

Bătrâna nu L-a văzut niciodată pe Isus, dar încă trăieşte şi-L caută. Ea are grijă de toţi copiii lui Isus. în Rusia şi în Italia, oamenii cred că ea încearcă să îmbrace pomul de Crăciun dimineaţa. Copiii sunt treziţi de strigătul „Iat-o pe Babuşka!" şi speră să o vadă înainte ca ea să dispară prin fereastră. Tradiţia merge până acolo încât spune că în fiecare nevoiaş pe care îl hrăneşte, Babuşka îl caută pe Copilul Isus, pe care l-a neglijat cu mulţi ani în urmă. De fiecare dată însă, cade în dezamăgire.

•" Când Whitfield (mare predicator englez) a mers în America, el a stat şi a predicat Evanghelia în Philadelphia. într-una dintre biserici, printre cei prezenţi era şi un copil mic, care a observat că acesta

nu vede să citească din Biblie. Copilul s-a apropiat de el şi i-a ţinut lanterna aprinsă, dar în timp ce asculta cu atenţie predica, a scăpat lanterna, care s-a spart în două.

După mai mulţi ani, Whitfield s-a întors în America, în cea de-a cincea călătorie în această ţară. El a fost găzduit în casa păstorului, care, într-o zi, i-a spus: „Vă mai amintiţi când aţi predicat în Philadelphia şi un copil v-a ţinut laterna, pe care apoi a scăpat-o? „Da", îmi amintesc", i-a zis Whitfield, „şi aş da oricât ca să ştiu ce a devenit acel copil." „Pastore, eu am fost acel copil. Eu am ţinut lanterna şi am lăsat-o să cadă. Predica ta m-a făcut să fiu ceea ce sunt acum, un pastor creştin."

• Altul înaintea noastră
Thomas Samson a fost un miner care lucra din greu pentru a-şi câştiga pâinea. Patronul minei i-a zis: „Thomas am posibilitatea să-ţi ofer un loc de muncă mult mai uşor, comparativ cu ce faci aici şi vei putea câştiga mai mulţi bani. Ce zici?"; „Şefule, se află aici un frate sărac şi bolnav, cu numele Treboniu. El nu e în stare să lucreze aşa de greu şi de mult ca mine. Se poate să-i oferiţi lui acel loc de muncă?"
încântat de generozitatea acestui miner, patronul a trimis după Treboniu şi i-a oferit locul acela mai bun, iar pe Thomas l-a felicitat.
^ Un **german de la ţară** a mers într-o zi cu cei patru feciori ai lui într-un oraş vecin, pentru a face nişte tranzacţii. Odată ajuns în piaţă, a cumpărat 5 piersici. Una a păstrat-o pentru soţia lui, care rămăsese acasă, iar celelalte le-a dat copiilor. Seara, în timp ce stăteau lângă foc, omul s-a gândit să-i întrebe pe feciori ce au făcut cu piersica.
Cel mai mare i-a răspuns: „Eu am mâncat piersica, iar sâmburele îl păstrez. Vreau să-1 pun în grădină, ca să rodească şi să ne bucurăm de roade".
Cel mai tânăr i-a răspuns că a mâncat din piersică, sâmburele l-a aruncat, iar când a ajuns acasă i-a dat jumătate şi mamei sale.
Cel de-al doilea ca vârstă a zis: „Eu am luat sâmburele pe care l-a aruncat fratele mai mic şi l-am spart, apoi am mâncat sămânţa. A fost foarte bun. Piersica mea am cândut-o cu bani mai mulţi, iar acum pot
190
191
să-mi cumpăr mai multe piersici.
Al treilea fiu, după câteva clipe de ezitare, i-a zis: „Eu am luat piersica mea şi am dat-o unui prieten foarte bolnav şi care suferă foarte mult. El a refuzat să o primească, dar eu i-am lăsat-o pe pat şi am fugit." Auzind aceste cuvinte, mama lui 1-a sărutat, plină de bucurie.
^ **Familia record**
Cea mai numeroasă familie de pe glob a fost cea a ţăranului rus Fiodor Vasiliev (1816 - 1892), care a trăit în districtul Suiski din U.R.S.S. şi care a avut 87 de copii cu două soţii. Dumnezeu 1-a binecuvântat cu nu mai puţin de 69 de copii, de la cea dintâi soţie, în urma celor 27 de naşteri, dintre care: de 4 x 4 gemeni, de 7 x 3 gemeni, şi de 16 x 2 gemeni. Cu cea de-a doua soţie, Vasiliev a avut doar 18 copii, deoarece ea a născut numai de opt ori, aducând pe lume de 2 x 3 gemeni şi de 6 x 2 gemeni.
Când a împlinit vârsta de 75 de ani, Vasiliev a fost sărbătorit de 83 din cei 87 de copii născuţi.
• Despre botez
- Faptele ap. cap. 2 - => 3000 de candidaţi;
- anul 404. d. Hr. - John Chrysostom a botezat la Paşti 3.000 de soldaţi în Constantinopol, capitala Imperiului Roman;
- anul 430 d. Hr. Patrik al Irlandei 1-a botezat pe împărat, pe fiul lui, şi 12.000 de oameni;
- Clavis, împăratul Franţei a fost botezat împreună cu 3.000 de soldaţi din armata lui;
- 680-755 A.D. - Boniface - un sfânt martirizat - misionar englez la triburile teutonice germane a botezat mai multe mii la un botez şi peste 100.000 în viaţa lui;
- 980-1015 A. D. Vladimir al Kievului, ţarul Rusiei a fost covertit şi în urma botezului său au fost botezaţi sute de mii de oameni;
- Balthasar Hubmaier - mare anabaptist a botezat de la 6000 la 12000 în fiecare an;
- în India, în 1878 - şase misionari au botezat într-o singură zi 2222 de candidaţi.
192
v' Gânduri care dinamizează
• De ce unii au avut succes?
- Ei au învăţat cum să biruiască complexul de inferioritate şi să trăiască cu încredere
- Ei au învăţat să asculte ideile noi şi să le evalueze cu atenţie, să le pună în practică şi să le

fructifice
- Ei au învăţat cum să sesizeze oportunităţi şi să le folosească în mod curajos
- Ei au învăţat cum să spună bun venit problemelor provocatoare, şi să le rezolve în mod creativ
- Ei au învăţat cum să înfrângă tragediile şi să le folosească în mod constructiv
- Ei au învăţat cum să încerce să facă ceva măreţ, chiar falimen-tând, decât să privească la succes fără să facă nimic.
• Sunt două feluri de oameni în lume
- Oameni care se gândesc că este posibil
- Oameni care se gândesc că este imposibil
• Eliberarea posibilităţilor întrebuinţate
- Să ne folosim imaginaţia pentru a întâlni oameni pe care nu i-am cunoscut. Ei mergeau să întâlnească oameni
- Să ne folosim imaginaţia pentru a prinde o viziune
- Să ne folosim imaginaţia pentru a deveni ce doresc să fiu
- Să ne folosim imaginaţia pentru a genera succes în lucrarea cu oamenii. Orice viziune crează mari tensiuni şi multe obstacole - conflict angelic - orice lucrare măreaţă va avea parte de mari tensiuni
- Să alungăm teama din imaginaţia noastră
- Să ne stabilim obiective noi, dincolo de obiectivele prezente.
• Cum să sesizăm oportunităţi
- Privind la viitor nu la trecut. Zilele marilor oportunităţi nu sunt în trecut. Realizările de astăzi erau imposibile ieri
- Privind la ceva cu care mai mulţi oameni sunt de acord. Fiind încântaţi dacă lucrarea va fi făcută - recrutaţi pentru realizări.
- Privind la obstacole şi amintindu-ne că fiecare obstacol poate deveni o oportunitate. Obstacolele ne pot vinde idei şi ne oferă idei
- Aproape fiecare persoană este o oportunitate pentru cineva

- Secretul succesului este să găseşti o nevoie şi s-o umpli, s-o împlineşti.
• Să nu lăsăm problemele băneşti să ne oprească din activitate, din gândire.
- Putem începe fără bani - visele nu costă nimic, toate proiectele mari încep cu un vis
- Putem face mai mult cu puţinul care este total dedicat
- Putem obţine mai mulţi bani decât gândim că putem
- Putem construi belşug de bani împrumutaţi
- Vom obţine bani când vom acoperi nevoile vitale
- Vom obţine bani dacă îndrăznim să cerem
- Putem folosi timpul, pentru a ne atinge ţinta
- Putem să-L facem pe Dumnezeu partenerul nostru.
• Cum pot înflori în locul în care sunt
- Având părtăşie zilnică cu Dumnezeu
- Găsind teme şi sugestii care să angajeze la lucru oamenii şi apoi să-i dinamizeze
- Descoperind şi punând în acţiune toate talentele membrilor din Biserică pe direcţii precise
- Disciplinându-ne gândirea şi persistând în scopurile mari şi bune pe care ni le-am propus
- Având agenda încărcată cu proiecte aducătoare de bucurii.

i/ La un seminar s-a făcut un sondaj în scris, pentru ca fiecare student să explice de ce s-a înscris la teologie. Spre uimirea comisiei, unul dintre răspunsuri suna în felul următor: „Altfel nu pot".

*/ Un **om,** de fiecare dată când făcea un rău, bătea câte un cui în grinda casei, şi când făcea un bine scotea câte un cui. S-a uitat şi, văzând că grinda era plină de cuie, a început să facă bine.

De fiecare dată când făcea un bine, scotea un cui. La sfârşit de an a privit la grindă şi a zis: „Am scos cuiele, dar au rămas urmele".

• **La un seminar teologic,** studenţii au primit un test cu tema: „Despre Dumnezeu şi despre diavol". La terminarea orei, lucrările au

fost adunate şi apoi corectate. Unul dintre studenţi şi-a început lucrarea scriind în primul rând despre diavol. El a scris şi a tot scris, iar când a expirat timpul alocat, a încheiat spunând: „Despre Dumnezeu nu am timp".

*^ **Un om bogat** avea nevoie de un vizitiu. A făcut un anunţ de angajare, în urma căruia s-au înscris trei persoane. Bogatul le-a pus următoarea întrebare: „La ce distanţă veţi trece cu şareta pe lângă o prăpastie?"

Unul dintre ei a răspuns că va trece la 50 de cm de prăpastie. Al doilea a spus că distanţa va fi mai mică, mică de tot. Al treilea a răspuns că va trece la o distanţă cât mai mare posibil. Acesta a fost angajat ca vizitiu.

^ Un **vizitiu** trebuia să ducă pe cineva într-o localitate vecină cu satul lui. Omul s-a aşezat în spatele vizitiului şi au pornit la drum. Oamenii pe lângă care trecea îl întrebau pe vizitiu unde se duce. „Mă duc cu domnul", răspundea el. Pe o porţiune mai rea, şareta s-a înclinat şi domnul a căzut din ea. Ajungând în localitatea vecină, vizitiul a oprit şi, spre uimirea lui, şi-a dat seama că domnul nu mai era.

^ **Albert** Hoffmann, pionierul cunoscut al lucrării misionare din Noua Guinee a povestit un obicei care are loc în acea ţară. Iată ce spunea el: „în Noua Guinee, atunci când doreau să devină creştini, papuaşii aveau obiceiul să participe la un fel de seminar pentru a-L cunoaşte mai bine pe Isus Cristos. Apoi, într-o anumită duminică, erau botezaţi. Aceasta era totdeauna o mare sărbătoare. Asistau şi mulţi păgâni. Dar în seara de ajun, candidaţii trăiau momentul hotărâtor. Se aprindea un foc mare, iar ei se apropiau cu braţele pline de statuete ale unor idoli, de obiecte magice şi de amulete pe care le folosiseră la slujirea zeilor; aceste semne ale vieţii lor trecute trebuiau aruncate în flăcări.

Odată, am observat o tânără femeie, care se apropia de foc cu braţele încărcate de statute şi de amulete. Dar în clipa când a vrut să le arunce, nu s-a putut hotărî s-o facă. Cu singuranţă se gândea: «Asta

a făcut parte din viaţa strămoşilor mei. Tot trecutul meu este legat de lucrurile acestea şi nu mă pot despărţi de ele!» Şi a dat înapoi. Dar pe urmă i-a trecut alt gând prin minte: «în acest caz, nu pot să-I aparţin lui Isus". A făcut iarăşi trei paşi înainte, dar după o clipă, simţindu-se absolut incapabilă să se despartă încă o dată de lucruri, a dat înapoi. Atunci m-am dus la ea - relata misionarul - şi i-am zis: «îţi cade prea greu. E preferabil să te mai gândeşti puţin. Vei putea să te prezinţi la viitorul botez!» Tânăra femeie s-a gândit o clipă, apoi a făcut trei paşi înainte, a aruncat lucrurile în foc şi şi-a pierdut cunoştiinţa. Cred că numai cel care a trăit o convertire adevărată poate înţelege prin ce a trecut această femeie."

• **Un american** cu numele de William L. Huli a publicat o carte interesantă. El a fost pastorul care 1-a vizitat pe Adolf Eichmann, ucigaşul a milioane de evrei, de treisprezece ori în timpul detenţiei lui. A avut lungi discuţii cu el, a auzit ultimele lui cuvinte, 1-a însoţit până la locul execuţiei şi a fost prezent când cenuşa i-a fost împrăştiată în Marea Mediterană. El a publicat conţinutul discuţiilor cu Eichmann sub titlul: „Lupta pentru suflet". La început, el relatează: „Obiectivul meu a fost să salvez acest păcătos groaznic, pentru ca să nu meargă în iad. Dar a fost tulburător să constant că acest om, care din biroul lui a asasinat milioane de persone şi a afundat lumea în atâtea suferinţe groaznice, a îndrăznit să zică până în ultima clipă: „Nu am nevoie de nimeni care să fi murit pentru mine. Nu am nevoie de iertarea păcatelor. Nici n-o vreau."

• **Un comerciant** a fost invitat de un patron la o petrecere. Acesta avea o vilă frumoasă într-un

parc minunat. Erau prezenţi cam o sută de oaspeţi. în toiul petrecerii, comerciantul a stat de vorbă cu gazda şi i-a spus: „Dragul meu, ce bine îţi merge! Trăieşti regeşte: ai o proprietate frumoasă, o uzină importantă, o soţie fermecătoare şi copii încântători!" Atunci, omul a răspuns: „Da, ai dreptate îmi merge bine". Apoi a devenit brusc serios şi a spus: „Dar nu mă întreba cum merge înăuntru!" Şi a arătat cu degetul spre inimă.

• **într-o seară,** după predică, un tânăr s-a apropiat de Charles Haddon Spurgeon, marele predicator englez, şi i-a zis: „Domnule pastor aveţi dreptate, trebuie să-L găsesc şi eu pe Omul de pe Golgota şi să devin un copil al lui Dumnezeu. într-o zi, o să mă convertesc". „într-o zi?"; „Da, mai târziu!" „Mai târziu? De ce nu azi?" Atunci tânărul explică oarecum încurcat: „Aş vrea într-adevăr să fiu mântuit şi de aceea mă voi întoarce la Isus, dar mai înainte aş vrea să profit un pic de viaţă". Spurgeon a izbucnit în râs şi a spus: „Tinere, îţi lipseşte ambiţia. Tu vrei să ai *un pic* din viaţă, iar nu viaţa! în Biblie scrie (şi i-a arătat pasajul): „Isus spune: «Am venit să aveţi *viaţa,* şi s-o aveţi din belşug»".

«/ **Cineva** a spus următoarea întâmplare: „Femeia despre care vreau să vă vorbesc, a jucat un mare rol în viaţa mea. Am cunoscut succesiv trei ingineri, care au ajuns prin ea la credinţa în Isus. Mi-am zis că din ea emană o mare forţă spirituală şi m-am dus să o văd. Era văduva unui miner. S-a bucurat că am venit şi mi-a povestit cum a ajuns la credinţă. Locuia pe vremea aceea într-o veche suburbie din Essen, care astăzi face parte din oraş. Această suburbie se numea Stoppenberg, dar noi îl poreclisem Korkenhugel.

într-o zi, femeia a citit în ziar că urmau să fie ordinaţi doi pastori în biserica Sf. Paul. Ea a zis prietenelor ei: «La Essen, ăsta-i totdeauna un eveniment. Haideţi să mergem şi noi!» Au luat-o pe câmp într-acolo, dar biserica era foarte departe. Când au ajuns, uriaşa clădire era plină, astfel că au trebuit să rămână în picioare, undeva, în spate.

Unul dintre pastorii ordinaţi, Julius Dammann, a avut o mare influenţă asupra Essen-ului. Femeia a continuat: «Julius Dammann s-a dus la amvon şi a citit din Ioan: *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.* Apoi s-a aplecat în faţă şi a spus: Dintre sutele de mii de cuvinte din Biblie, de niciunul nu mă tem aşa de mult ca de cuvântul *pierdut.* Tu poţi să fii pierdut pe veci, dacă Dumnezeu se retrage de la tine! Ăsta-i iadul! Eu, fată tânără, stăteam în picioare în spatele uriaşei biserici. Din clipa aceea, nu am mai auzit niciun singur cuvânt din predică. Eram ca lovită de trăsnet. îmi tot ziceam: Şi eu sunt pierdută! N-am pace cu Dumnezeu! N-am iertarea păcatelor!

196

197

Nu sunt un copil a lui Dumnezeu! N-am iertarea păcatelor! Sunt pierdută! Am plecat spre casă ca prin vis. După trei zile, tatăl meu m-a întrebat: Eşti bolnavă? Am încercat să le explic părinţilor, dar ei au spus: Ai o păsărică! Eşti bolnavă de nervi!.

Nimeni nu-mi înţelegea spaima de moarte, la gândul că eram pierdută! Patru săptămâni m-am chinuit aşa, complet debusolată. Apoi, am citit într-un ziar că fratele Dammann urma din nou să predice. Şi iarăşi am plecat la Stoppenberg, la Essen. Până am ajuns acolo, m-am rugat continuu. Mă obseda aceeaşi rugăciune, un verset de cântare: Ajută-mă să ştiu, Isuse bun / Că din tot ce este pe pământ / Nimic n-are valoare în sine / Decât să fiu cu Tine-n legământ.» Când a ajuns la biserica St. Paul, Dammann predica. Biserica era plină deja. Nu a reuşit să găsească loc şi a trebuit să rămână în picioare. Atunci s-a mai rugat încă o dată: «Ajută-mă să ştiu, Isuse bun / Că din tot ce este pe pământ / Nimic n-are valoare în sine / Decât să fiu cu Tine-n legământ». Apoi a deschis cartea la numărul afişat. Spre marea ei uimire, era tocmai acea cântare: «Ajută-mă să ştiu...» Atunci, s-a gândit că dacă toată lumea cântă aceeaşi cântare într-un duh de rugăciune, se va petrece cu siguranţă ceva! Pastorul Dammann a urcat la amvon şi a citit din nou un text din Evanghelia după Ioan: «Isus a zis: Eu sunt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit. Amin».

Ea povestea: «Acum eram pentru a doua oară la biserică şi din nou n-am auzit altceva decât acest verset, căci chiar în acea clipă, totul a devenit clar pentru mine: Isus Cel înviat este uşa către viaţă! Şi eu am intrat prin ea. Altceva n-am auzit nimic din predică. Dar asta îmi era de ajuns. Eu intrasem în viaţă!»"

^ **în regiunea Ravenberg** trăia în veacul trecut un predicator cu numele de Johann Heunrich Vblkening. Predicile lui au fost originea unei puternice mişcări de trezire, şi tot ţinutul din jurul Bielefel-dului a fost transformat. Acest Vblkening a fost chemat într-o seară la un ţăran bogat, care era pe moarte şi voia cina. Ţăranul avea o gospodărie mare şi era un om cinstit şi harnic. Dar ura profund adunările de evanghelizare, nega că este un păcătos şi susţinea că nu are nevoie de un Mântuitor mort pe cruce: „Fac ce este bine şi nu îmi pasă ce zic alţii!"

Volkening s-a dus să-1 vadă. Omul era înalt, cu ochii de un albastru strălucitor, care reţineau în mod deosebit atenţia. Se apropie de patul lui, 1-a privit îndelung, apoi i-a spus: „Heinrich, sunt tare îngrijorat pentru tine. Drumul pe care l-ai urmat până aici nu duce la cer, ci drept în iad". Apoi s-a întors şi a plecat. Ţăranul cel bogat, roşu de mânie, a început să urle: „Ăsta-i pastor? Asta-i dragoste creştină?"

Noaptea nu a putut să doarmă, pentru că îl chinuia conştiinţa: „Tu nu eşti în drum spre cer ci spre iad... Dacă acest lucru ar fi adevărat!?" în memorie i-au revenit mai multe păcate: el nu I-a dat lui Dumnezeu cinstea cuvenită, iar ocazional a ştiut să-i înşele pe alţii într-un mod foarte viclean. în nopţile următoare 1-a cuprins spaima şi neliniştea. Deodată, a înţeles câtă vină este în viaţa lui, astfel că nu avea niciun drept să se socotească un copil al lui Dumnezeu. Acum ar vrea cu adevărat să se întoarcă.

După trei zile, seara târziu, şi-a trimis din nou nevasta să-1 aducă pe Vblkening. Cu o voce foarte neliniştită, bolnavul a spus: „Pastore, cred că trebuie să mă întorc la Dumnezeu!"; „Da", a spus Vblkening, „cu vârsta, omul se înţelepţeşte. Dar, pocăinţe grăbite, pocăinţe moarte! Trebuie ceva mai profund". După care s-a întors şi a plecat. Ţăranul, a fost cuprins de o mânie şi mai mare.

Asta v-ar fi înfuriat şi pe voi, nu-i aşa? în fond, n-ar fi trebuit ca Vblkening să se arate mai drăguţ cu ţăranul? Căci omul acesta era la doi paşi de moarte. Dar Vblkening trăia în intimitate cu Dumnezeu şi ştia ce spunea. După trei zile, ţăranul a fost cuprins de o disperare copleşitoare, convins fiind că va muri. Se întreba ce loc au avut în viaţa lui dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Toată viaţa L-a dispreţuit pe Mântuitorul care a murit pentru el. îl respinsese de fiecare dată pe Acela care, în dragostea Lui, i Se arătase. Acum simţea că stă la marginea iadului, complet deznădăjduit: „Nevastă, adu-1 pe pastor!"; „Nu, nu mă mai duc. N-are niciun rost!"; „Nevastă, adu-1! O să ajung în iad!"

Femeia s-a dus. Când a venit, Volkening a găsit un om care a înţeles versetul: „Nu vă înşelaţi, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce

seamănă omul, aceea va şi secera". Volkening s-a aşezat pe un scaun, lângă pat, şi 1-a întrebat: Jfu-i aşa că mergi drept în iad?"; „Da, în iad mă duc!" Atunci, Volkening i-a spus: „Heinrich, hai să mergem la Gol-gota! Isus a murit şi pentru tine!" Iar apoi i-a explicat pe un ton binevoitor şi prietenos cum îi salvează Isus pe păcătoşi. „Pentru aceasta, trebuie ca mai întâi să ne dăm seama de propria stare de păcat, să nu mai tot repetăm: «Fac ce este bine şi nu-mi pasă ce zic alţii!», şi apoi să ne ţinem numai de adevăr. Numai atunci ne poate Isus salva! Deodată, ţăranul a înţeles: „Isus a murit pentru mine la cruce! El a plătit pentru păcatele mele! El poate să-mi dea singura justificare valabilă în ochii lui Dumnezeu!" Şi pentru prima oară s-a rugat cu adevărat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Doamne Isuse, sal-vează-mă de iad!" în acele clipe, Heinrich a primit mântuirea, pentru că în Bibilie este scris de trei ori:

„Cine va chema Numele Domnului, va fi mântuit!"
A doua zi, pastorul a văzut un om care a găsit pacea cu Dumnezeu! „Ei cum e, Heinrich?" Şi Heinrich, fericit, i-a spus: „El m-a primit prin har. S-a întâmplat o minune!"

• Creştinismul în decădere

„Oare îl iubeşte pe Domnul un om care poate să vadă liniştit că Isus poartă o coroană de spini, în timp ce el doreşte cu ardoare o cunună de lauri? Oare Isus să Se suie pe Tronul Său venind de pe cruce, în timp ce noi aşteptăm să fim duşi într-acolo pe umerii unor mulţimi care aplaudă? Să nu-ţi imaginezi o asemenea nebunie! Calculează preţul şi, dacă nu doreşti să porţi crucea lui Cristos, întoarce-te la ferma ta şi la comerţul tău şi scoate maximum din acestea; numai lasă-mă să-ţi şoptesc la ureche: «Ce-i va folosi unui om să câştige toată lumea, dacă-şi pierde sufletul?»" (Charles Haddon Spurgeon)

^ Puterea lui Dumnezeu pentru salvare

„Acolo unde Evanghelia este predicată deplin şi cu putere, sub conducerea Duhului Sfânt trimis din cer, nu numai că membrii bisericii rămân, dar se adaugă şi convertiţii; însă când a dispărut ceea ce constituie tăria noastră - adică atunci când Evanghelia este ascunsă, iar viaţa de rugăciune este desconsiderată - totul devine doar o simplă formă şi o iluzie. Din această cauză, inima noastră este profund întristată." (Charles Haddon Spurgeon)

*/ **Moise** avea obiceiul să aleagă locurile singuratice, unde putea să practice un lucru deosebit: faptul de a vorbi cu sine însuşi. Şi Duhul lui Dumnezeu venea atunci peste el.
Se spune că într-o zi, el s-a aşezat sub un arbore, lângă o fântână şi s-a lăsat în voia gândurilor. Deodată, a văzut un om venind să bea apă şi care apoi plecă. Omului însă îi căzu de la brâu o pungă, fără ca el să observe. După un timp, la fântână a venit un alt om, care a zărit punga. Bucuros, o ridică şi îşi continuă drumul. După el, un al treilea călător a făcut un popas la fântână şi a rămas acolo mai multă vreme.
între timp, cel dintâi îşi dădu seama de pierderea pungii şi îşi spuse: „Desigur că mi-a căzut de la brâu lângă fântână, când m-am aplecat să beau". Repede a făcut cale-ntoarsă şi 1-a văzut pe celălalt, şezând lângă fântână. îl întrebă: „Ce faci aici?" Cel întrebat răspunse: „Sunt obosit şi mă odihnesc aici puţin. Am mâncat şi am băut, şi acum vreau să plec mai departe". Atunci, omul care pierduse banii îi spuse: „Tu trebuie să fi găsit punga mea, pe care am pierdut-o aici. Nu se poate să fi fost altul căci abia am pierdut-o"; „Prietene, nu am găsit nicio pungă de-a ta. Nu mă învinui pe nedrept de jaf. Pesemne că ai pierdut punga în altă parte sau nici n-ai pierdut-o". Atunci începu cearta şi ei se luară la bătaie. Moise a vrut să-i despartă. Dar înainte ca el să ajungă acolo, cel care pierduse punga îl omorâse pe celălalt şi fugi.
Atunci, Moise îl compătimi pe cel mort şi se miră că Dumnezeu îngăduie aceste lucruri. El a spus: „Doamne, am fost martor la trei fapte nedrepte. întâi, l-ai lăsat pe unul să-şi piardă averea. în al doilea rând, ai lăsat să se bucure de ea unul căruia nu-i aparţinea. în al treilea rând, nu ai împiedicat să fie omorât unul care nu a comis rău. Şi, parcă acestea n-ar fi fost de ajuns, păgubaşul a trebuit să devină şi asasin. Explică-mi deci, Atotputernice Doamne, cum trebuie înţelese aceste întâmplări?"
Dumnezeu a răspuns slujitorului său: „Tu crezi că felul cum procedez Eu este rău. Şi aşa par curioase oamenilor multe din cele ce le

fac Eu, ei neştiind'că fiecare lucru are cauzele şi justificarea sa. Să afli acum că cel care a pierdut punga era într-adevăr, el însuşi, un om cinstit, dar tatăl său obţinuse prin jaf aceşti bani. Cel jefuit era tatăl omului care a găsit punga. De aceea, am aranjat astfel lucrurile pentru ca fiul proprietarului să ajungă în posesia dreptei sale moşteniri. Află şi despre cel care a fost sugrumat că, într-adevăr, nu şi-a însuşit această pungă, dar odată, demult, a omorât pe fratele acelui om, de care a fost ucis el acum. Fapta s-a întâmplat fără martori şi sângele celui omorât a rămas nerâzbunat. De aceea, am îngăduit ca ucigaşul să fie bănuit de fratele victimei sale

omorâte. Şi aşa las să se întâmple pe pământ multe lucruri, pe care omul nicidecum nu le poate înţelege. Nimeni nu-mi poate cerceta căile şi nici nu puteţi înţelege de ce îi merge bine celui rău şi rău celui bun".

• **Un credincios** a postit mai multe zile, rugându-l pe Tatăl Ceresc să-i arate un înger. Dorinţa lui a fost realizată. Un înger îi apăru şi-l întrebă: „Doreşti ceva de la mine? Vreau să-ţi împlinesc dorinţa". Credinciosul răspunsese: „Aş dori să călătoresc împreună cu tine, să văd activitatea ta pe pământ, ca să-mi folosească şi să am parte de înţelepciunea ta". îngerul îi răspusese: „Nu vei putea pricepe ce fac eu şi vei stărui de mine să-ţi explic motivele acţiunilor mele". Credinciosul îi dădu asigurări că nu va face aşa şi rămase stabilit ca ei să meargă pretutindeni împreună, dar că această călătorie în comun se va întrerupe de îndată ce credinciosul va insista ca îngerul să-i răspundă la anumite întrebări.

Au pornit la drum amândoi şi au intrat în casa unui om foarte sărac, care nu avea decât o vacă. Omul şi nevasta lui stăteau în faţa porţii. Când îi văzură aproprindu-se, le-au venit în întâmpinare, le-au dat bineţe, s-au bucurat de sosirea lor şi le-au oferit locurile cele mai bune. Apoi le-au adus ce au avut mai bun de mâncare, în casa lor sărăcăcioasă. Cei doi mâncară şi înnoptară acolo. Dimineaţa, înainte de a pleca, îngerul a rostit o rugăciune al cărei rezultat a fost că vaca gazdei a căzut moartă. Credinciosul, văzând acest lucru, a fost surprins. Aproape să-l apuce nebunia. îşi spuse: „Să fie oare aceasta răsplata omului sărac, pentru cinstea pe care ne-a făcut-o, ca vaca lui,

singura lui avere, să-i fie luată?" Şi-l întrebă pe înger: „De ce ai omorât vita acestui om, care ne-a primit cu atâta bunăvoinţă?" îngerul a zis: „Aminteşte-ţi de înţelegerea dintre noi, când te-ai angajat să taci şi să nu ai obiecţii decât în clipa când nu mai vrei să umbli cu mine. Atunci voi fi hotărât să-ţi spun tot". Credinciosul nu mai întrebă nimic.

Au plecat mai departe o zi întreagă şi au ajuns spre seară în casa unui om bogat. Acesta nici nu se uită bine la ei şi nu făcu nimic pentru a-i primi cum se cuvine, iar oaspeţii nu au căpătat nimic de mâncare. Gospodăria acestui om avea un zid cam stricat şi stăpânul casei era ocupat cu repararea lui. Dimineaţa, îngerul se rugă şi zidul a fost reparat printr-o minune. Atunci, tristeţea şi mirarea credinciosului crescură. Dar el îşi stăpâni dorinţa de a-l întreba pe înger despre motivele acţiunii sale.

Astfel călătoriră ei mai departe. Când se făcu iarăşi seară, cei doi drumeţi au mers la o biserică mare. Băncile erau din aur şi argint şi fiecare om şedea pe locul cuvenit lui, după rangul şi vaza sa. Când îi văzură intrând pe cei doi, unul dintre enoriaşi întrebă: „Cine vrea să-i ospăteze astă-seară pe aceşti doi cerşetori?" La care unul răspunse: „Ajunge pentru ei puţină pâine cu apă!" Nimeni nu-i băgă în seamă, aşa cum s-ar fi cuvenit. Când să plece, îngerul a spus celor din biserică: „Dumnezeu să vă ajute pe toţi să deveniţi mari şi cu vază!" Cuvintele acestea se mai adăugaseră la tristeţea credinciosului, dar el tăcu.

La apusul soarelui, călătorii au ajuns în alt oraş. Aici, oamenii le ieşiră în întâmpinare cu mare bucurie. îi primiră cu feţe zâmbitoare şi îi adăpostiră în cea mai bună casă. La plecare, îngerul se rugă: „Fă, Doamne, ca în oraşul acesta, numai unul să fie mare şi cu vază".

Acum, credinciosul nu se mai putu abţine şi îi spuse îngerului: „Trebuie să-mi descoperi secretul tău". îngerul a replicat: „Dacă eşti dispus să te desparţi de mine, atunci îţi explic toate acţiunile mele. Să ştii: vaca omului sărman era bolnavă de o boală grea. Toţi din casă ar fi murit dacă ar fi continuat să bea din laptele ei. De acea m-am rugat ca vaca să moară. Dacă bogatul, al cărui zid l-am dres printr-o minune, ar fi dărmât acest zid pentru a ridica altul, ar fi găsit sub el o comoară mare de aur şi argint. Pentru a împiedica aceasta, am reparat eu zidul. Oamenilor cu inima aspră din biserica dintâi le-am dorit ca

toţi să fie mari şi cu vază, căci acesta-i o nenorocire şi duce la ceartă. Orice loc unde mulţi sunt mari, este pustiit până la urmă. Drepţilor însă, cărora le-am dorit să aibă o singură

căpetenie, rugăciunea mea o să le folosească. Biserica lor se va întări, căci va fi unitate între ei".
• **învăţaţii** au aflat că stratul de aer, numit atmosferă, ne apasă cu 15.000 de kilograme. Trebuie să ne închipuim pe fiecare om ca purtând în spate o greutate, deoarece trăim în aer şi aerul ne apasă din toate părţile. Aşa este şi cu păcatul. Păcătoşii nu simt greutatea lui, pentru că trăiesc în păcat. Peştele nu simte greutatea apei, pentru că trăieşte în apă. Dar un suflet care s-a trezit, simte această greutate şi nu are linişte din pricina ei. Dacă ne-am întreba cu psalmistul David: „Suflete al meu, de ce eşti mâhnit şi de ce mă tulburi?", inima ne-ar răspunde: „Pentru că mă strică greutatea păcatului".
• **Se spune că Terah,** tatăl lui Avraam, ar fi fost fabricant de idoli, în ciuda faptului că avea o anume cunoştinţă despre Dumnezeu.
Odată, Avraam, mergând la piaţă ca să vândă idoli, a fost întrebat de un om: „Ai un dumnezeu de vînzare?" Avraam 1-a întrebat la rândul lui: „Câţi ani ai?"; „70 de ani." Atunci, Avraam i-a zis: „Vrei să cumperi un dumnezeu care să te adore pe tine sau vrei ca tu să i te închini lui?" Omul a răspuns: „Drept este ca eu să mă închin lui". Atunci Avraam îl lămuri: „Păi tu îl întreci pe zeul tău în ani. Căci tu ai fost creat acum 70 de ani, pe când zeul pe care vrei să-1 cumperi a fost fabricat abia astăzi, de tatăl meu".
Făcând astfel în fiecare zi, Avraam se întorcea acasă mereu cu zeii nevânduţi.
într-o zi, Avraam luă în sine o hotărâre mare şi jură: „Viu este Dumnezeu! Nu vor rămâne idoli în casa tatălui meu. în trei zile îi voi sfărâma pe toţi". Aleargă afară, spre curtea unde tatăl său şedea cu robii, se aşează înaintea lui şi-1 întrebă: „Spune-mi, tată, care Dumnezeu este cel ce a făcut cerurile, pământul şi pe oameni?" Terah a răspuns: „Zeii pe care îi avem în casă sunt cei care au creat toate lucrurile". Apoi, Terah intră în casă cu Avraam, se închină înaintea zeilor lui şi se rugă lor.
Avraam se adresă mamei sale şi spuse: „Tata tocmai mi-a arătat zeii care au făcut cerurile, pământul şi pe oameni. Şi acum grăbeşte-te, ia un ied din turmă, înjunghie-1 şi frige-1 ca să miroase bine. Vreau să aduc un dar de mâncare zeilor, ca să mănânce şi să le fiu plăcut". Mama făcu aşa. Luă un ied, pregăti o mâncare şi i-o dădu lui Avraam. Acesta o luă şi o duse idolilor tatălui său. Terah nu ştia nimic din toate acestea.
Avraam stătu înaintea zeilor întreaga zi, dar ei nu vorbiră, nu se mişcară şi nu întinseră mâna după mâncare. Atunci, Avraam îşi bătu joc de ei şi spuse: „Pesemne că nu le place mâncarea pe care le-am pregătit-o sau este prea puţină şi de aceea nu mănâncă din ea. Mâine vreau să le pregătesc altă mâncare şi în cantitate mai mare".
într-adevăr, a doua zi el o rugă pe mama sa să pregătească altă mâncare. De astă dată, ea luă trei iezi fragezi din turmă, făcu din ei o mâncare bună, cum îi plăcea lui Avraam, şi i-o dădu. Nici acum Terah nu ştia nimic. Avraam luă mâncarea din mâna mamei şi, ducând-o în odaia idolilor, o oferi fiecăruia dintre ei. Apoi stătu cu ei toată ziua, ca să vadă dacă o vor mânca. Dar niciun sunet nu ieşi din gâtlejul lor şi ei nici nu întinseră mâna către mâncare.
Seara, Duhul Domnului a venit peste Avraam, iar acesta îşi spuse: „Vai de tatăl meu şi de neamul lipsit de minte, care crede în deşertăciuni. Ei slujesc acestor zei din lemn şi din piatră, care nu pot mirosi, nu pot auzi şi nu pot vorbi. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au mâini, dar nu apucă, au picioare şi nu merg". Şi a luat toporul şi a sfărâmat idolii tatălui său, în afară de unul, cel mai mare, în a cărui mână a pus toporul.
Avraam a vrut să plece, dar tocmai atunci apăru Terah. Auzind loviturile de topor, acesta alergase să vadă ce s-a întâmplat şi găsi zeii sfărâmaţi, zăcând la pământ. Numai unul era întreg şi ţinea în mână un topor. înaintea lui stătea mâncarea pe care i-o adusese Avraam. Văzând acestea, Terah s-a mâniat şi i-a spus fiului său: „Ce ai făcut zeilor?" Avraam a răspuns: „Nu este aşa cum crezi tu, tată. Eu am le-am dat de mâncare şi toţi au întins mâna după ea, astfel că tocmai cel mare nu a mai ajuns să aibă şi el ceva. Atunci, el s-a mâniat, s-a sculat, a luat toporul care era în casă şi i-a tăiat pe toţi în bucăţi. Nu vezi că

204
205

mai are toporul în mână?"
Terah, furios, îi spuse: „Ce cuvinte spui tu? Toate acestea sunt minciuni. Oare zeii au viaţă sau suflet în ei? Parcă ar avea vreo putere ca să săvârşească lucrurile de care-mi vorbeşti tu! Ei sunt numai lemn şi piatră. Eu sunt cel care i-am făcut. Minţi când spui că zeul cel mare, care era cu ei, i-a distrus. Tu eşti acela care i-ai pus toporul în mână".
Atunci, Avraam i-a răspuns tatălui său: „Tu slujeşti atunci zeilor acestora care nu au putere să facă ceva? Vor asculta ei vreodată rugăciunea ta când îi chemi? Te vor scăpa ei din mâna duşmanilor tăi? Vor duce ei rîzboaiele tale? Este o nebunie să te închini la lemn şi la piatră, uitând pe Dumnezeul care a creat toate lucrurile şi pământul şi care ne-a făcut pe toţi. Tată, lasă-te de aceasta şi slujeşte Dumnezeului adevărat!". Şi, dintr-o săritură, Avraam a smuls toporul din mâna idolului mare, 1-a spart şi apoi a fugit.
• **Jenny Lind** (1820-1887), o cântăreaţă soprană suedeză de renume mondial, a fost invitată de rege să cânte în palatul regal, la un festival care trebuia să aibă loc într-o duminică. Conştiinţa nu i-a permis să facă acest lucru în ziua Domnului. Ea 1-a refuzat pe rege într-un mod respectuos.
Regele a vizitat-o şi a insistat să se supună. Ea a răspuns: „Există un împărat mai înalt, maiestate! Lui îi datorez, mai întâi, devotamentul meu".
• **într-o familie,** cei doi copii obişnuiau în fiecare seară înainte de culcare, să-1 roage pe tatăl lor să le spună povestea celor trei ursuleţi, într-o zi, tatăl îşi zise: „E absurd. Voi înregistra povestea şi îi voi lăsa s-o asculte de câte ori doresc".
în ziua următoare a înregistrat povestea şi, după ce le-a arătat copiilor cum se mânuieşte casetofonul, i-a lăsat singuri şi s-a aşezat în fotoliu ca să-şi citească ziarul. Copiii şi-au făcut curând apariţia în camera tatălui şi s-au urcat pe genunchii lui. Unul dintre ei a zis: „Ne place să-ţi ascultăm vocea pe casetă, dar ne lipsesc genunchii pe care ne ţii în braţe. Te rugăm să ne spui povestea încă o dată, şi de data aceasta ţine-ne strâns în braţele tale".
206
• **Alfred Nobel** (1833-1896), milionarul suedez care a întemeiat premiul ce-i poartă numele, scria odată: „Mă găsesc într-o stare de rătăcire, fără busolă şi fără cârmă, ca o luntre târâtă de valuri, fără niciun folos, zdrobit de soartă, fără amintiri luminoase din trecut, fără lumina speranţelor în viitor."
• **SirWalter Raleigh,** cunoscut om de stat englez (1152-1618), a mers la regina Elisabeta I pentru a-i cere o favoare. Ea i-a spus: „Raleigh, când veţi înceta să cereţi?" Fără să şovăiască, nobilul a răspuns: „Când maiestatea voastră încetaţi să-mi daţi".
• **în timpul Războiului de Independenţă** din Statele Unite ale Americii, un spion a fost osândit la moarte. Auzind acest lucru, 1-a blestemat cu cele mai jignitoare insulte pe Abraham Lincoln, preşedintele Republicii.
Execuţia a fost amânată mai multe zile. După o săptămână întemniţatul a văzut intrând în celula lui un ofiţer. Gândindu-se că va fi dus la locul de execuţie, şi-a îndreptat toată furia asupra vizitatorului. Dar acesta a rămas liniştit şi s-a mulţumit cu faptul de a-i arăta nefericitului o foaie de hârtie semnată de însuşi Lincoln. Atunci mânia osânditului s-a potolit. A spus numai atât: „De ce m-a graţiat preşedintele? N-am spus niciodată un cuvânt bun despre el!"; „Dacă s-ar fi procedat cu dumneavoastră aşa cum aţi fi meritat", a răspuns ofiţerul, „ar fi trebuit să fiţi împuşcat. Dar cineva a intervenit în favoarea dumneavoastră şi a

obţinut graţierea. Din această clipă, sunteţi liber!"
%/ **Un ateu** L-a provocat pe Dumnezeu la duel, spunând că, dacă există, să vină pe terenul de luptă. Cu câteva minute înaintea de ora precizată, i-a întrebat pe martorii săi dacă îl văd coborând din cer. în secunda când trebuia să înceapă duelul, nesăbuitul a strivit pe ochiul său o insectă care exact atunci îşi făcuse apariţia. Fiind veninoasă, ochiul i s-a umflat. Nu a fost nevoie să-1 prezinte pe Dumnezeu decât o neînsemnată făptură a Sa!
Cu acest ateu s-au împlinit cuvintele lui Dumnezeu: „El dă omului după faptele lui, răsplăteşte fiecăruia după căile lui" (Iov 34:11); „Nu

vă înşelaţi: «Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va şi secera." (Galateni 6:7).
i/ Atacat şi jefuit
într-o noapte, evanghelistul Jonh Wesley a fost atacat şi jefuit, însă hoţul a găsit asupra lui doar câţiva bani şi câteva broşuri creştine. Când a dat să fugă, Wesley a strigat tare:
- Stai! Mai am să-ţi dau ceva cu mult mai preţios! Hoţul a rămas buimăcit pe loc!
- Prietene, a spus Wesley, sper că odată îţi va părea rău de această viaţă. Dacă vei ajunge la această concluzie, atunci să nu uiţi că „sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat".
Hoţul a dispărut repede, iar Wesley s-a rugat ca acele cuvinte să-i fie de folos acelui om. După o evanghelizare, pe când dădea mâna cu fiecare ascultător, lui Wesley i s-a adresat un necunoscut. Ce surpriză a fost când 1-a recunoscut în oaspetele evanghelizării sale pe acel om care îl jefuise şi care acum devenise un creştin adevărat!
- Vreau să vă mulţumesc pentru ce mi-aţi spus în noaptea aceea, a spus acel om.
- O, nu, prietenul meu, a răspuns Wesley, nu mie, ci sângelui preţios al Domnului Isus Hristos, care ne curăţeşte de orice păcat.
*^ **în braţele lui**
Un băieţel a fost invitat împreună cu tatăl său la nişte prieteni. La capătul drumului lor au ajuns la un pod îngust care trecea peste un râu mare. Băiatul s-a temut şi n-a îndrăznit să păşească pe pod. Abia după multe lămuriri a mers mai departe, tremurând de frică.
Spre seară, apropiindu-se ora întoarcerii acasă, băiatul a devenit şi mai speriat. El îi spunea mereu tatălui său: „Ah, tată, cum vom trece din nou peste pod? Pe drum încoace a fost lumină, dar acum va fi întuneric! Tată, mi-e tare frică!"
Tot jucându-se, copilul a obosit şi a adormit pe colţul unui fotoliu. Tatăl 1-a luat cu grijă pe braţele lui, 1-a dus acasă pe podul de care s-a temut şi 1-a aşezat în pat, fără ca acesta să observe ceva. Dar dimineaţa

a întrebat: „Tată, cum am trecut noaptea trecută pe pod?"; „în braţele mele!"
• Pacea sufletelor
în urmă cu 120 de ani, două vapoare s-au lovit unul de altul în largul Oceanului Atlantic. în decurs de o jumătate de oră, unul dintre vapoare s-a scufundat. La bordul lui, o mamă cu patru copii se ruga: „Doamne, dacă este posibil, scapă-ne, iar dacă trebuie să murim, pre-găteşte-ne!" în următoarele clipe, vaporul s-a scufundat. Un marinar, care era cu barca de salvare, a scos-o din apele reci pe mamă, dar pe copii nu i-a mai putut scăpa de la moarte. Din Anglia, această mamă a trimis soţului ei, care se afla la Chicago, o telegramă cu următoarele cuvinte: „Numai eu am fost salvată".
• Sângele
Cu ani în urmă, s-a ţinut la Chicago un congres creştin. Au fost prezenţi oratori renumiţi, care au reprezentat diverse concepţii religioase moderne, enunţate de om. Apoi s-a ridicat dr. Joseph Cock şi a spus: „Domnii mei, permiteţi-mi să vă prezint o femeie care se află într-un necaz sufletesc. Mâinile ei sunt pline cu pete de sânge. Orice ar face, nu poate şterge petele de sânge. Ea a devenit ucigaşă faţă de propriul ei copil, pentru a scăpa de ruşine! Şi din ziua

aceea priveşte mereu la petele de sânge pe care nu le poate îndepărta. Este vreunul dintre dumneavoastră, domnii mei, în stare, pe baza concepţiilor filozofice şi pe baza teologiei, să-i spună acestei femei cum poate fi eliberată de păcatul ei mare?"
în sală s-a făcut linişte. Dr. Cook i-a privit pe rând pe fiecare în parte, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Apoi a continuat: „Deci nu este niciun mijloc prin care poate să fie spălată inima şi conştiinţa unui om de petele păcatelor? Atunci vă spun eu." Şi cu glas tare a strigat: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui (Dumnezeu), ne curăţeşte de orice păcat. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire." (1 Ioan 1:7-9)
209
^ Genealogia
Un misionar din nordul Africii s-a apucat să traducă Evanghelia după Matei în limba indigenilor. Tocmai terminase de tradus primele 17 versete ale primului capitol. „Ah!", gândi el, „mi-a trebuit aşa de mult timp pentru acest fragment. La ce va folosi păgânilor acest arbore genealogic?"
Pe când cugeta la acest lucru, în cameră a intrat un indigen, care 1-a întrebat ce face. Misionarul i-a explicat că semnele de pe hârtie înseamnă cuvinte şi a început să-i citească vizitatorului cele scrise. Acesta n-a părut deloc plictisit, ci a ascultat cu interes toate cel 42 de nume. Când misionarul a terminat de citit, păgânul a spus: „Aşa, acum vreau să aud mai multe lucruri despre Isus al tău."
Ce câştigase aşa de repede inima acestui om pentru Isus? Lungimea arborelui genealogic! în neamul lor existau mulţi bărbaţi de origine nobilă. Dar arborele genealogic al Domnului Isus Hristos era mult mai lung decât al oricăruia dintre cei mai distinşi din tribul lui. Astfel a dedus, pe bună dreptate, că Isus este o persoană mult mai importantă decât toţi oamenii pe care îi cunoscuse până atunci. A acceptat ca misionarul să-i citească mai departe despre Isus, L-a recunoscut ca Mântuitor al lui şi devenit un creştin credincios.
tf **O inimă mulţumitoare**
Alături de cârciumarul bogat locuia un ţesător sărac, care era mereu vesel şi cânta în fiecare seară: „Tată, îţi mulţumesc!". Deseori, cârciumarul asculta mirat cântarea ţesătorului. într-o zi, l-a întrebat: „Aţi primit aşa de mult de la Dumnezeu, ca să cântaţi în fiecare seară: Tată, îţi mulţumesc? Meseria dumneavoastră vă aduce puţin venit, aveţi o familie mare de hrănit şi cred că de multe ori trebuie să economisiţi."; „E adevărat, vecine, dar în legătură cu mulţumirea, lucrurile stau aşa: mulţumim lui Dumnezeu pentru ce avem, căci ne bucură ceea ce ne dă, iar pentru ce nu avem, mulţumim de asemenea lui Dumnezeu, căci nu avem nevoie de ceea ce nu ne dă."
»/ **Nu numai să priveşti!**
Un pescar stătea lângă un râu, ţinea undiţa şi aştepta să prindă
210
peşte. Un om aflat în spatele lui îl privea. După un timp, acesta i-a spus pescarului: „Nu pot să-mi închipui ceva mai plictisitor decât pescuitul."; „Ba da", a răspuns pescarul, „a privi!".
• Cugetări
„A umbla pe lună a fost pentru mine o experienţă extraordinară. Dar a umbla cu Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, iată ceea ce umple cu adevărat viaţa mea pentru prezent şi viitor!" (Charles Duke, astronaut pe Apollo 16)
„Lucrul cel mai greu nu este să mori pentru credinţa ta, ci să trăieşti potrivit acestei credinţe." (W. Thackeray, scriitor englez)
„Nu e potrivit pentru om să se ţină de nimicuri; viaţa e scurtă şi păcatul e prezent. Generaţia noastră nu e decât o frunză căzătoare, o lacrimă care curge. Nu avem timp să ne pierdem orele. Totul trebuie câştigat într-o astfel de lume. Nu avem mai multe vieţi, ci numai una: una, numai una." (Horatius Bonar, preot şi poet scoţian)

• S-a sfârşit

La sfârşitul unei adunări de evanghelizare, un ascultător s-a ridicat şi a declarat: „în patruzeci şi doi de ani am învăţat trei lucruri. Primul, că nu pot face absolut nimic pentru mântuirea mea. Al doilea, că Dumnezeu nu-mi cere să fac nici cel mai mic lucru. Al treilea, că Isus a făcut totul. Mântuirea mea a fost deja asigurată şi nu am mai avut de făcut nimic altceva decât să accept prin credinţă."

• Ţăranul irlandez şi Biblia

în secolul al XlX-lea, când Biblia era foarte rară în Irlanda, un ţăran a venit la un nobil, despre care ştia că are Noul Testament, şi l-a rugat să i-1 împrumute pentru un timp, spre a-1 citi. Nobilul, de teamă că se va deteriora cartea, nu a vrut să i-o dea. Dar ţăranul nu şi-a pierdut curajul şi s-a gândit cum ar putea totuşi să obţină ceea ce îşi dorea. Astfel, l-a rugat pe nobil să-i permită să vină în fiecare seară la el pentru a copia Noul Testament. Nobilul a fost de acord, iar ţăranul a venit în fiecare seară, având mâinile umflate după munca zilnică, pentru a transcrie cartea. De multe ori scria până noaptea târziu, dar du-

pă multe luni a finalizat lucrarea.

între timp, nobilul a intrat în posesia unui alt exemplar, care era tipărit cu litere mai mari. El i-a propus ţăranului să-i dea în schimbul exemplarului tipărit pe cel scris de mână. Acesta a fost de acord şi Noul Testament scris de mână a ajuns în posesia nobilului. Şi astăzi mai este păstrat în „Casa Bibilei" din Londra, ca mărturie a marii iubiri faţă de Sfânta Scriptură.

„0, carte sfântă, Biblie divină,
Te voi citi şi te-oi iubi mereu,
Pe calea-ngustă tu îmi eşti lumină
Şi paşii mi-i îndrepţi spre Dumnezeu."

• Izbăvirea lui Dumnezeu

Cetatea Glatz din ţinutul Schlesien din Germania era înconjurată de jur-împrejur cu munţi, iar în mijlocul ei se afla o închisoare în care deţinuţii erau îngropaţi ca de vii. Contele M. se afla închis acolo pe viaţă, din cauza unei trădări. I-a fost dată o singură carte: o Biblie. Dar contele n-a vrut să o deschidă. După o vreme, ca să-i mai treacă plictiseala, a început să o citească. Inima lui era plină de ură împotriva oamenilor şi împotriva lui Dumnezeu şi cu cât citea mai mult din Biblie, cu atât se simţea mai nefericit. în sufletul lui era o furtună groaznică. Viaţa lui îl acuza de toate păcatele.

într-o noapte, s-a sculat şi a deschis Biblia. Ochii i s-au umplut de lacrimi citind cuvintele: „Cheamă-Mă în ziua necazului şi Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!" (Psalm 50:15). S-a aruncat la pământ, implorând îndurarea lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu s-a îndurat de el mântuindu-1. în aceeaşi noapte, şi împăratul Friedrich Wilhem s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea liniştea sufletului. Rugăciunea lui a fost ascultată. Când s-a trezit, i-a spus soţiei sale: „Dumnezeu a fost binevoitor cu mine şi vreau să-mi arăt mulţumirea. Cine a fost omul care m-a supărat cel mai mult?"; „Contele M. din închisoarea Glatz."; „Să fie pus în libertate", a dat ordin împăratul.

• „Trageţi, dacă îndrăzniţi!"

într-un oraş din America de Sud, un supus englez a fost arestat
pentru că a luat parte la o răscoală şi a fost condamnat la moarte prin împuşcare. A fost dus în faţa soldaţilor care urmau să execute sentinţa. Ofiţerul tocmai vroia să dea ordinul de tragere, când, deodată, alături de condamnat a sărit consulul englez, care a desfăşurat steagul ţării sale şi a strigat: „Trageţi, dacă îndrăzniţi!" De partea cealaltă a păşit consulul American şi 1-a învăluit în stindardul înstelat. Rezultatul a fost că nu s-a executat sentinţa de moarte şi omul a fost pus sub paza engleză.

Păcătosul care crede în Isus Hristos este mântuit prin faptul că Domnul îl acoperă cu haina dreptăţii Sale. Acum, pentru un astfel de credincios nu mai este nicio condamnare. El este un

răscumpărat prin sângele preţios al lui Hristos şi e păzit ca un copil al lui Dumnezeu. Tu eşti a mea nădejde, Tu eşti a mea scăpare
Isuse preaiubit! Isuse preaiubit!
De greu şi de primejdie, Când sunt în strâmtorare,
în Tine sunt scutit. De Tine-s ocrotit.

^ **Valoarea citirii Bibliei**

Când, în septembrie 1939, germanii au năvălit asupra Poloniei, în apropierea unei librării din Varşovia a explodat o bombă. S-au spart uşi şi geamuri, dar un geam a rămas intact. Pe el erau scrise cuvintele: „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece". în timpul războiului, toţi cei care treceau pe acolo au putut vedea aceste cuvinte preţioase ale Domnului.

V **Ziarul „Al Ahram" din Cairo** a relatat cu ani în urmă despre patru bărbaţi care au vizitat un sanctuar islamic la ţărmul Mării Negre, la aproximativ 600 km sud de Cairo. Pe drumul de întoarcere spre Assuan, au părăsit şoseaua din motive inexplicabile şi s-au împotmolit cu maşina în nisip. N-au fost observaţi de nimeni şi au însetat în chinuri. Când, zece zile mai târziu, s-au descoperit cadavrele, s-a constatat că următoarea sursă de apă era la o depărtare de numai 200 m.

•r Tu şi casa ta

într-una dintre cele mai critice zile din timpul Războiului Civil

213

ііі

American, cineva i-a zis lui Lincoln: „Cred că Dumnezeu trebuie să fie de partea noastră, domnule Lincoln, ca să avem biruinţa". Lincoln 1-a privit şi i-a răspuns: „Consider esenţial nu ce ai spus, ci cu totul altceva". Prietenul 1-a privit uimit şi nu s-a dumerit, până ce preşedintele a adăugat: „Pentru mine, cel mai important lucru e să ştiu că noi suntem de partea Domnului".

Ir Speranţă

într-o zi, un comerciant credincios stătea de vorbă cu secretara lui despre păcat. Uşor tulburată, domnişoara a zis: „Chiar aşa de păcătoasă cum mă credeţi, nu sunt". Patronul i-a spus: „Dragă domnişoară, noi putem stabili foarte uşor cât suntem de păcătoşi; să vedem numai de câte ori păcătuim într-o zi. Vi se întâmplă să păcătuiţi în fiecare zi cu vorba, cu gândul sau cu fapta?"; „O, desigur, din nefericire."; „Atunci aş putea scrie cel puţin un păcat pe zi?" Domnişoara a răspuns zâmbind: „Ca să fiu mai aproape de adevăr, puteţi scrie cel puţin zece păcate pe zi."; „Bine! Să zicem că aveţi 30 de ani. Primii zece ani ai copilăriei îi socotim fără vină. Totuşi, au mai rămas douăzeci de ani a câte 365 de zile. Dacă socotim zece păcate pe zi, ar fi în total 70.000 de păcate pe care le-aţi făcut. Nu sunteţi de părere că e o povară prea grea pentru un om? Luaţi seama că acestea sunt păcatele unui om cumsecade, care a putut spune că nu este chiar aşa de păcătos."

După această convorbire, secretara a plecat. Niciodată nu s-a gândit la aşa ceva. în dimineaţa următoare, a venit la comerciantul credincios şi i-a spus: „Domnule, aproape toată noaptea n-am putut dormi. Datoria păcatelor mele apasă greu pe umerii mei. Există vreo speranţă?"; „Da, există: Isus, Mântuitorul celor ce cred în El."

Ir Deşertăciune

Talleyrand, prinţ de Benevent (1754-1838), a fost unul dintre cei mai bogaţi şi mai mari oameni de stat din vremea sa. Destinat carierei preoţeşti, el a ajuns episcop de Autun. Dar pentru că avea o înclinaţie pronunţată pentru politică, a părăsit cariera preoţească şi s-a aruncat în vârtejul afacerilor publice. în timpul revoluţiei, a ajuns

preşedinte al adunării naţionale şi ministru al afacerilor externe. Sub Napoleon I a fost numit

mare şambelan al imperiului. Ştia să dirijeze cu dibăcie treburile ţării, dar şi pe ale sale, aşa încât la căderea imperiului i s-au încredinţat roluri importante şi alte titluri noi sub Bourbon, pe urmă sub Louis-Filippe.
Cu toate titlurile sale religioase, Talleyrand nu cunoştea adevărata fericire. în ajunul morţii sale, s-a găsit pe masa de lângă patul lui o hârtie pe care a scris cu propria lui mână: „S-au scurs 83 de ani; câte vrăjmăşii, câte supărări de rezolvat... şi toate acestea fără alt rezultat, decât o epuizare a forţelor fizice şi morale, o îngrijorare în privinţa trecutului şi un adânc sentiment de descurajare şi deznădejde cu privire la viitor!"

Ir Nu luăm nimic cu noi

Istoria povesteşte că Mazarin, om de stat din timpul împăratului Ludovic al XlV-lea, a fost lacom şi s-a îmbogăţit pe seama statului. Ultimii ani de slujbă i-a folosit pentru ca să-şi mărească bogăţia.
Brienne, secretarul său, povesteşte un episod din ultimele zile ale lui Mazarin: „După zgomotul încălţămintei sale, l-am auzit venind şi m-am ascuns. Vorbea singur, trecând prin galeria sa cu picturi: «Trebuie să vă las pe toate aici.» S-a oprit în faţa unei picturi şi a repetat suspinând: «Trebuie să părăsesc toate acestea... Ah, tablourile mele iubite! Acolo unde mă duc, nu vă voi mai vedea.»"

Ir Diamantul

Un şlefuitor de diamante lucra în atelierul lui din Chicago. într-o zi, veni la el un fermier. Acesta scoase din buzunar o piatră care semăna cu o cireaşă şi o arătă meseriaşului.
- Unde aţi găsit-o?, întrebă acesta.
- Tatăl meu a găsit-o undeva în Ungaria, cu vreo cincizeci de ani în urmă. A ţinut mult la ea, iar noi am păstrat-o în familie şi am luat-o cu noi în America, atunci când am emigrat aici.
Când văzu faţa mirată şlefuitorului de diamante, adăugă:
- Desigur, nu e un diamant!
- Este un rubin minunat care valoreaz o avere.

215

Bătrânul Mikok a trebuit să lucreze cândva din greu ca ţăran, pentru a câştiga cele necesare familiei lui. El nu a ştiut cât a fost de bogat, prin posedarea acelei pietre preţioase.

|/ **înaintaşii** noştri

în anul 1521, Martin Luther a proclamat în faţa dietei din Worms: „Conştiinţa mea este prizoniera Cuvântului lui Dumnezeu; nu pot şi nici nu vreau să retractez aceasta."
în anul 1525, Lefevre d'Etaples a tradus Noul Testament din limba latină în limba franceză, lucrare care 1-a costat catedra din Sor-bona. în ascuns, el a instruit studenţi, care au jucat un rol important în mişcarea de reformă.
în anul 1530, Guillaume Farel, izgonit din Montbeliard, a vestit Evanghelia în Elveţia romană. Sosit la Geneva, a fost acuzat că predică revoluţia şi i s-a cerut să părăsească oraşul în 24 de ore.
Antoine Froment a venit la Geneva pentru a continua lucrarea părăsită, a închiriat o sală de clasă, iar afişele au anunţat: „A venit în acest oraş un om care vrea să înveţe a citi şi a scrie... şi tuturor acelora care nu vor reuşi într-o lună, li se vor rambursa cheltuielile."
Froment a profitat de această situaţie, pentru a le vesti elevilor săi mântuirea numai prin harul lui Dumnezeu. La 1 ianuarie 1533, auditorii săi l-au târât în piaţă. Froment a îngenunchiat, s-a rugat, s-a suit pe masa unei precupeţe şi a vestit Evanghelia unei mulţimi dornice de a o auzi. Dar au apărut repede împotrivitorii şi Froment a trebuit să părăsească Geneva.
Iatî numai câteva pilde ale înaintaşilor noştri! în adevăr, pilde demne de urmat! Ce vor spune despre noi cei ce vor urma?

%/ **Uşa** închisă

Un misionar, care lucra în Afganistan, a povestit odată o întâmplare: „M-am aşezat comod în fotoliu la bordul unui avion, pregătit de zbor. Personalul era ocupat cu ultimele pregătiri. în

sfârşit, s-a închis uşa. Afară ploua torenţial şi am observat deodată un bărbat îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, care alerga spre avion. Acesta a început să bată agitat în uşă. O stewardesă i-a făcut semn că e prea târziu.

Bărbatul de afară şi-a înteţit bătăile în uşă până când, în sfârşit, stewardesa a deschis şi 1-a lăsat să intre. Spre marea mirare a tuturor, era vorba chiar de pilot".

După cum echipajul acelui avion 1-a tratat pe pilot, aşa fac şi astăzi mulţi oameni cu Acela care doreşte să devină Conducătorul lor în această viaţă şi Salvatorul lor pentru veşnicie. Nu aţi observat că Domnul Isus Hristos a bătut deja deseori la uşa inimii dumneavoastră? El a făcut-o în diferite feluri, probabil, printr-o nefericire, printr-o boală, printr-o predică sau, ca şi astăzi, printr-o filă de calendar. Vă rugăm, deschideţi-I inima şi lăsaţi-L să intre! Isus Hristos doreşte, ca acel pilot, să hotărască cursul şi să ia conducerea vieţii dumneavoastră. Atunci, viaţa dumneavoastră se va schimba radical, va primi direcţie şi ţintă.

%/ **îţi lipseşte viaţa**

Un tânăr sculptor lucra conştiincios la statuia unui înger. Când renumitul Michelangelo a trecut pe acolo pentru a vedea lucrarea, sculptorul a aşteptat curios să audă ce va spune marele maestru. Michelangelo a privit îndelung şi a spus: „îţi lipseşte un singur lucru". Tânărul artist a fost dezamăgit când a auzit acest lucru şi multe zile n-a putut nici să mănânce, nici să doarmă. L-a căutat pe Michelangelo ca să-1 întrebe ce lipseşte figurii. Maestrul a răspuns: „îi lipseşte numai *viaţa;* vie, ar fi desăvârşită".

%/ **Bijuterii**

Se spune că la Cornelia, soţia unui magistrat roman, au venit într-o zi două prietene de-ale ei, din societate aristocrată a Romei şi, ca atâtea femei de azi, fiecare s-a lăudat cu bijuteriile ei. în cele din urmă, i-au cerut şi Corneliei să-şi arate bijuteriile. Ea a ieşit afară, i-a chemat pe cei doi fii ai ei, pe Tiberius şi pe Caius, şi i-a prezentat zicând: „Acestea sunt bijuteriile mele".

%/ **Biblia - adevărata orientare**

Odată demult, călătoreau într-o diligentă patru personaje. Trei dintre călători vorbeau despre credinţă şi fiecare avea altă părere. Al

patrulea călător, care n-a luat parte la discuţie, a scos ceasul din buzunar şi a întrebat cât este ora. îndată, ceilalţi şi-au verificat ceasurile şi au observat că fiecare arăta o altă oră. Toţi însă susţineau că ceasul lui este bun. Ajunşi în oraş, au avut prilejul să-şi fixeze ceasurile după cel de la primărie. Astfel s-a pus capăt neînţelegerii dintre ei cu privire la ora exactă.

Tovarăşul de călătorie, care până atunci nu luase parte la discuţia despre credinţă, a spus: „Şi în credinţă este un ceas adevărat, iar dumneavoastră aţi face bine să vă fixaţi ceasurile părerilor omeneşti după acest ceas bun şi sigur care este Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu".

%/ **Lipsă de bani**

Unul dintre cei mai bogaţi oameni ai lumii, Paul Getty, a fost intervievat cu ani în urmă. Reporterul i-a pus şi întrebarea cu privire la poziţia lui faţă de bani. Răspunsul lui Paul Getty a fost uimitor şi semnificativ: „Eu am suferit toată viaţa din lipsă de bani". Aceasta a spus-o un om care, probabil, nu putea cuprinde cu privirea tot ceea ce îi aparţinea. A fost înconjurat de o bogăţie imensă şi totuşi nu a ajuns la gradul de saturaţie.

Dumnezeu îl cunoaşte pe om până în adâncul inimii lui. Banii şi averile nu pot stampară foamea şi setea lui adevărată. El rămâne un om sărman. Cuvântul lui Dumnezeu denumeşte aspiraţia spre bogăţie ca deşertăciune şi goană după vânt. Cândva nu va mai rămâne nimic din toată bogăţia, nici chiar pentru Paul Getty; în ce-1 priveşte, probabil numai o menţionare într-un dicţionar enciclopedic.

Ir Inaugurarea Colosseumului

La începutul erei noastre, un împărat roman a angajat un arhitect grec pentru a-i clădi un amfiteatru care să le depăşească în grandoare pe toate cele care existau în acea epocă. Acel

arhitect genial a conceput Colosseumul din Roma, ale cărui proporţii gigantice sunt admirate şi astăzi.
Se spune că în ziua inaugurării, 50.000 de spectatori se grăbeau într-acolo. învăluit în toga sa de purpură, împăratul prezida, avându-1 pe arhitect alături de el. Ridicându-se, el a început să proclame:
„Prietenii mei dragi, azi Colloseumul e gata. Suntem aici pentru a sărbători acest eveniment şi pentru a aduce un omagiu arhitectului care a construit acest splendid edificiu. Şi, în cinstea sa, vom începe prin a da leilor câţiva creştini".
Uşa arenei s-a deschis, pentru a lăsa să treacă un grup de creştini, care preferaseră mai degrabă să moară decât să-L nege pe Mântuitorul lor. Aplauze frenetice au salutat cuvintele împăratului. Dar după ce s-au oprit, arhitectul s-a ridicat şi a strigat: „Şi eu sunt creştin". Muţi de surpriză, spectatorii s-au uitat unii la alţii. Dar în curând a izbucnit o ură pe care nimeni nu a putut-o stăvili. Poporul a cerut moartea aceluia pe care chiar atunci îl aclamaseră. A fost luat şi aruncat în arenă. Credincios până la moarte, el va primi de la Domnul şi Mântuitorul său cununa vieţii.
%r Catrastrofă **aeriană**
Una dintre cele mai mari tragedii din istoria zborurilor s-a petrecut la 27 martie 1977, când, la ciocnirea a două avioane, au murit peste 593 de oameni. Numai 60 de pasageri au supravieţuit. într-unui dintre avioane s-a aflat şi un bărbat credincios. El a povestit mai târziu despre acele clipe dramatice: „Eram înconjurat de oameni care au devenit făclii vii, ţipând de durere şi de groază. Dar ceea ce m-a mişcat mai mult a fost faptul că aceşti oameni îl blestemau şi îl înjurau pe Dumnezeu din cauza nenorocirii care dăduse peste ei."
•/ Ce pierde un creştin?
„Un creştin pierde prin credinţa lui tot ce oferă oamenilor în viaţa aceasta scurtă." într-adevăr, prin credinţa în Isus Hristos „am pierdut" câteva lucruri:
- învinuirile unei conştiinţe încărcate;
- despărţirea de Dumnezeu;
- aşteptarea condamnării veşnice;
- dorinţa după plăceri păcătoase;
- întrebarea după sensul vieţii;
- irosirea de timp şi mijloace;
- cearta în familie;
218
219
- singurătatea în greutăţi;
- prietenii care ne duc la rău.
în schimb, ne-au fost dăruite unele lucruri prin „neprihănire", printr-o viaţă ca răscumpăraţi în concordanţă cu Dumnezeu:
- iertarea deplină a păcatelor noastre;
- pacea cu Dumnezeu;
- promisiunea vieţii veşnice;
- bucuria de a face binele;
- o ţintă a vieţii pe care nu o putem greşi;
- pacea în casă;
- ajutorul şi ocrotirea zilnică a lui Dumnezeu;
- prietenii noi care au aceeaşi ţintă minunată.
S-a diminuat „contul de pierderi", dar ne-am îmbogăţit „contul de câştiguri". Nu este acesta un „bănuţ" bun?
%/ **Sub conducere nouă**
Pe uşa unui hotel, care era deja închis de mai multe săptămâni, am citit următoarele cuvinte:

„Acest hotel va fi închis până la data de 1 octombrie şi de atunci se va deschide sub o nouă conducere". Clădirea era aceeaşi, dar avea alt proprietar.

|/ **Nefericit sau nespus de fericit?**

în catedrala din Westminster se află o placă de mormânt cu inscripţia „miserrimus"; aceasta înseamnă „cel foarte nefericit". Atât se poate spune despre cel mort, deşi a avut cinstea să fie înmormântat în una dintre cele mai renumite biserici ale creştinătăţii.

în catacombele din Roma, acele coridoare subpământene întinse, unde se ascundeau primii creştini de prigonitorii lor, este săpat în piatra unui zid frumoasa inscripţie „felicissima", care înseamnă „cel foarte fericit". Ce contrast între cele două persoane, a căror voce ajunge la noi de cealaltă parte a mormântului!

v **Isus ne spune să luminăm**

Un judecător temător de Dumnezeu era mereu batjocorit de un avocat încrezut. Odată, când se afla într-un grup mai mare de oameni,

220 «s

unul dintre cei prezenţi 1-a întrebat pe judecător de ce nu-1 pune la punct pe împotrivitorul său. Acesta a spus doar atât: „în oraşul nostru locuieşte o femeie care are un câine. De fiecare dată când luna străluceşte, câinele latră toată noaptea la ea." Apoi a participat mai departe la discuţiile pentru care a fost convocat.

Deodată, unul dintre participanţi a întrebat: „Domnule judecător, cum a fost povestea aceea cu câinele şi luna?" „0", a răspuns cel întrebat, „luna a strălucit mai departe; asta e toată povestea".

%/ **Victoria dragostei**

„Iubiţi-vă vrăjmaşii!" Ni se pare greu să îndeplinim acest cuvânt al lui Isus Hristos. Dar dacă cineva este un ucenic al lui Isus, dragostea lui Dumnezeu îl face capabil să iubească şi ceea ce este demn de urât.

Pe vremea când împărăţia otomană se întindea până în Europa Centrală, un tânăr ofiţer creştin a fost făcut prizonier de către turci şi a fost dus în fortăreaţa Belgrad. Comandantul 1-a chemat şi i-a oferit onoruri şi răsplătiri, cu condiţia să devină mahomedan. Dar prizonierul a refuzat să se lepede de Domnul lui şi astfel a fost chinuit în diferite feluri. însă nimic nu i-a zdruncinat credinţa. Mai târziu, prietenii lui au reuşit să-1 elibereze.

Doi ani mai târziu, comandantul crud a fost la rândul lui luat prizonier într-o bătălie pe care o pierduse şi a fost dat spre supraveghere tocmai tânărului ofiţer pe care-1 prigonise altădată. Comandantul prizonier a fost gata să se apere în faţa oricărei jigniri. „Faceţi ce vreţi", a spus el, „dar eu voi asculta numai de legea profeţilor noştri." „Iar eu", a spus ofiţerul, „voi asculta numai de cuvintele Domnului meu. El a spus: «Iubiţi-vă vrăjmaşii; faceţi bine celor ce vă urăsc.» Ca slujitor al lui Hristos voi hotărî să vi se dăruiască libertatea."

Comandantul a rămas mut de uimire. Ofiţerul 1-a condus însă în locuinţa lui pentru a-i vorbi despre dragostea lui Isus Hristos.

w **Alegerea**

0 istorie din timpuri străvechi relatează despre un profesor care a călătorit la Dublin, pentru a participa acolo la un congres. A sosit cu

221

întârziere. îngrijorat că va pierde cuvântarea de deschidere, a sărit într-o birjă şi i-a strigat birjarului: „Mânaţi repede, căci mă grăbesc!" Birjarul a mânat caii şi căruţa galopa prin oraş. Deodată, profesorul şi-a amintit că nu i-a spus birjarului unde trebuia să-1 ducă. Atunci 1-a întrebat: „Ştiţi unde vreau să merg?"; „De unde să ştiu?", a răspuns acesta zâmbind. „Dar eu mân după cum vedeţi, aşa cum mi-aţi poruncit: în galop!"

•/ Trei astronauţi (1)

în 26 iulie 1971, trei astronauţi americani au decolat spre Lună cu nava cosmică „Apollo 15". Când s-au întors pe Pământ, la data de 7 august, în viaţa a doi dintre ei avusese loc o

schimbare hotărâtoare. Ce se întâmplase? Din câte ştim, următoarele: James Irwin şi David Scott au coborât pe lună, iar Alfred Worden a rămas în modulul-co-mandă, care se rotea în jurul Lunii. Trei zile a fost singur în spaţiu. El s-a gândit: Ce ar fi dacă, printr-un accident nava cosmică nu s-ar mai întoarce pe Pământ? Dacă s-ar abate spre adâncul nesfârşit al universului? Atunci a înţeles ce înseamnă a merge în pierzare.
Da, aceasta era situaţia lui! Nu întrebase de traiectoria lui Dumnezeu pentru viaţa lui. Simţea că din cauza păcatelor lui nu avea nicio legătură cu Dumnezeu. Astfel, va trebui să meargă în pierzare veşnică. Până atunci se liniştise deseori cu gândul că se aseamănă cu ceilalţi oameni: „Ce fac toţi nu poate fi chiar aşa de greşit!" Dar, singur în capsula spaţială, a devenit conştient că are de-a face personal cu Dumnezeu! Odată va trebui să apară în faţa Lui. Poate chiar cât de curând! Ca astronaut, trebuia să vadă totdeauna moartea în faţă. Astfel, până la urmă, Alfred Worden L-a găsit pe Mântuitorul.
James Irwin a trăit ceva asemănător pe Lună. Dar David Scott a rămas indiferent.
Şi noi trebuie să ne retragem odată din agitaţia lumii şi să ne luăm timp să gândim în linişte la viaţa noastră!

Ir Lucruri serioase numai mâine!

Se povesteşte despre un domnitor al cetăţii antice Teba că în timpul unei sărbători, pe care o ţinea cu prietenii, î-au fost înmânate

scrisori urgente printr-un curier din Atena: „Expeditorul te roagă să citeşti aceste scrisori fără să amâni", a spus trimisul, „e vorba de probleme serioase!" Râzând, domnitorul a spus: „Lucruri serioase numai mâine!" şi a pus scrisorile sub perina scaunului său. Dar acest „mâine" n-a mai venit pentru el. Chiar în noaptea aceea au intrat în Teba conspiratorii şi l-au omorât pe el şi pe musafirii lui, înainte de încheierea serbării.

*/ **Cetăţenia**

Un danez a emigrat la vârsta de 20 de ani în America. La vârsta de 90 de ani l-a cuprins dorul să-şi mai viziteze o dată ţara de baştină. A călătorit spre Europa şi a mers câteva luni în Danemarca, apoi s-a întors în America. La sosire, a fost interogat de un oficiu de emigrare. Spre uimirea lui, a constatat că, deşi a trăit 70 de ani în America, nu era cetăţean american, aşa cum crezuse până atunci. El nu se interesase de încetăţenirea lui şi astfel, după lege, era încă un străin.

%/ **Lupta credinţei**

Un ofiţer american şi-a adunat trupa şi i-a adresat următoarele cuvinte: „Am nevoie de un comandament. Nu vreau să oblig pe nimeni. Acum mă întorc cu spatele la voi. Voluntarii să facă un pas în faţă."
După o scurtă aşteptare, ofiţerul s-a întors şi şi-a privit trupa. Toţi soldaţii se aflau pe un rând. Trist, le-a spus: „Am crezut că unii dintre voi vor merge cu mine. Nimeni nu s-a mişcat. Sunt foarte dezamăgit." Sfios, un soldat a ridicat mâna: „Noi stăm toţi pe un rând, pentru că toţi am făcut un pas înainte."

%/ **Acceptare**

D. L. Moody, cunoscutul evanghelist din secolul al XLX-lea, a fost întrebat o dată, după întoarcerea sa de la evanghelizare, câţi oameni şi-au predat viaţa Domnului Isus. El a răspuns scurt: „Doi şi jumătate". Prietenul său, nedumerit, l-a întrebat: „Deci doi adulţi şi un copil?"; „Nu", a răspuns Moody, „doi copii şi un adult. Copiii şi-au dăruit Domnului Isus toată viaţa; adultul a avut de dat numai o jumătate de viaţă."

Ir Speranţa

Despre Alexandru cel Mare, istoria relatează că, înainte de campania militară pentru cucerirea Persiei, şi-a împărţit toate averile sale prietenilor şi vasalilor. Unul dintre apropiaţii lui l-a întrebat ce a păstrat pentru el. „Pentru mine am păstrat speranţa", a fost răspunsul.

•/ **Augustin**
Augustin a trăit pe insula Puerto Rico şi a crescut într-o sărăcie extremă. Când a devenit matur, temperamentul lui i-a provocat mereu probleme. După o luptă cu şeful lui, care l-a suspectat de furt, l-a omorât şi apoi a primit o pedeapsă de 25 de ani închisoare. Pentru că la închisoare s-a comportat bine, a fost eliberat la vârsta de 34 de ani. Dar el nu a reuşit să se orienteze în viaţă şi a căzut victimă alcoolului. A încercat în diferite ocazii să-şi ia viaţa, dar de fiecare dată a dat greş. Atunci, şi-a procurat un revolver, l-a încărcat, l-a pus la cap şi a apăsat pe trăgaci. Dar Augustin nu a murit, ci a rămas orb de amândoi ochii.
A juns la un cămin de orbi. Acolo a căutat ca viaţa lui să aibă rost. într-o zi, ascultând vestirea Evangheliei, şi-a dat seama că de aceasta are nevoie. S-a smerit şi L-a primit pe Mântuitorul Isus Hristos în viaţa lui. Acum dorea să citească şi să cânte cântările pe care le auzea. Dumnezeu a răspuns dorinţelor lui prin faptul că cineva i-a făcut rost de o Biblie pentru orbi. Astfel a putut el însuşi să citească Biblia. Zi de zi citea tot mai mult. Până la urmă, a putut să fie de folos şi altor oameni. Mărturia lui a fost: „Cele mai frumoase zile le-am avut de când sunt orb şi cred în Dumnezeu. Orbirea trupească nu este o piedică în părtăşia cu Dumnezeu."
•/ **Călăuza**
Un călător aflat într-o ţară străină a auzit că la locul pe care vrea să-1 viziteze se poate ajunge numai pe o cărare de munte deosebit de periculoasă. Un ghid şi-a oferit serviciile. Călătorul l-a întrebat: „Aţi trecut vreodată pe acea cărare?"; „Nu, dar ultima porţiune o cunosc din relatările colegilor mei." Omul a respins serviciile acestuia şi l-a întrebat pe altul: „Cunoaşteţi satul de munte în care vreau să ajung?";

„Nu, dar l-am văzut de pe un vârf de munte şi, în afară de asta, sunt experimentat, căci până acum am găsit orice drum." Dar călătorul nu a dat crezare nici acestuia. în sfârşit, l-a întrebat pe un al treilea. „Desigur", a răspuns acesta, „căci acolo locuiesc!" Călătorul s-a încrezut în acest ghid.
Ir Admiraţia astronauţilor
Când în decembrie 1968 o navă cosmică a parcurs pentru prima dată distanţa de la Pământ la Lună, astronauţii americani au deschis Biblia la prima pagină şi au citit relatarea despre creaţie. Abia ajunşi pe Pământ, NASA a primit un demers de protest semnat de 37.000 de persoane. Ei au fost acuzaţi că au folosit banii contribuabilului pentru propagandă religioasă.
Ir Tabloul „Adorarea Copilului" a pictorului Rogier van Weyden arată nu numai ieslea în care a fost pus Fiul lui Dumnezeu, devenit Om, ci în acelaşi timp şi crucea care e atârnată de peretele grajdului. Nu ştiu ce a gândit pictorul cu aceasta. Probabil, a vrut să amintească ce a spus Măriei bătrânul Simeon: „Şi sufletul tău va fi străpuns de o sabie." Da, probabil, aceasta a fost şi intenţia pictorului, de a-1 face pe cel care priveşte pictura ca să gândească: ieslea şi crucea formează un întreg.
în istorisirea despre Crăciun nu este vorba numai despre un copil într-o iesle, ci despre faptul că Dumnezeu L-a timiş pe pământ pe Fiul Său pentru ca să moară la cruce pentru oamenii pierduţi. în naşterea Copilului în Betleem apare harul lui Dumnezeu, prin care ne-a adus mântuirea.
Ir în **cine credem?**
La biroul de control al paşapoartelor din aeroport aşteaptă mulţi oameni grăbiţi. La rând, a ajuns un domn în vârstă. El i-a întins funcţionarului paşaportul. „Un moment", a spuse funcţionarul", paşaportul dumneavoastră a expirat." Domnul a răspuns: „Nu fiţi aşa de meschin. Important este că am paşaport!"; „Nu", a explicat funcţionarul hotărât, „important e să aveţi un paşaport valabil!"

%/ **Glasul conştiinţei**
Un băieţel a întrebat-o pe mama lui: „Ce înseamnă conştiinţă?" Auzise acest cuvânt greu şi

acum voia să ştie ce înseamnă. „Este o voce din interiorul tău", i-a explicat mama, „care te atenţionează când vrei să faci ceva ce nu ai voie."
%/ **Există o povestire interesantă** despre Elisabeta I, cea mai celebră regină a Angliei. Ea avea un favorit printre curtenii săi, contele Essex. într-o zi, Elisabeta i-a dat un inel, în semn de preţuire, şi i-a promis că, dacă vreodată va fi acuzat de vreo faptă foarte gravă, era suficient să-i trimită inelul, şi ea îi va acorda urgent o audienţă pentru ca el însuşi să se poată apăra în faţa reginei.
A venit şi ziua în care contele a fost nevoit să facă uz de inelul respectiv, fiind acuzat de uneltire şi înaltă trădare. El a fost executat, pentru că inelul primit din partea reginei nu a mai ajuns niciodată la aceasta. Socotindu-1 vinovat, Elisabeta nu 1-a graţiat. Anii au trecut, şi, într-o zi, contesa Notthingham, o rudă, dar, desigur, nu şi prietenă a contelui, zăcea ea însăşi pe moarte. Contesa i-a trimis un mesaj reginei Elisabeta I, rugând-o să-i facă o vizită, în vederea unei confesiuni. Dorea să-i facă o mărturisire ca să poată muri în pace. Elisabeta a sosit la timp la patul muribundei şi contesa i-a înapoiat inelul dăruit cândva de regină contelui Essex, favoritul ei. Acesta i-1 dăduse contesei de Notthingham, cu rugămintea să fie trimis urgent reginei, însă contesa i-a trădat încrederea. Acum, pe patul morţii, ea a dorit să-i ceară iertare. La vederea inelului, Elisabeta s-a învineţit de furie. A înşfăcat-o pe contesa care zăcea pe patul morţii şi a scuturat-o până când i-au clănţănit dinţii. „Dumnezeu să te ierte", a ţipat ea, „Dumnezeu să te ierte, madam, dar eu niciodată nu te voi ierta!"
l/ Să ne gândim la experienţa lui William Cowper, unul dintre marii compozitori de cântări creştineşti, omul care a scris: „Dumnezeu acţionează într-un mod misterios Pentru a-Şi aduce minunile la îndeplinire. El îşi imprimă urmele paşilor pe valurile mării Şi călătoreşte pe furtună."

Cowper a compus 64 de imnuri, dintre care o bună parte au intrat în tezaurul imnologic al Bisericii.
Totuşi, timp de mulţi ani, Cowper a fost lunatic, fiind închis într-un azil privat. însă, într-o bună zi, acest om fragil şi înspăimântat şi-a îndreptat privirile spre Dumnezeu. Şi când a făcut-o, spaimele lui s-au schimbat în imnuri. El a scris:
„O, voi, sfinţi a lui Dumnezeu, prindeţi curaj,
Fiindcă norii de care vă temeţi aşa de mult
Sunt încărcaţi cu îndurare şi se vor frânge
Făcând să se reverse binecuvântări peste capetele voastre."
Unul dintre biografii lui Cowper ne spune că azilul Huntingdon, unde fusese internat nefericitul om „părea un paradis" după covertirea lui.
%/ **Era odată** pe terenurile sportive din Eton un tânăr numit C. T. Studd. El deja îşi făcuse un nume, fiind căpitan al echipei de cri-chet. De la Eton, s-a dus la Universitatea din Cambridge. Şi acolo, jucând crichet, s-a bucurat de aplauzele celor de o vârstă cu el. Lumea era la picioarele lui.
Apoi a venit D.L.Moody, un tânăr american fără instruire, fragil, vânzător de încălţăminte, dar a cărui viaţă fusese aprinsă de focul lui Dumnezeu. Moody a predicat, Sankey a cântat, iar C. T. Studd şi alţi şase tineri împreună cu el au sărit în picioare, pentru a deveni nu doar nişte simpli convertiţi, ci voluntari. Ei au intrat în istorie, în istoria Bisericii, sub denumirea de „cei şapte din Cambridge".
Ei înşişi s-au pus la dispoziţia lui Hudson Taylor pentru lucrarea misionară din China, aducând o ofensă autorităţilor imperiale britanice, prin îmbrăcarea veşmintelor chinezeşti, prin consumarea de alimente chinezeşti, cu alte cuvinte, prin înlocuirea standardelor englezeşti cu cele chinezeşti. Studd a renunţat la faimă şi la avere. El a lucrat în China şi în India şi şi-a croit un drum prin Africa. Una dintre ambiţiile lui a fost să deschidă un drum pentru Evanghelie în Africa, de la Niger la Nil. C.T. Studd este citat spunând:

„Unii vor să trăiască liniştiţi doar ascultând sunetul,
Clopotul bisericii sau al capelei,

Dar eu vreau să înfiinţez, chiar la porţile iadului, Un loc de refugiu pentru salvarea celor ajunşi acolo."
El a fost unul dintre preoţii voluntari ai lui Dumnezeu, care a mers la luptă nu cu armura lumii de acum, ci îmbrăcat cu armele spirituale, care sunt: „puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întâriturile" (2 Corinteni 10:4).
i/ în anul 1926, romancierul Sinclaire Lewis vorbea într-o biserică din Kansas. El şi-a scos ceasul şi I-a acordat lui Dumnezeu un răgaz de zece minute pentru a-i da lovitura de moarte. Comentând gestul lui Robert G. Ingersoll, care îi adresase lui Dumnezeu o provocare similară, Dr. Joseph Parker, un predicator celebru, a remarcat: „Credea domnul Ingersoll că va reuşi să epuizeze răbdarea Dumnezeului veşnic în zece minute?"
•/ **Odată, un ziarist** i-a luat un interviu lui Sir James Simpson, care era creştin, şi una dintre întrebări a fost: „Doctore, care este cea mai de seamă descoperire a dumneavoastră?"; „Cea mai mare descoperire a mea a avut loc atunci când am înţeles că eram un păcătos pierdut înaintea lui Dumnezeu". Ziaristul a reluat: „Mulţumesc, Sir Simpson. Şi acum, vă rog să-mi spuneţi care a fost a doua mare descoperire."; „Desigur", a răspuns marele om a lui Dumnezeu. „Cea de a doua descoperire a mea a avut loc atunci când am descoperit că Isus Cristos a murit pe cruce pentru un păcătos ca mine."
|/ **Robert Laidlaw,** în cărticica lui *The Reason Why,* încheie prezentarea mesajului Evangheliei prin dezvăluirea metodei finale pe care o foloseşte Satana împotriva omului „aproape convins", şi anume tactica întârzierii. Iată, în traducere, cuvintele lui Robert Laidlaw:
„Mâine, promite el conştiinţei lui;
Mâine am în vedere să cred;
Mâine voi gândi cum ar trebui;
Mâine îl voi primi pe Mântuitorul;
Mâine voi lepăda acele obiceiuri
Care mă ţin departe de Cer.

Dar Duhul lui Dumnezeu insistă mereu, Cerându-i să spună un cuvânt, doar unul: «Astăzi».
Mâine..., mâine..., mâine...,
Aşa a continuat zile în şir.
Mâine..., mâine..., mâine...,
Până tinereţea s-a dus ca un vis
Şi vârsta, cu pasiunile ei, a scris
Mesajul destinului pe fruntea lui.
Şi Moartea, care pândea din umbră, a venit
Rostind necruţătoarea ei poruncă: «Acum!»".
V **Cu ani în urmă,** adresându-se unui grup de studenţi, Charles A. Dana, un editor de ziar, a declarat: „Dintre toate cărţile, cea mai indispensabilă şi cea mai folositoare, una a cărei cunoaştere este cea mai eficientă, este Biblia... Poate că nu există o altă carte al cărei stil să fie mai sugestiv şi mai instructiv, din care să putem învăţa într-un mod atât de direct simplitatea divină, care niciodată nu exagerează, care evocă cele mai importante evenimente, desigur fără sentimentalism sau afectare, o carte pe care o deschizi cu atâta încredere şi o pui la loc cu atâta reverenţă."
•/ **Dr. Odell Shepherd,** profesor de engleză la *Trinity College* (Colegiul lrinitarian) din Hartford, Conecticut, spunea: „America se reazemă pe patru pietre triunghiulare: Biblia, limba engleză, dreptul civil şi tradiţia libertăţii - dar libertatea, limba şi dreptul civil au putut fi extrase numai din Biblie. Chiar dacă n-am fi adus cu noi de peste ocean decât această carte supremă, ne-am fi înscris totuşi cu o mare realizare. Fără această Carte, America n-ar fi putut deveni ceea ce este, iar atunci când va pierde călăuzirea Bibliei, înţelepciunea Ameri-cii nu va mai exista. Suflul profetic îi călăuzea pe marinarii care au condus vaporul Mayflower. De la acele începuturi şi până astăzi, Biblia a fost un învăţător pentru oamenii noştri cei mai buni, o mustrare pentru oamenii noştri cei mai răi şi un nobil însoţitor pentru noi toţi".

tr Omul nemulţumit
Cineva spunea că un om era nemulţumit de felul cum a creat Dumnezeu lumea. într-una din zile, s-a dus la holda lui cu pepeni. Era o zi călduroasă. S-a tras la umbra unui păr şi, nemulţumit ca de fiecare dată, a început să zică: „Dacă eu aş fi făcut lumea, aş fi pus pepenele în păr, iar perele să aibă lozele pepenilor". Stând acolo, a adormit. La o adiere a vântului, i-a căzut o pară în cap şi s-a trezit cu un cucui. Atunci şi-a dat seama că Dumnezeu a creat universul într-un chip minunat. „Doamne, îţi mulţumesc că nu ai pus pepenii în pom!"
•/ **într-una din zile,** doi prieteni au plecat la vânătoare. Când au ajuns în pădure, au dat de o grămadă de crengi. Bănuind că acolo se află ascuns ceva, au început să dea la o parte crengile. Deodată, au observat o comoară din aur. S-au oprit şi au început să facă planuri cum să ducă aurul acasă şi să-l împartă între ei. S-au gândit ca unul dintre ei să se ducă acasă şi să se întoarcă spre seară cu un car tras de boi. Diavolul pusese în mintea lor gândul lăcomiei. Celui rămas în pădure i-a trecut prin cap să-şi împuşte prietenul, în momentul în care acesta se va apropia de locul cu pricina. Astfel, va pune mâna pe comoară. Celui ce se dusese după car i-a venit ideea să pună otravă într-o pâine, pe care să o dea prietenului său, urmând apoi să ia el toată comoara. Spre amurg, cel cu carul a ajuns în apropierea pădurii. Prietenul lui 1-a zărit, a ochit şi 1-a împuşcat. L-a ascuns într-un tufiş, a luat carul şi s-a dus să încarce comoara. între timp, a dat de o pâine. Bucuros, s-a apucat întâi să mănânce, dar a căzut şi a murit. Comoara nu a fost luată de niciunul.
•/ **Dar...** sau colectă
Un copil era foarte încântat de dinele său, pe care îl chema Fido. într-o zi, la cină, tatăl a observat că fiul lui a pus deoparte cea mai bună bucată de carne şi şi-a dat seama că era pentru Fido. El a zis: „Fiule, este mai bine să mănânci tu carnea şi să dai resturile lui Fido". Copilul a protestat, dar tatăl a rămas hotărât.
La cina următoare, copilul a strâns resturile, s-a dus la câine şi i-a zis: „Iată, Fido, eu am dorit să-ţi fac un dar, însă aici e numai colecta".
•/ Un om, după ce auzise o predică, a hotărât ca după şase luni să se pocăiască. S-a dus acasă, a mâncat şi s-a pregătit pentru culcare, înainte de a se culca însă, a scris pe o bucată de hârtie: „Peste şase luni mă voi pocăi". S-a dus în pat, a stins veioza şi a încercat să adoarmă, dar nu a putut. „în şase luni de zile pot să mor de mai multe ori", îşi zicea el. S-a sculat, a rupt hârtia, şi a scris pe altă bucată: „Peste trei luni mă voi pocăi". A încercat din nou să adoarmă, dar aceleaşi gânduri şi frământări îl nelinişteau. S-a sculat din nou, a rupt hârtia şi a scris: „Peste o lună mă voi pocăi". Nici de data aceasta nu a putut să adoarmă. „De câte ori pot să mor într-o lună?", îşi zicea el. S-a sculat iarăşi şi a scris pe o altă bucată de hârtie: „Mâine mă voi pocăi". S-a aşezat în pat şi a adormit Dimineaţa, copiii **a** aşteptau la micul dejun, ca de obicei. A trecut o jumătate de oră, apoi încă o jumătate de oră, dar el nu apărea. Atunci, s-au dus să-l cheme la masă. Când au deschis uşa, l-au găsit mort.
Astăzi e ziua mântuirii, nu mâine!!!
Ir Un **mare fermier** avea un slujitor care-i lucra pământul şi pe care *U* chema Sam. De fiecare dată când Sam dădea cu sapa, zicea: „O, Adame, o, Adame...". Fermierul, nemulţumit de slujitorul său, **a** întrebă de ce rosteşte cuvintele respective. Sam i-a răspuns că dacă Adam nu ar fi păcătuit, el nu ar fi lucrat din greu şi că dacă el ar fi fost în locul lui Adam, nu ar fi păcătuit.
După un timp, fermierul a trebuit să plece undeva pentru trei luni şi l-a lăsat pe Sam singur şi stăpân peste toate lucrurile. I-a încredinţat şi o cutie, pe care însă nu avea voie să o deschidă. Slujitorul şi-a făcut datoria în fiecare zi, dar era neliniştit de interdicţia stăpânului cu privire la cutie.
într-una din zile, Sam a deschis cutia, din care a sărit un şoarece alb. în zadar a încercat să-l prindă şi să-l închidă din nou. Când a venit acasă, stăpânul s-a dus drept la cutie, a deschis-o

şi a văzut că era goală. Atunci, i-a dat şi mai mult de lucru lui Sam. Din acel moment, de fiecare dată când slujitorul dădea cu sapa, din gura lui ieşeau cuvintele: „0, Sam! O, Sam!"
230
231
l/ Doi copii s-au certat într-o zi. Părinţii celui vinovat s-au dus la celălalt copil acasă, spre a-i împăca. Mama celui păgubit îl îndemna pe copil să-1 ierte pe cel care-i greşise. Ea îi spunea că dacă nu îl iartă şi va muri la noapte, va merge în iad. La insistenţele mamei, copilul şi-a iertat prietenul. Când să plece spre casă, cel care iertase i-a zis celuilalt: „Te-am iertat, dar dacă nu mor în noaptea asta, am să-ţi arăt eu ţie".
•/ **într-o familie** era un copil cu numele Johnny. Pe când avea 9 ani, mama 1-a luat într-o zi la magazin, ca să cumpere mâncare. La casă, mama a plătit pentru 9 portocale. Johnny a început să le numere şi i-a zis: „Mamă, sunt 13!" Mama i-a spus să tacă.
La vârsta de 12 ani, bunicul 1-a luat la pescuit. A plătit autorizaţia pentru două ore şi s-a dus pe marginea unui lac să pescuiască. După cele două ore, bunicul i-a zis lui Jonhy: „Hai să pescuim în alt loc, unde nu suntem văzuţi, pentru că aici nu mai avem voie".
La 16 ani, tata 1-a luat pe Johnny în maşină. Având viteză mare, a fost oprit de poliţie. I s-au cerut actele, dar el a pus 20 de dolari în permis şi a scăpat. Băiatul a observat. Aşadar, ce a învăţat Johnny?
La vârsta de 9 ani, a învăţat de la mama că se pot lua 13 portocale din magazin şi la casă se plătesc numai 9.
La vârsta de 12 ani a învăţat de la bunic că se poate pescui şi fără autorizaţie, într-un loc ascuns.
La 16 ani a învăţat de la tatăl lui că poţi depăşi viteza legală şi, cu nişte bani puşi în permis, poţi să scapi.
Când s-a făcut mare, Johnny s-a dus să dea examen la facultate. Avea emoţii mari. Părinţii, care erau cu el, i-au zis: Johnny, ascultă de noi, fii calm, fii liniştit, mergi pe calea pe care îţi spunem noi". Johnny le-a răspuns: „Până acum nu am mers pe calea pe care mi-aţi spus să merg, ci pe calea pe care aţi mers voi".
%/ **Calul troian**
în războiul de cucerire al grecilor asupra Troiei, s-a dat o luptă grea. Cei din cetatea Troia au rezistat şi s-au apărat cu dârzenie. După zece ani de luptă, grecii s-au retras. Ulise a venit cu propunerea de a
232
se face un cal mare din lemn, în care să se ascundă cei mai viteji. Aşa au şi făcut. Troienii, văzând că asediatorii au plecat, au ieşit afară şi au băgat calul în cetate. Apoi au început să petreacă de bucurie, pentru ceea ce au capturat. Noaptea, în timpul chefului, vitejii greci au ieşit din interiorul calului, i-au măcelărit pe troieni şi au cucerit cetatea.
•r 0 dată, Spurgeon a fost invitat de o comunitate ce construise o biserică nouă, unde oamenii nu veneau la rugăciune. L-au rugat să ţină evanghelizări, ca să atragă şi alţi oameni. Din cauză că era foarte ocupat, Spurgeon le-a răspuns că nu poate veni, dar i-a încurajat să dea foc bisericii, astfel încât lumea va alerga la foc. Când au primit scrisoarea şi au citit-o, enoriaşii s-au ofensat şi au răspuns că nu doresc nicidecum să dea foc bisericii, dar că insistă ca el să răspundă invitaţiei lor. Atunci, Spurgeon le-a scris astfel: „Daţi foc bisericii şi lumea va alerga la foc. Nu înţeleg să daţi foc locaşului de rugăciune, ci bisericii".
%/ **Stăruinţa furnicii**
Căpitanul indian Timor s-a ascuns în timpul luptelor într-un bordei părăsit, pentru că era urmărit de duşman. Stând acolo, el a văzut o furnică, care se chinuia să ridice un bob de grâu peste un zid. A încercat de 69 de ori şi abia a 70-a oară a reuşit. Atunci, căpitanul a prins curaj şi a mers la luptă.
•/ **în Cehia** este un muzeu al obiectelor pierdute. Acolo se află şi o placă funerară, cu

inscripţia: „Nu te voi uita niciodată".
•/ **Nu criticul este cel ce contează,** nu omul care arată unde s-a împiedicat cel tare şi nici omul care arată de pe margine cum trebuia făcut un lucru mai bine. Credinţa îi aparţine omului care se află realmente în arenă; a cărui faţă este mânjită de sudoare şi de sânge; care se luptă cu curaj; care greşeşte; care are lipsuri şi defecte; care încearcă să facă ceva; care cunoaşte marele entuziasm, marea dăruire de sine şi care se cheltuieşte pe sine. Acest om, dacă falimentează, cel puţin falimentează în timp ce a îndrăznit lucruri mari.

Este mult mai bine să îndrăzneşti lucruri mari şi să câştigi mari biruinţe, chiar dacă ele sunt pătate de greşeli şi falimente, decât să stai în rândul acelor spirite sărace, care n-au nici bucurii mari, nici suferinţe mari, deoarece trăiesc în amurgul sumbru care nu cunoaşte nici victorii, nici înfrângeri.
\/ **împăratul Teodosiu** a poruncit ca niciun om care vorbeşte împotriva lui să nu fie pedepsit. El zicea: „De cel care vorbeşte cu neglijenţă, să râzi; pe cel care vorbeşte duşmănos, să-1 ierţi; pe cel care vorbeşte cu furie, să-1 compătimeşti; celui ce îţi spune adevărul, să-i mulţumeşti".
•/ **O legendă veche** spune despre un copil care avea obiceiul să stea în fereastra casei lui, la fiecare asfinţit de soare. De acolo, privea de-a lungul dealului la o casă care părea să aibă ferestrele poleite cu aur. El a numit-o „casa cu ferestrele de aur". îşi dorea să trăiască într-o astfel de casă.
într-o zi, s-a hotărât să meargă la casa cu pricina şi să investigheze ferestrele de aur. A mers şi a tot mers de-a lungul dealului, până a ajuns. Dar, spre uimirea lui, ferestrele nu scânteiau. Avea geamurile sparte şi acoperişul dărăpănat. în timp ce privea la toate acestea cu dezamăgire, a ieşit o fetiţă la poartă şi 1-a întrebat ce doreşte. El i-a răspuns că e în căutarea casei cu ferestrele de aur. Fata i-a spus că a greşit adresa şi i-a arătat unde se afla în realitate „casa cu ferestrele aurite". Copilul a pornit ui direcţia arătată de fetiţă şi a ajuns la casa cu ferestrele de aur, fiind uimit peste măsură ca aceasta era chiar casa lui. Deşi nu înţelegea misterul, el locuia în casa cu ferestrele aurite. El nu şi-a privit niciodată casa din unghiul din care trebuia.
Mulţi trăiesc în „casa cu ferestrele de aur", dar falimentează în a *realiza,* acest lucru.
^ **„Istoria,** curge în valuri. Pe măsură ce ne apropiem de ţărmul veşniciei, valurile sunt tot mai mari şi mai dese." (Kenneth Latourette)
MARANATA! DOMNUL NOSTRU VINE! AMIN.